Unde începe râul
Patricia St. Johnliil

KfM!

a

nde

P

rici

>

CTQ

O

CD

o

CD

Unde începe râul

Editura Agape
Sir. Podului 8 505200 Făgăraș/BV Tel/fax 0268-214802

E-mail: olycosma@xnet.ro
olycosma@yahoo.com Internet: www.edituraagape.ro

Cuprins

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României JOHN, PATRIC1A ST.
Unde începe rîul / Patricia St. John ; trad.: Olimpiu S. Cosma. - Făgăraş: Agape, 2009
ISBN 978-973-694-166-5
I. Cosma, Olimpiu S. (trad.) 821.111-32=135.1
Prima ediţie 2009
Titlul original: Where the River Begins Copyright 1980 by The Moody Bible Institute of Chicago Drepturile pentru limba română aparţin Editurii CLV - Germania Publicat şi tipărit cu permisiunea amabilă a Editurii CLV
Traducere: Olimpiu S. Cosma Tipar: Tipografia AGAPE Str. Podului 8 505200 Făgăraş/BV

Cireşul

„JFrancis ", strigă tatăl său vitreg, „poartă-te cum trebuie şi las-o în pace pe surioara ta! Este de necrezut, la vîrsta ta!"
Francis îşi înghiţi îmbucătura şi începu cu scuzele obişnuite.
„Ea m-a lovit prima, taţi... ea începe totdeauna, şi tu crezi..."
„Nu eu am început".
„Ba da, tu ai început".
„Ba nu!"
„Francis, taci odată! Nu vezi că o enervezi pe mama ta şi că îi provoci dureri de cap? Chiar ţi-e *totuna? "*
„Nu, vă spuneam doar că..."
„încetează să ne mai spui ceva. Ia-ţi prînzul, termină-1 în camera ta şi rămîi acolo pînă te chem eu. M-am săturat de toate certurile astea. S-ar zice că eşti tot un bebeluş!"
Francis îşi apucă farfuria, luă din mijlocul mesei o bucată de tartă cu dulceaţă, o lovi pentru ultima oară cu piciorul pe Wendy şi se îndreptă spre uşă. Ţipetele ei îl urmară pînă în hol. Dar el nu se duse în camera lui, ci traversă salonul pe furiş, îşi vîrî sub pulover Războiul Stelelor în benzi desenate şi dispăru în curte pe uşa din dos. Trebuia să evite trecerea prin faţa ferestrei de la bucătărie, unde ceilalţi îşi terminau masa de prînz. De aceea, făcu înconjurul casei pe vîrful picioarelor şi se îndreptă în fugă spre gardul viu. Se aplecă, se furişă prin iarba înaltă dinapoia merilor şi ajunse fără să fie văzut la cireşul din fundul grădinii.

Nimeni nu ştia precis cui îi aparţinea cireşul, căci rădăcinile lui se găseau pe jumătate în grădina lui Francis şi pe jumătate în cea a bătrînei doamne Glengarry, vecina de ală-ini i Lucrul acesta îi dădu deja lui Francis sentimentul ex-i itmit că face ceva interzis. Era distractiv să spioneze de "   i'ioprietatea altora şi să facă în aşa fel, încît să nu fie
descoperit, chiar dacă doamna Glengarry observase cu mult timp în urmă picioarele care se legănau pe creangă, şi cînd sandala lui Francis căzuse odată în tufişul de levănţică, ea ieşise afară şi i-o înapoiase. Ei îi plăceau mult aceste picioare care se bălăngăneau; îi reaminteau de copilăria ei care fusese cu mult timp în urmă.
Dar nimeni din familia lui nu descoperise încă ascunzătoarea lui Francis din cireş, pentru că era ascunsă în spatele unui brad şi era greu de ajuns pînă la ea. De fapt, căţăratul era imposibil cu o farfurie în mînă, aşa că el îşi sfîrşi masa ghemuit în tufişuri, pe urmă îşi vîrî bucata de tartă în buzunar, sări spre creanga cea mai joasă. El se agăţă de ea cu picioarele şi se ridică în sus. Apoi, ajutîndu-se de mîini, se caţără pînă la o ramificaţie mare a

trunchiului în formă de scaun, unde se afla o scorbură destul de mare pentru a încăpea în ea o cutie de tinichea. Francis se aşeză comod şi verifică conţinutul cutiei. Toate erau acolo - trei maşinuţe, cincizeci de poze cu fotbalişti şi o pungă de bomboane de mentă. El mîncă resturile prăjiturii şi începu să mediteze la situaţia lui.

Nu-i păsa că fusese expediat de la. masă. De fapt, cînd tatăl era supărat, cînd mama suferea de migrene, iar Wendy era prost dispusă, era cu mult mai plăcut să ia masa în cireş. Cu toate acestea, se simţea rănit. Wendy îl lovise cea dintîi - aşa cum făcea totdeauna -, şi tatăl dădea totdeauna vina pe el, pentru că era mai mare, şi nu era corect! Dacă el ar fi fost fiul tatălui, tatăl l-ar fi iubit la fel de mult ca pe Wendy şi Debby, şi nu era adevărat că nu-i păsa de durerile de cap ale mamei. Chiar îi păsa, şi ar face orice pentru mama lui, dar pînă atunci nu avusese ocazia de a i-o spune. *Şi taţi zice că sunt rău, şi mami îl crede de fiecare dată, şi nu e drept. Wendy începe prima, şi ei n-au zis niciodată că ea este rea. Taţi totdeauna dă vina pe mine.*

Gîndurile lui se întorceau mereu şi mereu în vechiul cerc obişnuit, revenind fără încetare în acelaşi punct. *Nu era*

drept, nu era drept. El îşi spunea lucrul acesta seara în pat, astfel că adesea nu putea adormi, şi se gîndea la el în timp ce era la şcoală, astfel încît nu asculta ce spunea învăţătoarea, şi în ultimul certificat şcolar ea scrisese despre el că era neatent. Atunci tatăl se supărase şi îi spusese că fusese din nou neascultător, iar mama îl crezuse. *Era într-adevăr nedrept.*

Dar aici, în cireş, era mai uşor ca oriunde să uite că nu era drept, pentru că erau atîtea lucruri pe care să le observe. Putea s-o vadă pe doamna Glengarry ieşind din casă, înfăşurată într-un şal gros, ca să dea mîncare pisicilor ei, şi pe doamna Rose, cu două case mai departe, care îşi punea la uscat cîrpele de vase. Putea să spioneze în curţile din spate ale oamenilor şi dincolo de ele să vadă maşinile şi camioanele care treceau cu zgomot pe strada principală, şi mai departe, pînă unde începea pădurea, înapoia căreia se înălţau mici coline cu ogoare, avînd un pămînt cafeniu roşiatic, gospodării ţărăneşti şi păşuni, iar undeva, între doi versanţi de deal, rîul. Era martie şi sfirşitul unei ierni ploioase. Pe alocuri, rîul în creştere inundase parţial malul şi aproape că ajungea la podeţe.

Francis aruncă o privire în direcţia grădinii. Brînduşele erau triste şi ofilite, în timp ce frunzele în formă de lance

ale narciselor se iţeau din iarbă. Cu excepţia cîntecului păsărelelor, era o linişte deplină, şi el se întrebă ce-o fi făcînd ceilalţi din casă. Precis că mama se dusese la culcare cu durerile ei de cap, iar tatăl îşi va petrece după-amiaza cu Wen-dy şi Debby, căci astăzi era sîmbâtă. Cu siguranţă că o să le ducă în parc ca să meargă cu bicicletele şi să le cumpere îngheţată. Şi, fără îndoială, o să se ducă curînd în camera lui Francis ca să-i spună că, dacă era cuminte şi cerea iertare surioarei sale, putea să vină şi el. Francis trebuia să admită că tatăl lui vitreg se străduia adesea să fie drăguţ cu el.

Dar el nu voia ca cineva să fie drăguţ cu el. De asemenea, nu voia să-şi ceară iertare lui Wendy sau să meargă cu

bicicleta împreună cu fetiţele; şi apoi, avea destui bani în buzunar ca să-şi cumpere singur îngheţată. Se simţea miros de primăvară; o să meargă singur în aventură, pînă la rîu. Mama n-o să-şi facă griji din cauza lui, căci dormea, iar tatăl va fi precis foarte încîntat să scape de el. El îşi puse bomboanele de mentă în buzunar şi se lăsă să alunece cu atenţie pe trunchi în jos în timp ce se uita printre crengile bradului ca să se asigure că drumul era liber. Bicicleta era în magazia de unelte, şi putea ajunge uşor la ea. După cî-teva clipe, el era în stradă, gîfîind şi pedalînd cît putea de repede. Reuşise!

Francis ştia oarecum drumul pînă la rîu, dar nu se dusese niciodată aşa departe singur. Ajuns la capătul străzii, începea să se întrebe dacă o să fie chiar aşa de distractiv să plece singur în aventură. Se surprinse chiar că se gîndea cu dor la tatăl lui, la Wendy şi la parc, sperînd în secret că ceilalţi o să-1 prindă din urmă cu bicicletele.

Dar nu apăru nimeni. Brusc îşi dădu seama că se afla la capătul unei străzi pe care casele erau mai mici decît cele de pe strada lui. Aici locuia Ram, un băiat indian, care mergea la aceeaşi şcoală ca şi el. Nu-i dăduse niciodată prea multă atenţie lui Ram. Nimeni nu-i dădea atenţie, căci era foarte timid şi mic pentru vîrsta lui, şi nu vorbea decît stricat engleza. Dar Ram avea o bicicletă şi părea să fie potrivit pentru a lua parte la o aventură. Francis pedală deci pînă la numărul 8 şi bătu la uşă.

Mama lui Ram îi deschise. Purta un sari de culoare bleumarin închis, iar părul îi atîrna pe spate împletit într-o cosiţă lungă. Avea în braţe o fetiţă. Nici ea nu vorbea bine englezeşte şi părea mai curînd speriată. Ea îl chemă pe Ram, care sosi în fugă şi făcu prezentările. Pe surioara lui o chema Tara. Ea se uita fix la Francis cu ochii ei mari negri. Francis îşi zise că era mult mai simpatică decît sora sa Debby.

Mama lui Ram părea să se bucure că Francis venise ca
să-1 ia pe Ram la o plimbare cu bicicleta. Niciun alt copil nu-i vizitase pînă atunci, şi băiatul se simţea singur aici în Anglia, unde era aşa de greu să comunice. în timp ce Ram îşi umfla roţile, mama lui le făcu la amîndoi o mică gustare. Francis aştepta într-o cameră în care mirosea plăcut a curry, şi încerca în zadar s-o facă pe Tara să-i zîmbească.

Apoi plecară, pedalînd de-a lungul marii străzi principale care ducea înspre sud direct pînă la cîmpul liber. Francis cunoştea drumul, căci fusese o dată sau de două ori pe el cu tatăl său vitreg.

„Unde mergem?" întrebă Ram, cu ochii săi negri strălucitori.

„La rîu", strigă Francis, luînd-o înainte.

I.[1]

Rîul

După vreun kilometru şi jumătate părăsiră şoseaua principală şi o luară pe un drum de ţară care ducea la un sat pitoresc cu case vechi prevăzute cu grinzi şi care avea o fierărie situată pe o mică pajişte comunală. Se opriră să cumpere popcorn şi traversară podul în căutarea unui loc potrivit pentru a servi gustarea. Rîul mare ajunsese pînă aproape la cota de inundaţii, dar ceva mai departe în afara satului avea un afluent mai mic, unde puteau să se distreze netulburaţi. Francis nu prea ştia cum să ajungă acolo, dar continua să pedaleze, iar Ram îl urma cu încredere. Trecură prin-tr-o poartă larg deschisă pe care nu scria „Proprietate privată", îşi ascunseră bicicletele în spatele gardului viu şi o luară pe o cărare care ducea pînă pe vîrful unui deal.

„Cred că rîul este acolo jos în partea cealaltă", zise Francis. „Grăbeşte-te, Ram".

Era un loc minunat. Nişte fagi înalţi cu crengile de culoare cenuşie formau o boltă deasupra cărării, invitînd la căţărare. Nu aveau încă frunze, dar tufişurile de dedesubt aveau pisicei, iar păsările piuiau şi cîntau de bucurie pentru perioada reproducerii şi incubaţiei care urma. Văzduhul era plin de soare, de viaţă şi de polen, iar Francis îşi întinse braţele ca pentru a imita aripile unui avion şi se repezi cît de repede putea pe colină în jos.

„Iată rîul!" strigă el. „Ţi-am spus că aşa va fi. Hai să vedem cine ajunge primul la pod, Ram!"

Dar Ram nu era obişnuit cu cărările abrupte şi noroioase.

El rămase cu piciorul prins într-o gaură de iepure şi căzu în nas. Fiind un băiat curajos şi politicos, el se ridică şi se scuză, dar era foarte îngrijorat de pantalonii săi murdari. „Ajungem curînd acasă?" întrebă el cu speranţă.

„Acasă?" strigă Francis. „Nu acum! Ascultă, ţi-am spus că ştiu unde este rîul. Hai, Ram. Grăbeşte-te!"
„De ce mergem rîu?" protestă Ram. „Apă rece, şi eu nu ştiu înot". Dar el îl urmă ascultător spre pod. Ei se aşezară pe un buştean şi-şi mîncară sandvişurile, iar apele galbene şi umflate ale rîului treceau învolburate pe lîngă trunchiurile arinilor. în timp ce-şi mesteca sandvişul, Francis îşi zise că era cea mai frumoasă după-amiază din viaţa lui. Wendy şi cu tatăl lui vitreg păreau foarte departe şi neimportanţi. El era liber să facă ce-i plăcea şi să se ducă unde voia, iar rîul însuşi nu era decît începutul aventurii lui.
Francis privi în jur. înapoia lui se întindea un cîmp în pantă pe care păşteau vaci negre şi albe. Mai departe se vedea o fermă cu o şură şi alte clădiri. Dincolo, se vedea un cîmp de un verde crud însămînţat cu grîu tînăr. Pe cerul de primăvară erau nori albi mînaţi de vînt. Francis se uită apoi la rîu, chiar în clipa cînd se arătă soarele, făcînd să strălucească rostopasca şi podbalul de pe mal şi oglindindu-se în apa rîului.
El se sculă dintr-un salt şi alergă spre un arin al cărui trunchi se apleca puternic deasupra apei. Voia să se caţere pe el şi să se uite în jos la apă. Dar cînd ajunse la copac, făcu o altă descoperire. Era atît de periculoasă şi de pasionantă, că scoase un strigăt uşor în care se amestecau teama şi bucuria. Şi Ram se sculă, veni în grabă şi se aşeză lîngă el.
Ei se uitau în jos la un golfuleţ bine ascuns, în care o barcă era legată de un par. Dar valul apei o ridicase, astfel încît ea dansa încolo şi încoace pe apa stătătoare - o barcă uzată şi murdară, care îşi aştepta vopsirea de primăvară. Francis sări într-o clipă pe mal şi se sui în barcă. Vîslele lipseau, şi la fel şi cîrma. Barca era doar o jucărie cu care

copiii s-ar fi putut distra într-o zi călduroasă de vară. Dar pentru Francis era o aventură care le punea în umbră pe toate celelalte. El dezlega deja nodul şi îi striga lui Ram să sară în ea.
Ram stătea acolo înfipt cu picioarele în noroi, cuprins de teamă şi neştiind ce să facă. înţelesese îndată că era extrem de periculos să dezlege barca, dar ştia la fel de bine că nu-i stătea în putere să-1 oprească pe Francis şi nici nu voia să-1 lase să plece fără el. Făcu o ultimă încercare de a-1 convinge:
„Nu, Francis", strigă el, şi-şi întinse rugător mîinile. „întoarce... nu bine... nu pot înot... *Francis!"*
Ultimul nod era desfăcut, şi barca, luată de un vîrtej lateral, o luă în direcţia cursului de apă principal. Ram, care se temea mai mult ca orice să rămînă singur, sări şi ateriza alături de Francis în barcă. Aceasta se legănă periculos, dar îşi continuă drumul. O clipă mai tîrziu, ei părăsiseră apa stătătoare şi erau duşi acum de curentul puternic.
Francis tăcea, iar faţa îi păli. Nu se gîndise că s-ar putea întîmpla aşa ceva. îşi închipuise că o să se poată prinde de crengile copacilor de pe malul rîului şi că va face o mică plimbare plăcută. Dar barca era acum scăpată de sub orice control şi trecea în fuga mare prin şuvoiul înspumat. înapoia lui, Ram mormăia în timp ce plîngea cu suspine, sigur că-i sunase ceasul din urmă. Şi Francis era convins de aceasta; el se prinse de marginea bărcii şi încercă să se gîn-dească. Dar barca înainta aşa de rapid, că îi era imposibil să se concentreze. De-ar putea s-o dirijeze spre mal ca să apuce o creangă! Sau de-ar putea s-o facă să se vîre într-un banc de trestii! Dar nu putea face altceva decît să se ţină de barcă.
Deodată, mai presus de zgomotul apei, auzi nişte strigăte de spaimă venind de pe mal. El se uită înjur şi văzu un om - un om foarte mare şi mînios - alergînd cît de repede putea. Doi 'băieţei fugeau în urma lui, urmaţi de un cîine

ciobănesc care lătra furios.
„Acolo chiar în faţa voastră este un baraj, prostuţilor!" striga omul mînios. „Răsturnaţi barca! Scoateţi-vă vestele şi lăsaţi-le să plutească în partea dreaptă".
El alerga mai repede decît barca şi ajunsese deja în faţa

lor. Atunci băiatul mai mic apucă mîna celui mai mare, care se ţinea de un fel de frînghie sau cingătoare legată la mijlocul omului mînios. Acesta se aruncă în rîu aşa îmbrăcat cum era. Francis se

gîndi fără să vrea la un hipopotam furios.
„Ştiţi să înotaţi?" strigă omul.
„Eu ştiu... el nu", îi răspunse Francis.
„Atunci săriţi", strigă omul, bătînd apa cu braţele. „Barajul e chiar în faţă. Săriţi, vă spun".
Francis aruncă o privire rapidă în faţă. Era adevărat: foarte aproape, rîul părea să dispară cu zgomot. Ram îşi dădu şi el seama, şi scoţînd un strigăt ascuţit, sări. Omul îl prinse şi îl ţinu strîns.
„Trageţi", le strigă el băieţilor de pe mal. „Iar voi, ţine-ţi-văbine!"
Francis se aruncase în apă şi se lupta cu valurile. I se

părea că o să înghită tot rîul şi că o să se scufunde pe fundul apei. Apoi ieşi la suprafaţă şi observă că omul îi întindea o lesă de cîine. El o apucă şi fu tras la mal. Omul ieşea cu greu din apă avîndu-1 în braţe pe Ram, iar pe Francis tră-gîndu-1 după el. O clipă mai tîrziu, Francis, semănînd cu un căţel înecat, fu tras la mal şi aruncat pe iarbă, ud leoarcă, îngheţat şi suspinînd.

Ferma

Barca dispăruse înapoia barajului, iar băieţeii, urmaţi de cîinele lor, alergau după ea, dar omul mînios le dădu ordin să se întoarcă. „O s-o căutăm mai tîrziu", strigă el. „Du-ceţi-i acasă pe băieţii ăştia şi spuneţi-i mamei să le dea haine uscate, altfel o să moară. Luaţi-o toţi la fugă! încetaţi cu văicăreala, voi ăştia doi, şi nu vă opriţi. *Alergaţi,* vă zic!"
El părea să fie aşa de furios, că Francis şi Ram nu şo-văiră nici măcar o clipă. Tuşind, scuipînd şi respirînd ane-voie, ei se ridicară cu greu în picioare şi îi urmară pe micii lor ghizi iuţi şi sprinteni. Cu încălţămintea plină de apă, cu hainele ude leoarcă, îngreuiate de apă, ei traversară cîm-pul, împiedicîndu-se de smocurile de iarba şi alunecînd pe baligile de vacă. Nu îndrăzneau să se oprească nicio clipă, căci omul îi urma de aproape. Niciodată în viaţă nu le fusese aşa de frică de ceva ca acum de el.
Şi tocmai cînd erau pe punctul de a se prăbuşi de epuizare, ajunseră la ţintă. Ei traversară o curte, iar cel mai mare dintre băieţi le ţinu deschisă uşa casei ca să poată intra. Mama lui, care stătea în hol, asculta în timp ce amîndoi băieţii ei îi povesteau cît de repede puteau cele întîmplate.
„Copii foarte neastîmpăraţi", zise femeia, destul de calm. „Ce bine că niciunul dintre voi nu s-a înecat. Lasă apa să curgă în vană, Martin, şi intraţi în ea, voi doi. Kate, clăteş-te-le hainele şi pune-le pe uscător. Ei vor trebui să aştepte pînă se usucă. O să le caut nişte haine vechi şi vor putea să se aşeze lîngă sobă. Acum, grăbiţi-vă, băieţi neastîmpăraţi... duceţi-vălaetaj!"

IX

După vreun sfert de oră, ei şedeau în jurul sobei din bucătărie şi beau ceai cald. Francis purta un halat de baie şi sub el o pijama care îi era prea mică, iar Ram purta ceva asemănător, dar mult prea mare pentru el. Omul cel mînios strănuta tare şi stropea cu apă în baie, iar cei doi sperau ca el să rămînă acolo încă mult timp. Kate, o fată de vreo cincisprezece ani, le aruncă o privire dispreţuitoare în timp ce le întindea hainele la uscat în faţa căminului; apoi, ea ieşi din încăpere, aruncîndu-şi spre spate frumosul păr lung şi blond.
Dar pentru Martin şi Chris, fiii fermierului, cei doi băieţi erau nişte eroi, căci faptul că tocmai scăpaseră de la înec făcea din ei nişte aventurieri vrednici de admiraţie. Toţi cei patru băieţi stăteau aşezaţi pe o blană moale în faţa căminului, şi Francis povestea cu voce joasă călătoria periculoasă în timp ce se uita cu un ochi la uşa bucătăriei, în caz că va reapărea omul cel mînios. Şi în timp ce povestea, călătoria devenea tot mai periculoasă, iar ochii ascultătorilor săi se măreau tot mai mult. Tocmai se întreba dacă putea îndrăzni să introducă în povestire un crocodil, cînd intră femeia.
„Haideţi acum", zise ea. „Hainele vă sunt aproape uscate, şi trebuie să plecaţi acasă. Cum vă numiţi, unde locuiţi şi cum aţi ajuns aici?"
Francis se uită la Ram. Poate că oamenii aceştia o să anunţe la poliţie, şi era mai bine să dea nişte adrese false. Dar precis că Ram nu va fi de acord cu asta, aşa că nu mergea. Prin urmare, îşi dădură destul de abătuţi numele şi adresele. Ei explicară că veniseră cu bicicletele, pe care le ascunseseră înapoia unui gard viu de lîngă strada principală.
Femeia se uită pe fereastră. Cerul era deja portocaliu în spatele ramurilor desfrunzite ale ulmilor.
„Este deja amurg", observă ea. „Aveţi faruri la biciclete? Aveţi un drum lung pînă acasă".

Ei clătinară din cap. în plus, nu mai merseseră cu bicicleta pe întuneric. „Ei bine, poate că ar fi mai bine să vină părinţii voştri şi să vă ia de aici", sugeră femeia. „Aveţi telefon?"
„Ram nu are", zise Francis repede, „iar tatăl meu iese totdeauna sîmbătă seara, şi mama nu le poate lăsa singure pe surioarele mele. Poate că am putea merge pe jos".
„Aşa beznă", murmură Ram, şi Francis, cînd se uită la el, văzu teama şi neliniştea în ochii lui mari şi negri. Dacă omul cel mînios îl va întîlni pe tatăl lui Ram, atunci Ram va fi pedepsit în stil indian pur. îi era mai frică de tatăl lui decît de întuneric, aşa că adăugă cu o voce tremurătoare: „Noi pleacă repede acum!"

Chiar în clipa aceea se deschise uşa şi intră în încăpere omul mînios. Totuşi, în haine uscate şi fără să mai respire cu greutate, el părea mai puţin mînios. El ascultă cum stăteau lucrurile şi luă repede decizia.
„O să-i duc cu Landrover-ul şi pe drum le iau şi bicicletele", zise el. „Aş vrea să vorbesc cu părinţii lor. Ar trebui să ştie ce fac fiii lor".
Francis se uită din nou la Ram.
„N-ar trebui să vă duceţi la tatăl lui Ram", zise el cu voce tare şi cu îndrăzneală. „N-a fost vina lui Ram. El n-a vrut să meargă. îi era teamă să rămînă singur, aşa că i-am zis să sară în barcă".
Omul cel mînios, care era de fapt fermierul, se uită ţintă la Francis. Faţa lui era serioasă, dar nu mai era mînios.
„M-am gîndit eu", zise el destul de prietenos. „O să-i mai dăm o şansă. Dar tu... ce te-a mînat să faci o asemenea prostie? Şi ştiu părinţii tăi unde eşti?"
Francis clătină din cap.
„Mama este în pat cu o durere de cap", murmură el, „iar taţi a ieşit în oraş cu cele două surori ale mele... şi oricum nu este tatăl meu... nu-i pasă ce fac". Vechiul refren începea din nou, şi era cît pe ce să zică un: „Nu e drept!", dar

21

se opri la timp. în fond, nu era treaba lor.
„înţeleg", zise fermierul cu destulă bunăvoinţă. „Se pare că cineva are grijă de voi, altfel aţi fi amîndoi acum pe fundul apei rîului. O să închid poarta, pe urmă plecăm".
El ieşi din cameră, urmat de cei doi băieţi ai săi, iar soţia fermierului întoarse hainele întinse în faţa focului, în timp ce Francis îşi rezemă capul de braţul unui fotoliu şi privi de jur împrejurul camerei. începea să-i fie cald şi era somnoros, cînd observă un carton mare agăţat de perete. Pe el erau scrise cu litere stîngace şi inegale cuvintele:

„Este scris greşit", zise deodată Francis.
Soţia fermierului zîmbi. „Ştiu", zise ea. „Chris le-a scris cînd avea patru ani, de ziua tatălui său. Ne-a făcut să rîdem, şi l-am păstrat pînă azi. Vezi tu, Francis, lucrul acesta este adevărat, indiferent cum e scris. Dragostea sau iubirea este felul de a fi al lui Dumnezeu, şi e o cale mult mai bună decît să fugi de acasă şi să iei ce nu-ţi aparţine. - Uite, vi s-au uscat hainele. Puteţi să le îmbrăcaţi".
Ei se îmbrăcară lîngă focul din bucătărie. Soţia fermierului puse nişte lemne pe foc, şi flăcările înviorate se înălţară din nou. Kate punea masa, iar mirosul minunat de pîine proaspăt făcută umplea camera. Tare i-ar fi plăcut lui Francis să mai rămînă, dar nu mai exista niciun motiv pentru aceasta. Fermierul se întoarse şi le spuse să vină, iar soţia lui îi însoţi pînă la uşă.
„La revedere, băieţi", zise ea, „şi nu mai faceţi niciodată
asemenea prostii ca azi. Mulţumiţi-I lui Dumnezeu că n-aţi păţit nimic!" Ea le zîmbi şi le puse o clipă mîna pe cap. Ceva mai tîrziu se urcară în Landrover, iar Francis, uitîn-du-se pe fereastră, putea să-i vadă pe Martin şi Chris stînd ghemuiţi lîngă foc şi rîzînd. Deasupra lor ieşeau clar în evidenţă pe perete cuvintele care păreau să întruchipeze spiritul acestei casei: DUMNEZEU ESTE DAGOSTE. Pe urmă maşina porni, şi fereastra dispăru înapoia şurii.
Ei îl lăsară pe Ram şi bicicleta lui la capătul străzii, şi el pedală drept spre casă, fără să se uite înapoi, în timp ce Francis se trase mai aproape de fermier. Nu ştia de ce, dar tare ar mai fi vrut să rămînă cu acest om mare care apăruse în clipele acelea de groază şi îl salvase, care nu mai era mî-nios şi care înţelesese perfect că nu era vina lui Ram. Şi fermierul încetini viteza, ca şi cum n-ar fi ştiut ce să facă.
„Aceea este casa mea", zise Francis pe un ton trist.
„Da?" zise fermierul, parcînd maşina pe dreapta. Dar Francis nu se mişcă. „Cum ai putut să faci o asemenea prostie, Francis?" zise în final fermierul. „A fost cît pe ce ca micul indian să se înece. Tu ştiai că nu ştie să înoate şi, pe lîngă aceasta, era un furt. Nu era barca ta. Părinţii tăi ar trebui să afle despre lucrul acesta, altfel poate că mai faci din nou aşa ceva".
Francis nu zise nimic. El coborî din Landrover, îşi luă bicicleta pe care i-o întindea fermierul şi-1 conduse pe acesta pe uşa din spate.
Bucătăria era într-o stare îngrozitoare. Nimeni nu cură-ţase masa, nici nu spălase vasele. Vocea mînioasă şi înecată în lacrimi a mamei lui răsună dinspre capătul de sus al scării: „Francis, unde ai fost? Cum îndrăzneşti să te întorci aşa de tîrziu?! O să te spun tatălui tău cînd se întoarce, căci meriţi să fii pedepsit".

„N-o să vină pînă la miezul nopţii, în orice caz nu sîm-băta", şopti Francis. „Şi ea n-o să-i spună nimic, pentru că de obicei e beat".

„înţeleg", zise fermierul, uitîndu-se gînditor prin jur. El se aşeză lîngă băiat şi-1 privi drept în ochi. „îmi promiţi că nu mai faci o asemenea prostie?"
„Promit".
„Şi îmi promiţi că mai treci o dată pe la noi?"
„Promit".
El simţi mîna cea mare pe umăr; după o clipă, fermierul era deja plecat. Francis stătea tot nehotărît în bucătărie şi se lupta cu lacrimile. Fusese pentru el o zi foarte mare, foarte importantă, dar acum se simţea obosit, răcit şi părăsit. El fugise de acasă şi gustase libertatea. Fusese cît pe ce să se înece. în plus, aruncase o privire asupra unui cămin care era aşa cum şi-ar fi dorit. în faţa ochilor săi interiori apăru imaginea unei case în care ardea focul şi în care toţi păreau fericiţi. Mînia care stăpînise acolo era dreaptă şi în acelaşi timp bună, şi nu-1 făcea să simtă la rîndul lui mînie. Tînjea să fugă la mama lui şi să-i povestească tot ce se întîmplase. Părea chiar să aibă noroc, căci Wendy şi Debby şedeau în faţa televizorului şi erau absorbite de un film.
El alergă pe scară în sus. Era limpede că mama lui zăcuse în pat, căci aşternutul era desfăcut, dar ea şedea pe marginea patului şi-şi tot încleşta şi descleşta mîinile. îşi făcuse griji mari din cauza lui. Dar acum, că-1 vedea acasă teafăr şi foarte mulţumit de sine însuşi, se supără pe el.
„Nu înţeleg cum poţi să fii aşa de egoist, Francis", strigă ea. „Ştiai cîte grijuri o să-mi fac. Nu-ţi pasă? Unde ai fost?"
„Am ieşit cu bicicleta, mămico. Am căzut în rîu, care era crescut, şi aproape am ajuns la baraj, dar un om m-a scos de acolo. A fost cît pe ce să mă înec, mămico".
Faţa mamei lui păli. „Ce-ai căutat prin apropierea rîu-lui?" îl mustră ea. „Şi pe deasupra cred că este numai o scuză. Hainele tale sunt perfect uscate şi curate. Este foarte urît din partea ta, Francis".
„Dar, mămico, doamna le-a pus în centrifugă, iar noi ne-am uscat lîngă foc. Este adevărat, mămico, a fost cît pe

ce să mă înec. Aşa a zis şi domnul. El m-a adus acasă cu Landrover-ul lui şi..."
Afară, o maşină oprise. Mama lui se ridică dintr-o săritură, alergă la fereastră şi se uită afară. După cîteva clipe vorbi iarăşi.
„Credeam că e tatăl tău", zise ea cu o voce slabă şi abătută, „dar era cineva din casa vecină".
Ea nu se întoarse, ci stătea uitîndu-se ţintă la drum, tot încleştîndu-şi şi descleştîndu-şi mîinile. Ea uitase de Francis şi de rîu.
El aşteptă o clipă, apoi ieşi din cameră. Se duse în sufragerie, o ciupi zdravăn pe Wendy şi îi puse în acelaşi timp palma pe gură pentru a o împiedica să strige. După aceea se aşeză pe canapea ca să se uite la sfîrşitul filmului.

Din nou în cireş
Nimeni nu mai vorbi despre aventura lui Francis. Duminică dimineaţa, mama lui se sculă tîrziu. Ea arăta bol-navă, obosită şi părea să fi uitat tot ce se întîmplase în ajun. După micul dejun, ea se închise în dormitor împreună cu tatăl lui, şi li se auzeau puternic vocile. Cînd ea ieşi, arăta de parcă ar fi plîns. Tatăl era prost dispus, iar fetiţele se agitau fără rost. Francis socoti că era cel mai bine dacă ar şterge-o cît mai repede.
în grădină era mult mai plăcut. Pe cerul albastru pluteau nişte nori pufoşi; două narcise îşi deschiseseră deja bobocul. Peste tot cîntau păsările - era cu neputinţă să te simţi trist. Plantele răsăriseră atît de repede din pămîntul umed, încît aveai impresia că le vezi crescînd.
Francis începu să se joace cu mingea de fotbal, dar peluza era prea mică. Adînc cufundat în gînduri, el se uită la poartă, apoi îşi înălţă gîtul şi se uită mai bine: La poartă se întîmplase ceva ciudat. Deasupra porţii stăteau aliniate zece degete brune, iar doi ochi negri strălucitori priveau prin crăpătură. Cineva îl observa.
Lui Francis nu-i fu deloc greu să ghicească cine se ascundea acolo, şi această vizită îl bucură. Ram nu era un fot-balist prea bun, dar mai bine să se joace cu el decît de unul singur. Acesta nu dăduse vina pe el pentru că fusese cît pe ce să se înece şi nici nu-i purta pică. Va fi ceva distractiv să vorbească despre marea lor aventură, şi pentru că fuseseră cît pe ce să moară împreună, Francis hotărî să-i arate as-
* în Anglia există multe magazine numite **„Fish** and **Chips"**, unde se pot cumpăra pe prăjit şi cartofi prăjiţi cu maioneză sau oţet - n.tr.
peşte

cunzătoarea sa din cireş. El se duse şi întredeschise poarta. Ram se strecură înăuntru şi se uită la el cu ochi strălucitori.
„Eu vine, Francis", şopti el şi aruncă o privire neliniştită în direcţia casei. „Tu bine? Mama ta, ea supărată?"
„De fapt, nu", răspunse Francis. „Cred că nu m-a crezut cu adevărat. Hainele mele erau prea curate. Ram, am o ascunzătoare secretă. O să ţi-o arăt dacă vrei, dar n-ai voie să spui nimănui despre asta. Nimeni nu ştie de ea în afară de mine".
Ram se uită speriat la el. Ieri, Francis îl băgase în mare bucluc, şi nu voia să se mai întîmple încă o dată aşa ceva. El şovăi, dar Francis îl apucă de mînă.
„Hai, Ram", îl îndemnă el, „nu este periculos. E un pom. Şi grăbeşte-te, pentru că nu vreau să ne vadă cineva. Furi-şează-te în spatele tufei de rododendroni ca să traversezi peluza. Şi acum repede, caţără-te!"
Ram, foarte uşurat la gîndul că nu trebuia să dispară într-un tunel subteran, se caţără destul de agil, cu Francis după el. Locul era strimt de tot, dar pentru că stăteau strîns unul lîngă altul, reuşiră să stea jos şi sa poată privi printre crengile înmugurite. „Curînd, o să fim complet ascunşi de florile de cireş", zise Francis. „O să fie ca nişte perdele în jurul nostru. Priveşte, Ram. Uite-o pe doamna Glengarry cum îşi scoate toate pisicile afară înainte de a pleca la biserică. Ea nu poate să ne vadă. Ea nu ştie că suntem aici. Dar noi o putem vedea. Noi putem vedea totul!"
El rîse tare, şi la fel făcu şi Ram. Pomul se mişcă uşor în briza de primăvară, şi de undeva din spatele lor răsunară clopotele bisericii. Ei deschiseră cutia de tinichea şi-şi întinseră comorile. Ram scoase din buzunar o pungă cu je-leuri. în timp ce stăteau acolo, legănîndu-şi picioarele şi sugînd bomboane, îşi retrăiau aventura din ajun, şi Ram se simţea mai fericit ca niciodată de la sosirea lui în Anglia rece şi cenuşie în urmă cu şase luni. Toată iarna suferise de degeraturi şi nu-i fusese nicio-
27
dată cu adevărat cald. Fusese un chin să se ducă la şcoală, şi nu reuşise niciodată să-şi facă un prieten, din cauză că era aşa de mic şi de timid, iar limba engleză era aşa de grea. Ceilalţi nu voiau de fapt să fie neprietenoşi, dar toţi erau aşa de agitaţi şi de zgomotoşi, încît nu reuşise pînă atunci să le explice destul de tare că şi el voia să se joace cu ei. El se simţise deci foarte singur şi nu era nicăieri în largul său decît acasă cu mama şi cu surioara lui.
Dar acum totul era diferit. El şedea strîns lîngă noul său prieten pe o ramificaţie destul de incomodă de crengi, su-gînd jeleuri. Păsărelele cîntau, clopotele răsunau, iar soarele englez i se părea mai cald decît fusese vreodată. Ram se simţea în siguranţă şi începu să vorbească englezeşte mai bine ca pînă atunci. I se părea că nu există nimic pe care să nu-1 poată exprima în vreun fel. Ei vorbiră despre India, despre călătorie, despre avion şi despre familia lui, în timp ce Francis vorbi despre fotbal şi despre toate aventurile pe care le plănuia pe viitor.
Lumea părea la fel de strălucitoare ca narcisele şi ca razele de soare, pînă ce Francis întrebă brusc: „îţi place la şcoală?"
Lumina se stinse în ochii lui Ram, şi el clătină violent din cap.
„Nu place şcoala", zise el, şi părea nenorocit.
„De ce?" întrebă Francis. „E foarte bine. învăţătoarea noastră este grozavă, şi apoi jucăm fotbal şi mergem la pis-cină. Ce nu-ţi place?"
Ram se uită la el cu ochi mari şi trişti.
„Nu place şcoala", repetă el cu un mic fior. „Eu are frică".
„Frică? De ce?"
„Eu are frică de Spotty şi de Tyke. Ei fuge după mine. Ei spune ei face ceva râu pentru mine".
El spunea aceste lucruri în şoaptă şi se uita în jurul lui de parcă Spotty şi Tyke s-ar fi ascuns în tufişuri. Francis îşi
28
îmbrăţişa picioarele cu mîinile, foarte entuziasmat de ceea ce părea a fi deja o nouă aventură.
Spotty era un băiat de treisprezece ani cu faţa plină de coşuri şi destul de mare pentru vîrsta lui. El se apăra de o lume care se distra pe socoteala obezităţii şi a coşurilor de pe faţa lui. Dar Tyke nu-i semăna deloc. El era puternic, musculos şi un bun alergător. Avea obiceiul să se plimbe cu o ţigară atîrnîndu-i la colţul gurii cînd profesorii erau cu spatele la el şi să bea bere, furată de la tatăl lui. Francis îl admira şi petrecea o mare parte din pauză ca să atragă atenţia lui Tyke asupra lui. Cei doi băieţi locuiau în acelaşi cartier ca şi el, şi îi întîlnea uneori la magazinul „Fish-and-chips".*
„Nu-ţi face griji", zise Francis. „De ce să-ţi facă ceva? Şi de fapt cînd vorbesc cu tine?"
Ochii lui Ram păreau şi mai speriaţi.
„Ei are o căsuţă", şopti el, „lîngă casa noastră. într-o zi, eu culege mure - nu ştiu că ei în căsuţă - eu aude pe ei vorbeşte lucruri rele şi fuge repede de acolo. Atunci ei vede pe mine". Fu străbătut de un fior. „Ei fuge repede, repede, repede, şi prinde pe mine aşa -" El apucă gulerul cămăşii lui Francis. „Ei spune că face lucruri rele la mine dacă eu spune - ei vine la casa mea - ei omoară pe mine dacă eu spune".
Ram se ambalase şi-şi ieşise cu torul din fire, iar mîinile îi erau reci şi ţepene. El nu spusese niciodată nimic nimănui, dar întreaga lui viaţă era umbrită de teama pe care o avea de Spotty şi Tyke. Gîndul la ei îl urmărea zi şi noapte, în vis îşi imagina că intrau la el pe fereastră. Era convins că-1 urmăreau pînă acasă cînd venea de la

şcoală, şi chiar aşa se întîmplase o dată sau de două ori: ei voiau sâ-i arate că ar face bine să ia seama.
Iar el luase seama şi păstrase doar pentru sine acest secret teribil, pînă cînd o duminică dimineaţă însorită, cîntecul păsărelelor şi plăcerea de a avea un prieten îl făcuseră să-şi uite nefericirea. El îşi descărcase sufletul înaintea lui
29
Francis. Lîngă Francis se simţea în siguranţă; el nu va repeta ceva cuiva. Se putea încrede în Francis. O să-i spună totdeauna totul.
Francis se uita ţintă la el. Era gelos că Tyke îi dădea atîta atenţie lui Ram. Şi cînd te gîndeşti că aveau nu departe de acolo un loc — o ascunzătoare secretă, unde ţineau probabil cuţite şi bombe! Se zvonea că Tyke dăduse odată foc la ceva şi că avea şi alţi prieteni în afara lui Spotty care fumau cu el în spatele sălii de sport. Poate că erau o bandă, şi Francis ar putea încerca să le atragă atenţia ca să-1 primească şi pe el. La urma urmelor, şi el era un bun alergător.
De undeva aproape de uşa din dos, o voce mînioasă îi strigă numele, dar el nu luă seama.
„Spune-mi despre ascunzătoare", zise el. „Unde este exact?"
„După strada noastră altă stradă", zise Ram, vorbind foarte repede, „şi la capătul celeilalte străzi cîmpuri şi tufe de mure. Ultima casă de pe stradă este arsă. Şi în spatele casei arse o casă mică nu de locuit. Acolo se duce Tyke, Spotty şi ceilalţi băieţi, şi cînd culege mure aude pe ei, şi ei vede pe mine pe o fereastră mică şi spune la mine lucruri *foarte* rele".
„Da, da", zise Francis, care nu mai dorea să audă încă o dată întreaga poveste. „Dar cînd se duc acolo?"
„Eu vede pe ei duminica", zise Ram. „Eu vede pe Tyke, pe Spotty şi pe ceilalţi mergînd pe drum înainte de noapte". „Vrei să ziei la apusul soarelui?" „Da, cînd nu întuneric, dar curînd întuneric. Eu vede pe ei trecînd".
„îi vezi întorcîndu-se?" „Nu, mama mea - ea trage perdeaua". *Ce prost este,* se gîndi Francis, întinzînd mîna ca să ia o altă bomboană. *Eu aş fi tot observat şi aş fi notat timpul cîndse duc şi cîndse întorc.* Acum nu mai auzea nimic din ce spunea Ram. Imaginaţia lui îl ducea departe de acolo.
Tyke îl aştepta în afara magazinului Fish-and-Chips. îl lua deoparte şi îi spunea: „Banda noastră are nevoie de un alergător, un alergător mic şi foarte bun. Ce zici?" - Brusc, îşi dori să rămînă singur ca să se gîndească şi să facă planuri.
„Mă duc în casă acum", îi zise el lui Ram. „Mai bine ai pleca acasă".
Ram păru dezamăgit. Fusese atît de minunat să-şi descarce lui Francis toate temerile! Acum, după ce i le împărtăşise, nu-i mai era aşa mare frică. Dar mai veneau încă multe alte zile. El se dădu jos din pom.
„Eu vine din nou?" întrebă el timid.
„Poate, într-o zi", zise Francis fără să se uite la el. Aproape că uitase de Ram. El îşi băgă mîinile în buzunare şi se duse agale spre uşa din dos. Ajuns la colţ, aproape că se lovi de tatăl său vitreg, care spăla maşina.
„Unde ai fost?" zise tatăl său vitreg, iritat. „Ştii foarte bine că duminică dimineaţa trebuie să mă ajuţi să spăl maşina. Ţi-am tot spus asta".
„Am fost doar în grădină", răspunse Francis şi lovi nervos cu piciorul în treptele scării.
„Nu erai în grădină", strigă tatăl său. „Am strigat şi te-am căutat peste tot. M-am săturat de minciunile şi de lenea ta. Este deja ora prînzului. Azi după-amiază stai aici şi faci ce-ţi spun eu, şi fără prostii!"
Francis fugi în bucătărie. Acum, planurile lui pentru după-amiază se prăbuşiseră, şi va trebui să aştepte o săptămînă întreagă pînă duminica viitoare. Tocmai voia să lovească cu piciorul într-un scaun, cînd o observă pe mama lui, care stătea tăcută acolo şi se uita pe fereastră, cu mîinile sprijinite pe chiuveta de spălat vase. Părea să privească ceva cu atîta atenţie, încît nici măcar nu-1 auzise intrînd.
Ei erau singuri-singurei, şi mama nu era ocupată. Oare n-ar fi mai bine să se ducă acum la ea şi să-i povestească despre locul din cireş? într-o zi, cînd tatăl, Wendy şi Debby se duceau în parc, iar cireşul era înflorit, va lua scara mică
30
31

portabilă, şi ea va veni să stea alături de el în universul său secret. O să fie cam strîmt, dar el o să stea mai sus ca să-i lase ei locul. El o să cumpere bomboane şi o să stea de vorbă, numai ei amîndoi, cum obişnuiseră s-o facă cînd Wendy era mică de tot, înainte ca mama lui să înceapă să aibă dureri de cap, iar tatăl să-şi facă obiceiul de a ieşi tot timpul şi de a se supăra. Dacă s-ar întîmpla lucrai acesta, nu se va mai interesa de Tyke şi Spotty. El ar sta acasă, ar fi drăguţ cu mama lui şi ar ajuta-o la treabă. El făcu un pas spre ea.

„Mami", şopti el.

Ea se întoarse tresărind, şi faptul de a-1 vedea stînd acolo cu puloverul murdărit de muşchiul verde de pe coaja copacului o irită pînă aproape de insuportabil. Dacă ar fi fost 32

totdeauna ascultător, soţul ei ar fi din nou acum bine dispus. Mereu se supăra din cauza lui Francis, şi micului ticălos părea să nu-i pese nici cît negru sub unghie de lucrul acesta. El îi adresa un surîs prostesc, de parcă ar fi făcut ceva foarte inteligent.

„De ce te furişezi în spatele meu şi mă sperii aşa?" zise ea supărată. „Şi unde ai fost? Ştii foarte bine că trebuie să-1 ajuţi pe tatăl tău duminică dimineaţa. Tu... tu strici totdeauna totul, Francis! Şi acum, pentru Dumnezeu, du-te de spală-ţi mîinile şi stai liniştit în timpul mesei. Tatăl tău este destul de rar acasă".

Ceva părea să se fi frînt în ea, şi ea se întoarse spre sobă cu un suspin. Francis ieşi repede din cameră. Visul strălucitor şi fragil al cireşului dispăruse, şi ştia că se va întîlni cît de curînd posibil cu o bandă - cu o bandă foarte rea care punea bombe şi rănea oamenii. Ar fi vrut să înceapă chiar atunci, dar singura victimă la îndemîna lui era în clipa aceea doar Whiskers, propria lui pisică, pe care o avea de cînd fusese pui. Ea toarse cînd îl văzu, dar el se repezi spre ea şi o izgoni în grădină cu lovituri de picior şi trînti portiţa, în timp ce animalul scotea un geamăt de teamă şi de durere.

33

Banda

Un rezultat al evenimentelor din acea dimineaţă de duminică fu faptul că Ram deveni umbra fidelă a lui Francis. El îl aştepta ca să meargă la şcoală cu el şi-1 urma toată ziua, tînjind să mai primească o invitaţie de a veni şi a sta în cireş, dar ea nu venise niciodată. Lui Francis îi plăcea admiraţia lui Ram şi micile cadouri pe care i le aducea acesta, dar, cînd era cu ceilalţi prieteni ai săi, îl găsea cam plictisitor şi nu se ocupa de el. Dar Ram nu se supăra şi punea răceala lui Francis pe seama felului de a fi al englezilor, care era total diferit de cel al indienilor, şi trebuia să se obişnuiască cu el, cum trebuia să se obişnuiască cu mîncarea, cu ritmul agitat de viaţă şi cu vremea rea.

Francis avea multe lucruri la care să se gîndească. El îi urmase pe Tyke şi Spotty în pauza mare şi trecuse pe lîngă ascunzătoarea lor ca din întîmplare, chiar în clipa cînd îşi savurau ţigara zilnică. Ei îl prinseseră şi-1 ameninţaseră că o să-i dea bătaie dacă o să-i pîrască, dar el îi asigură că tocmai voia să înceapă să fumeze şi că ar fi foarte fericit să li se alăture. El încercă apoi să cumpere un pachet de ţigări, dar doamna de la magazin refuză să-i vîndă. El adună atunci mucurile de ţigară ale tatălui său, se sui în cireş ca să facă primele încercări. Se simţi foarte rău şi vomită în curtea doamnei Glengarry; părea să fie o luptă pierdută.

Totuşi, reuşise să se facă remarcat de ei. Ştiau că, deşi mult mai tînăr decît ei, era de partea lor, şi lucrul acesta îl încuraja. Cînd veni duminica următoare, nu riscă nimic. Curăţă şi frecă maşina pînă ce ea strălucea, iar tatăl său vi-

treg îl lăudă. Mama lui îi spuse, cu un aer distrat, că este un băiat bun. Ea nu era în stare să se concentreze în dimineaţa aceea asupra vreunui lucru, pentru că nu era sigură dacă soţul ei va avea timp pentru ea şi va ieşi cu ei sau nu.

„Vrei să vii cu noi, Francis, dacă taţi are timp să iasă cu noi?" întrebă ea. „De obicei ţi se face rău în maşină, aşa că nu te voi împiedica dacă preferi să rămîi aici. N-o să stăm mult şi o să-ţi aducem o prăjitură pentru gustarea de du-pă-amiază".

Ea de fapt nu doreşte să merg şi eu, gîndi Francis. *Crede că o să spun ceva care să-l supere pe taţi sau că o să mă cert cu Wendype bancheta din spate a maşinii. Oricum nu vreau să merg.* Şi el zise cu voce tare: „O să rămîn acasă, mami. Nu-mi prea place să merg cu maşina. Luaţi-le cu voi pe Wendy şi pe Debby. Eu prefer să mă distrez singur".

Mama lui rîse de tonul vocii lui care suna solemn şi-1 sărută.

în acea după-amiază era fericită. Soarele strălucea, păsările cîntau, soţul ei era bine dispus şi hotărîse să plece cu ea şi cu fetele la un parc de distracţii. După-amiaza va fi cu mult mai liniştită dacă Francis nu era cu ei, căci Wendy şi Debby nu se certau aproape niciodată, şi amîndouă se înţelegeau bine cu tatăl lor. Era o mare uşurare pentru ea faptul că Francis nu voia să-i însoţească.

Francis se uită după ei, le făcu cu mîna şi fu surprins de sentimentul ciudat de singurătate care îl copleşi. I-ar fi plăcut să se simtă undeva ca acasă, şi ştia că nu-şi avea locul în această maşină. Dar acum avea marea şansă să facă parte din banda lui Tyke. Trebuia să dispară rapid înainte ca Ram să vină în vizită la el. El îşi băgă în buzunar briceagul cu două lame şi începu să fugă. Nu credea că ei vor veni chiar aşa devreme în după-amiaza aceea, dar voia să dea puţin tîrcoale prin jur şi să arunce o privire.

Ştia exact unde să se ducă. Casa era ultima din şir, şi înapoia ei erau un gard şi un cîmp dejoacă. Acolo locuise

o femeie bătrînă şi, într-o noapte, dăduse din greşeală foc casei ei. Ea fugise urlînd din casă şi se găsea acum într-un azil de bătrîni. Incendiul fusese stins, dar pagubele erau mari. Pînă atunci, oraşul nu făcuse încă nimic pentru casa aceea, aşa că ea rămăsese înnegrită şi goală, iar ferestrele erau bătute în cuie cu scînduri.

Francis încă nu trecuse niciodată pe poartă. Odată în curte, inima îi începu să bată foarte tare, şi el constată că nu era foarte curajos. Dacă o să dea acum peste bandă, şi ei o să-1 oblige să facă în întuneric lucruri periculoase, înfioră-
36
toare? Brusc, simţi dorul de a fugi acasă la mama lui. Trebuia să fie aproape de ora ceaiului, şi ai lui voiau să aducă cu ei ceva bun. Apoi îşi aminti că nu doreau de fapt să-1 aibă lîngă ei. Le plăcea mult mai mult să rămînă între ei. în bandă, din contră, ar putea să se integreze cu adevărat şi să devină cineva important. Teama lui făcu loc entuziasmului. El se furişă pe după colţul casei. în spate se găsea 6 veche magazie de unelte cu o uşă care se ţinea numai într-o balama şi care nu se închidea bine. El putu să se strecoare înăuntru fără să o deschidă.
Ce loc îngrozitor! Cutii goale de tablă, sticle şi mucuri de ţigări acopereau podeaua. Pereţii erau mucegăiţi, iar deschizăturile din ferestre erau astupate cu cîrpe. Mai erau cî-teva resturi dintr-o saltea veche, o bancă, un scaun stricat, o ladă de tablă plină cu unelte şi cuţite, o lumînare şî chibrituri, iar pe raft o grămadă de romane ieftine. Francis răsfoi prin ele. îi plăceau imaginile de pe coperte - tancuri care explodau, femei ucise, avioane prăbuşite şi nişte monştri cu un singur ochi veniţi din spaţiu. Dar conţinutul era prea greu pentru el, şi el le puse curînd deoparte.
Era un loc murdar care mirosea urît, dar pentru Francis însemna poarta spre Paradis! El stătu mult timp acolo căzut în visare şi uită că era ora ceaiului. Apoi ieşi în bucăţica aceea de grădină de lîngă magazie, şi chiar şi el se gîndi cît de mizerabilă arăta - o bucată de pămînt călcată în picioare, acoperită de verze putrezite şi de cutii de conserve ruginite. Luă o greblă veche care stătea proptită de perete şi începu să strîngă deşeurile. Păsările îşi încetaseră cîntatul, şi umbrele se lăsau peste grădină. Dar soarele încă nu apusese; îi mai rămînea încă timp.
El lucră mai departe, tot visînd cu ochii deschişi. Poate că o să se bucure că le curăţase grădina. Poate că dacă săpa pămîntul putea planta muştar, creson şi ridichi şi astfel putea face sandvişuri pentru Tyke. El făcuse deja lucrul acesta acasă pentru mama lui. Cerul de deasupra gardului
37
viu era roşu acum, dar el nu voia să plece înainte de a-şi fi terminat treaba.
Şi atunci banda îşi făcu brusc apariţia.
Ei se năpustiră în magazie şi aprinseră felinarul. Lumina lui trecu prin întredeschizătura uşii, proiectînd asupra cărării un fascicul luminos lat. Ca să fugă, ar fi trebuit să traverseze conul acela de lumină. De aceea, el se furişă în spatele unui mur, se lipi de perete şi aşteptă. Erau trei de toţi, şi putea auzi tot ce ziceau. De asemenea, auzea cum se aprind chibrituri şi se deschid cutii de conserve. Ei fumau şi păreau să pună la cale un plan. îl numeau „o plimbărică primprejur". Francis află despre cabina telefonică din faţa casei lui Ram că nu avea niciun rost şi că ar face bine s-o distrugă.
Francis asculta ghemuit şi tremurînd, şi se întreba ce să facă. Poate că ei o să stea acolo ore în şir, mama lui va plîn-ge, iar tatăl lui se va mînia, dar nu îndrăznea să se mişte, căci nu aşa îşi imaginase că se va prezenta înaintea lor. Dacă o să-1 descopere în întuneric şi o să-1 omoare cu sînge rece înainte de a avea timpul să le explice? Spotty s-ar teme să facă aşa ceva, dar Tyke nu s-ar da în lături de la nimic. Tyke era extraordinar! Inima lui Francis ardea de admiraţie. Chiar în clipa aceea, pentru că era o seară răcoroasă de martie, îi veni brusc să strănute.
El îi auzi pe băieţi sărind în picioare, după care urmă o tăcere mormîntală. Francis se întrebă timp de o clipă dacă erau cu adevărat aşa de curajoşi cum şi-i imaginase el. în final, Tyke deschise cu foarte mare atenţie uşa. „Pariez că este străinul acela micuţ", şopti el nesigur.
„Nu-i el!" zise Spotty cu o voce tremurătoare. „Ăstuia i-am băgat frica în oase".
„Cine-i acolo?" zise Tyke.
Ei păreau să se apropie, şi Francis realiză cu un fior de groază că singura lui speranţă era să se predea. Ei erau în stare să-i facă orice rău dacă îl descopereau acolo, ghemuit
în întuneric.
El se ridică dinapoia murului, şi toţi se dădură speriaţi înapoi, rostind nişte cuvinte pe care Francis nu le mai au-zise niciodată. Dar cînd văzură cît de mic era, stînd singur în lumină, se repeziră spre el şi-1 traseră cu forţa în magazie. Ei îl loviră şi îl pişcară, dar nu prea mult, iar el nu se sinchisi prea tare, căci acesta era cu siguranţă marele test, ritul de iniţiere în rîndul bărbaţilor.
„Ce-ai auzit?" întrebă Tyke, ţinîndu-1 strîns de încheietura mîinilor şi uitîndu-se la el cu pleoape întredeschise.
„Am auzit totul despre cabina telefonică", îi scăpă lui Francis. „Şi, Tyke, primiţi-mă în banda voastră! Dacă vreţi să stricaţi cabine telefonice, aş putea să vă ajut. Pot să fug foarte repede - sunt cel mai rapid dintre băieţii de vîrsta mea din şcoală. Aş putea să stau la pîndâ şi să vă avertizez, şi voi aţi putea să stricaţi ce vreţi".
„‚Tyke' - ia mai spune o dată! Pentru tine sunt ‚Thomas Isaacs', ai înţeles?" Tyke privi uimit şi gînditor la aceşti ochi strălucitori, inteligenţi. Nu se vedea nici urmă de frică în ei, ci doar un fel de adorare, şi Tyke, care

cunoscuse prea puţină dragoste sau admiraţie în viaţa lui, se simţi mişcat în chip ciudat. El visase dintotdeauna să devină un fel de căpetenie de bandiţi, dar singurii lui adepţi de pînă atunci erau grasul Spotty şi Bonkers, care părea să aibă probleme cu capul şi era pe punctul să fie transferat la o şcoală ajutătoare, începea să se sature de cei doi, dar Francis era diferit. Pe el îl putea învăţa totul şi putea face din el ce voia. Iar dacă Francis auzise într-adevăr totul, atunci era cu atît mai bine să-1 ţină sub ochi. Mai fuseseră alte cîteva acte de vandalism, şi poliţia era cu ochii în patru. De aceea, el strînse un pic mai tare încheietura mîinilor lui Francis.
„Bine", zise el pe un ton aspru. „Poţi să fugi pentru noi. Dar în curtea şcolii să nu stai lîngă noi! Acolo nu vrem să avem de-a face cu tine. Duminica viitoare poţi veni aici cam tot pe la ora asta, şi atunci îţi arătăm noi un lucru sau

două. Ai fumat vreodată?"
„Da", zise Francis cu grăbire, şi trecu sub tăcere cît de rău îi fusese după aceea.
„Şi... dacă... ne... pîrăşti... cumva..." Ochii lui Tyke se îngustară din nou. El îşi apropie faţa de-a lui Francis şi scoase nişte ameninţări atît de îngrozitoare şi de oribile, că Francis se înfiora. Dar nu-i era cu adevărat teamă, deoarece nu va spune nimănui niciodată, nici chiar sub ameninţarea cu moartea.
„Bine", zise Tyke încă o dată. „E totul limpede? Acum ascultă, şi nu cumva să faci vreo greşeală! Fugi pînă la capătul străzii, acolo unde dă în strada principală, şi stai chiar lîngă zid. Apoi uită-te în dreapta şi în stînga. Dacă nu vine nimeni din nicio parte, du-te sub felinarul de stradă şi ridică mîna. Ai înţeles?" „Mmm", aprobă Francis.
„Bine, acum valea!"
Francis o luă la fugă. Credea că nu fugise niciodată atît de repede, căci Tyke îl observa, şi aceasta îi dădea aripi. El se lipi de zid, aproape invizibil în pulovărul său gri, şi aruncă o privire după colţ. Se apropia o maşină. Ea o luă pe strada pe care era el şi se opri în faţa unei case. Ce nenoroc pe capul lui. Dar culmea nenorocului era că maşina aparţinea tatălui său. Acesta şedea la volan şi claxona încetişor. Ochii lui Francis se măriră tot mai mult. Dacă tatăl lui se întorcea şi venea încoace, farurile vor fi îndreptate chiar spre el. Ar fi fost cel mai în siguranţă dacă ar fi fugit imediat spre casă, dar fidelitatea faţă de Tyke îl ţintuia locului. După o clipă se deschise uşa casei, şi o doamnă cu tocuri foarte înalte coborî pe alee. Tatăl lui Francis se aplecă pentru a deschide portiera şi apoi porni motorul. Cînd îi văzu continuînd în aceeaşi direcţie şi luînd-o pe o stradă laterală, Francis scoase un suspin de uşurare. El se uită din nou după colţ; de data aceasta nu venea nimeni. Atunci înainta în lumină şi ridică mîna, simţind că lucrul acesta era fapta cea
mai glorioasă pe care o făcuse vreodată.
De îndată ce ridică mîna, cele trei siluete negre începură să alerge fără zgomot pe iarbă. Cînd ajunseră la cabina telefonică, deveniră o singură masă întunecată. Francis auzi zgomotul de sticlă spartă şi văzu lumina stingîndu-se. Cî-teva secunde mai tîrziu, ei treceau iarăşi în fugă pe lîngă el, în timp ce el stătea acolo ca vrăjit.
„Fugi acasă, prostuţule!" ordonă Tyke, luînd-o la stînga, în timp ce Spotty şi Bonkers o luau la dreapta. Francis văzu cîteva uşi deschizîndu-se şi înţelese de ce se grăbeau aşa. Făcu şi el stînga-mprejur şi o luă la fugă, neoprindu-se decît atunci cînd ajunse acasă. Se bucura foarte mult că tatăl său nu era acasă. Masa fusese deja strînsă, dar îi era foame. Tocmai se uita plin de speranţă prin cămară cînd intră mama lui.
„Francis", zise ea aspru, „am strîns masa. Dacă nu poţi să vii la timp acasă, nu mai primeşti nimic. Uite colo un pahar cu lapte şi o felie de pîine, şi apoi imediat în pat cu tine! Unde ai fost de fapt?"
„M-am jucat în strada alăturată", murmură el ursuz, tîr-şindu-şi picioarele.
„Ei bine, nu ştiu ce veţi fi găsit dejoacă acolo la ora asta. Tatăl tău este cu adevărat foarte supărat. Acum a plecat cu maşina, dar mîine îţi primeşti pedeapsa, şi o meriţi".
Lui Francis îi era o foame de lup, şi îi veni brusc o idee ca să distragă atenţia mamei lui. El îşi băgă mîinile în buzunar şi se uită la ea.
„Ştiu că a plecat", zise el. „L-am văzut".
„Prostii! Ai spus că te jucai pe strada alăturată. Cum puteai să-1 vezi?"
„Dar el a venit pe strada alăturată. S-a oprit în faţa unei case şi a claxonat".
„Şi ce s-a întîmplat?"
„A ieşit o doamnă şi a urcat în maşină, apoi au plecat".
Ochii ei păreau să-1 străpungă. Faţa ei era foarte palidă,

iar vocea stinsă.
„Cum arăta doamna?"
„Un pic cam grasă cu părul blond... n-am văzut-o prea bine".
„Francis, inventezi toate acestea? Mi se pare că în ultimul timp ai spus o grămadă de minciuni".
„Este adevărat. Sincer, mami. O să-ţi arăt casa".
Dar ea se întoarse cu spatele, frîngîndu-şi mîinile. Uitase total de el. El se duse drept în cămară şi îşi

aduse pîine, unt, şuncă, o bucată mare de plăcintă cu mere şi un pahar cu lapte. Pe urmă se duse repejor în camera lui şi se instala comod ca să-şi savureze mîncarea. El se simţea perfect fericit şi mulţumit de sine însuşi. Se distrase grozav văzîn-du-i cum distrug cabina telefonică. Tyke era un şef extraordinar. Iar el, Francis, făcea parte din bandă. Era important. Ei văzuseră cît de repede putea fugi şi îl primiseră în banda lor.
El se sui în pat şi zîmbi la gîndul viitorului roz, captivant şi promiţător care stătea în faţa lui. Era pe punctul de a adormi cînd auzi un zgomot uşor la fereastră, şi Whis-kers, pisica, sări pe patul lui. El ridică păturile, şi ea se strecură lîngă el. Se făcu un ghemotoc cald şi se lipi de pieptul lui, iar el o mîngîie gînditor, simţindu-se mai degrabă trist. Nu-i făcea de fapt nicio plăcere să dea cu piciorul în pisică. Dar ea nu-i purta pică, ci doar îl iubea şi torcea.

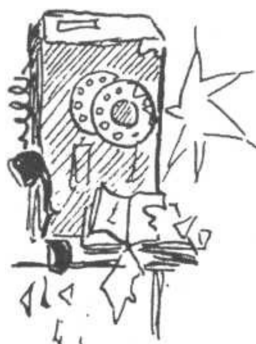
Focul

în timpul nopţii, se trezi de un zgomot nelămurit. Tatăl lui striga, iar mama lui plîngea. Totuşi, el adormi aproape imediat la loc şi se întrebă dimineaţa dacă totul nu fusese decît un vis. Cu toate acestea, ca pentru a-i confirma prima impresie, din clipa aceea fu tot mai rău acasă. Tatăl era aproape totdeauna plecat, iar mama lui părea zdrobită lăuntric. Cînd ţipa la Wendy şi o plesnea pe Debby fără ca ele să fi meritat prea mult, cînd le săruta şi le îmbrăţişa fără ca ele să se fi purtat prea bine. Era mai mult decît putea suporta Francis, şi el făcu tot ce putea ca să nu le stea în drum.
Dar la şcoală fu minunat în dimineaţa aceea de luni. Nu că Tyke i-ar fi dat vreo atenţie sau că el ar fi aruncat mai mult decît o privire fugară în direcţia lui Tyke. Francis îşi cunoştea locul şi se juca ca de obicei cu prietenii lui, dar putea să simtă legătura invizibilă de camaraderie care îl unea cu Tyke, şi chiar şi numai faptul că se juca în aceeaşi curte cu el era minunat. Pe lîngă aceasta, mai erau doar şase zile pînă la duminica următoare.
Joi seară, el riscă să hoinărească pe la cabina telefonică pentru a vedea pagubele - geamul era spart, receptorul zdrobit, iar cablul tăiat. Locul părea ca un cîmp de bătaie, şi-1 străbătu un sentiment de mîndrie pentru rolul jucat de el într-o asemenea ispravă. Atunci îl zări Ram, care locuia chiar în casa de vizavi, şi alergă spre el. Credea că Francis venise în vizită la el, şi faţa lui mică şi brună strălucea de bucurie. Francis, căruia îi plăcea să mănînce chapati [pîine plată, nedospită a hinduşilor], îl lăsă să creadă aşa şi-1 urmă

42

43

în camera de zi.
Tatăl lui Ram era acasă şi părea să se bucure la vederea lui Francis. El vorbea destul de bine englezeşte. „Ne ducem la şcoală la şedinţă cu părinţii de la şapte jumătate la opt jumătate", explică el. „Tara este în pat, iar Ram este sin-gur-singurel. Ai putea să vii şi să te joci cu el? Veţi putea să vă cumpăraţi de la magazinul din colţ peşte şi cartofi prăjiţi pentru cină. O să te duc acasă pe la nouă".
Francis se gîndi că era o idee bună, deşi se întrebă o clipă de ce nu se duceau şi părinţii lui la şedinţă. îi plăcea să stea cu Ram cînd nu avea ceva mai bun de făcut, şi el avea cu adevărat cîteva jucării frumoase. în plus, lui Francis îi plăceau peştele şi cartofii prăjiţi.
„O s-o întreb pe mama", zise el şi o luă la fugă de acolo. Mama lui — după cum era de aşteptat -fu foarte uşurată să ştie şi ea odată unde era el şi să nu-i stea în drum. El era tot mai certăreţ şi mai dificil acasă, iar fetiţele de-veneau insuportabile atunci cînd era el acolo. Pe lîngă aceasta, tocmai începea s-o doară capul.
După ce părinţii lui Ram plecară, Francis şi Ram începură un
joc complicat cu soldaţi pe covor. Ei împărţiră regimentele în toată camera, doborînd apoi soldaţii cu bile mici de sticlă colorată. Datorită încălzirii cu gaz era o căldură foarte plăcută în cameră, şi ei împinseră canapeaua mai spre perete ca să-şi facă mai mult loc pentru joc. După un timp simţiră foamea şi se duseră la magazinul din colţ. Acesta era la o depărtare de cîteva minute, dar aşteptau la rînd mulţi oameni, şi dură un timp pînă să se hotărască dacă doreau peşte ori pateuri calde. Ei o luară apoi spre casă, pălăvrăgind şi mîncînd cipsuri, dar cînd deschiseră

uşa de la intrare fură cuprinşi de groază. Din interior ieşeau nori de fum, forţîndu-i să se dea înapoi.
Ram îşi dădu primul seama de situaţie. „E canapeaua!" urlă el. „Prea aproape de foc. Francis, telefonează la poliţie şi la pompieri - 999. Mi-a spus tata, totdeauna 999 - Eu mă duc s-o caut pe Tara".
El se repezi spre scară, dar fu împins înapoi de fumul care îl orbea şi-1 făcea să se sufoce. După trei încercări, îşi dădu seama că era cu neputinţă. Aruncă o privire spre fereastră; ea era închisă. încă nu putea vedea flăcări, ci doar un fum gros. Trebuia să-i cheme pe vecini în ajutor, şi precis că maşina de pompieri va sosi acolo dintr-o clipă în alta. El privi tulburat în jurul lui, şi-şi dădu dintr-o dată seama că era stricată cabina telefonică şi că cei de la telefoane nu făcuseră încă nimic în această privinţă.
Şi Francis îşi aminti, şi acest gînd îl lovi ca un fulger. *Aşa, deci acesta era preţul plătit pentru distrugerea cabinei telefonice: poate viaţa micuţei Tara.* Şi el fusese aşa de mîndru de rolul pe care îl jucase! Dar acesta fu doar un gînd fugitiv, căci nu era timp de pierdut. El bătu la uşa primului vecin, dar locatarii erau plecaţi de acasă. El bătu la următoarea uşă, dar cei de acolo nu aveau telefon, deşi se repeziră totuşi afară ca să dea ajutor. Era limpede că Francis îşi pierdea timpul. Poate că nimeni de pe această stradă nu avea telefon. Era mai bine dacă fugea acasă la el. Mama lui va şti ce să facă.
încă niciodată nu fugise atît de repede. Ultima dată cînd fugise fusese pentru Tyke, dar acum era în joc viaţa micuţei Tara. El trecu în fugă pe lîngă acelaşi felinar de stradă, de sub care le făcuse semn camarazilor săi din bandă, dar strălucirea acelei lumini pălise. El ajunse acasă gfiind, şi în timp ce se străduia să pronunţe cîteva cuvinte, mama lui, care simţise imediat mirosul de fum, se repezise spre telefon. „Pompierii şi ambulanţa la numărul 75 de pe strada Draperiei", strigă ea, „şi este un copil în dormitorul de la

etaj la care nu se poate ajunge".
Ea păru dintr-o dată incredibil de hotărîtă, de rapidă şi de iscusită, şi Francis se întrebă dacă o cunoscuse cu adevărat pe mama lui pînă în seara aceea. „Scara, Francis", strigă ea. „Este în garaj. Prinde-o de un capăt, iar eu o voi prinde de celălalt capăt... nu vorbi... fugi... nu, Wendy, nu poţi veni. Du-te imediat înapoi în pat!"
El nu ştiuse pînă atunci că mama lui putea să fugă atît de repede. De abia reuşea să se ţină după ea. Era minunat să poată alerga aşa împreună, ea şi el, ca să salveze o viaţă. Ajunşi la colţul străzii, văzură că vecinii interveniseră deja şi că încercau să stingă focul cu ajutorul furtunurilor lor de grădină. Din nefericire, scările lor erau prea scurte, şi flăcările ţîşneau deja în casă. Canapeaua ardea înăbuşit, iar perdelele erau în flăcări. Unul dintre vecini părea să fi luat conducerea operaţiunii.
„Grăbiţi-vă", striga el. „Continuaţi să stropiţi. Tavanul va ceda dintr-o clipă în alta. Daţi-mi curelele sau bretelele şi tot ce poate ajuta la legarea laolaltă a acestor scări - fetiţa este în camera din spate, zice el - cine îmi poate aduce un ciocan şi un prosop umed? Va trebui să sparg fereastra".
Toţi cei din casele vecine alergau încolo şi încoace, dădeau ajutor şi aduceau ce era necesar. Cînd Francis şi mama sa apărură, tocmai înălţau scările legate una de alta. Vecinul se căţără pe ele, şi se auzi cum cădeau jos cioburile de sticlă spartă. El pipăi după mînerul ferestrei, dar trebui să dea înapoi, orbit de fum.
„Nu pot să văd patul", strigă el la cei de jos, după ce reuşi în sfîrşit să intre în cameră. „Unde-i?"
„Vă arăt eu", se auzi strigătul ascuţit al lui Ram. El se căţără pe scară ca o maimuţă şi intră pe fereastră după bărbat. Ţinîndu-şi respiraţia şi cu ochii închişi, el îl conduse pînă la patul unde zăcea Tara, ghemuită sub pături, fără vlagă şi neputincioasă. Omul o ridică şi o puse pe umăr. Acum că fereastra era deschisă, fumul nu mai era chiar aşa de gros.
„S-o ducem repede la aer proaspăt", zise omul, gîfîind în timp ce cobora scara. „Vino, băiete, ţine-te bine. Acum poţi să respiri".
Ei părură să alunece toţi deodată pe scară în jos, prăbu-şindu-se pe pămînt. Mîini zeloase o apucară pe Tara şi o puseră pe o pătură de lînă întinsă pe jos. Ram sîngera, căci căzuse pe cioburile de sticlă. El avea tăieturi pe faţă şi pe mîini, dar nu părea să fi observat ceva. Trase adînc aer în piept şi se repezi spre Tara, în jurul căreia stăteau îngenuncheate cîteva femei. Una dintre ele îi făcea respiraţie artificială.
„Ea... trăieşte?" întrebă el respirînd cu greutate.
„Nu ştiu, dragul meu", spuse mama lui Francis şi-şi puse braţul în jurul băieţelului plin de sînge şi de

transpiraţie, „cred că da, sper. Maşina de pompieri şi ambulanţa ar trebui de fapt să fie aici, dar, desigur, au întîrziat din cauza telefonului stricat".
„Ce ticăloşie să strici în halul ăsta cabina telefonică", zise altă femeie. „Ar fi putut s-o coste viaţa pe biata fetiţă".
în clipa aceea, ei auziră sunetul mult aşteptat - urletul ascuţit şi pătrunzător al sirenei maşinii de pompieri şi al ambulanţei. Toţi se dădură înapoi ca să lase cale liberă bărbaţilor.
Dar Francis abia dacă dădu atenţie maşinii de pompieri. Ochii săi stăteau aţintiţi asupra Tarei, aşa de mică şi de plă-pîndă. în timp ce era instalată în ambulanţă şi i se punea o mască de oxigen pe faţă, părinţii ei veneau pe stradă de la staţia de autobuz.
Mama lui Francis alergă în întîmpinarea lor şi o conduse pe mama Tarei, buimăcită, la targa. „Ar fi mai bine să-1 luaţi şi pe Ram cu dumneavoastră", spuse ea. „Are nişte răni urîte".
Ea se întoarse apoi spre tatăl care plîngea şi se tot lovea în piept. „Cine are o maşină ca să-1 ducă la spital pe tatăl Tarei?"

Mai mulţi vecini se oferiră voluntar, doritori să ajute, şi încerca să fiu bun", şopti el, „dar Wendy este totdeauna cea în timp ce omul tulburat se suia în maşină, ea îi puse mîna care mă pişcă prima", pe umăr. „Cînd vă întoarceţi", zise ea, „treceţi pe la noi ca Tyke era pe cale să-şi piardă influenţa, să luaţi masa. Noi stăm pe strada Graham, la numărul 23. Vă aşteptăm, indiferent de oră, ziua sau noaptea".
„Ce va spune taţi dacă vin la noi?" o întrebă Francis pe mama sa în timp ce plecau spre casă cu scara. „Nu-i plac imigranţii".
„N-are decît să zică ce vrea", răspunse ea hotărît. „Acest băieţel a fost foarte curajos, Francis. Poţi fi mîndru că ai un asemenea prieten".
Ei aşezară scara la locul ei şi apoi serviră ceai şi sandvişuri la masa din bucătărie. Ei aşteptaseră pînă ce maşina de pompieri adusese flăcările sub control, şi astfel se făcuse foarte tîrziu. Fetiţele dormeau, iar tatăl încă nu se întorsese. Francis, pe care rolul său în aceste evenimente îl zguduise mai mult decît îşi dădea seama, şedea foarte aproape de mama lui.
„Cum a început, Francis?" întrebă ea, în timp ce-şi sorbea încet ceaiul.
„Nu ştiu. Ne-am dus la magazinul de la colţul străzii. Cred că Ram a tras canapeaua prea aproape de foc vrînd să facă loc pentru joacă. Mami, crezi că Tara a murit?"
„Nu, nu cred, inima îi bătea încă. Roagă-te la Dumnezeu ca s-o facă bine".
„Crezi că rugăciunea ajută, mami?"
„Nu sunt sigură. Cîndva, credeam că ajută - dar nimic nu mai pare să ajute. Mi-ar plăcea să te duci la Şcoala Duminicală, Francis - mi-ar plăcea ca toţi să primiţi o educaţie bună - nu ştiu ce să fac!"
Lacrimile îi curgeau în ceaşca de ceai, iar Francis îşi puse braţul în jurul ei şi se lipi de ea. Fără să ştie, învăţase în acea seară multe lucruri noi: preţul distrugerii, frumuseţea curajului, valoarea vieţii. Şi acum, cînd se afla în braţele mamei sale, ştiu dintr-o dată unde îi era locul. „Voi

,
„De acord", zise el. „Nu mai distrugem cabine telefonice! Vii din nou duminica următoare, şi o să ne distrăm pe cinste, liniştit, doar noi patru. Şi dacă spui..."
„N-o să spun niciodată, Tyke - vreau să spun Isaacs - îţi jur, n-o să spun nimănui".
Tyke îşi îngustă ochii şi-şi repetă ameninţările pe un ton scăzut, iar Francis încuviinţă cu un semn din cap şi plecă în n . fugă de acolo. Dar copilul se schimbase, şi el simţi o sen-
T ,~ ar' !lgUr> nu era aşa de simplu să scape de tirania lui zaţie ciudată de înfrîngere. îşi aprinse o ţigară, şi cînd Spot-yke. Daca Francis se afla în puterea lui, lucrul acesta putea ty veni să i se alăture, îl expedie, spunînd că se săturase de ţi un avantaj, dar dacă băiatul se răzvrătea devenea pericu- el. los. El ştia mult prea mult. De aceea, cînd el nu apăru du- Dar Francis era fericit, mai fericit decît fusese de mult

7

Necazuri

timp. Tara nu murise. Probabil pentru că fusese aşa de bine acoperită, încît supravieţuise. Ea fusese externată sîmbătă Iară urmări grave. Cît despre rănile lui Ram, ele erau pe cale de vindecare, şi el şi părinţii lui veniseră să ia masa, iar
minică după-amiază la întîlnire, Tyke dori să ştie de ce.

„Hei, tu, vino în spatele sălii de sport!" îi ordonă el lui Francis luni dimineaţă şi se îndepărtă cu un pas maiestos, urmat de băietei. Cînd ajunseră acolo, Tyke se întoarse, îl--------------------> ¥* ~"Y*v *" "** |~""~***""***■* "* '

c '• A - u • * ..»«-.. . j (.,tfli lui fusese destul de amabil cu ei. Pe urma 11 dusese cu apuca pe Francis de încheietura mnnii pina ii provoca du- tatal 1U1 fusese UCMUI ut *aiuau*
rere şi se uită fix în ochii lui. El observă că băiatul nu-i mai adresa aceeaşi privire admirativă. „Cum se face că n-ai venit aseară?" „Nu m-a lăsat tata", zise Francis, inventînd o minciună. Dar apoi îşi dădu seama că nu va găsi cîte o scuză în fiecare săptămînă, aşa că îi spuse: „Ştii, Tyke - vreau să spun Isaacs - nu mai vreau să distrug cabine telefonice. Cînd casa lui Ram a luat foc, Tara, surioara lui, era închisă la etaj, şi n-am putut să telefonez, pentru că telefonul era stricat. A trebuit să fug acasă. A trecut o veşnicie pînă a venit maşina de pompieri, şi Tara a fost cît pe ce să moară. Ţie nu ţi-ar plăcea ca surioara ta să moară din cauză că cineva a stricat o cabină telefonică, nu-i aşa?"
Tyke, singurul copil al unor părinţi divorţaţi, înălţă din umeri, dar avu bunul simţ să realizeze că o luase prea rapid. Dacă dorea ca acest băiat să meargă pe urmele lui, trebuia să procedeze cu mai multă blîndeţe. De aceea, el vorbi foarte blînd.
maşina pînă la centrul de primire pentru străini, unde trebuiau să locuiască pînă ce camera lor de zi avea să fie renovată. Din fericire, focul nu ajunsese mai departe. Canapeaua arsese înăbuşit mult timp înainte de a lua foc. Francis fusese lăudat, şi primise mulţumiri pentru că adusese scara, lucru pe care el nu-1 meritase cîtuşi de puţin. El se simţea aşa de apropiat de mama sa cum nu mai fusese de mult timp. Din seara aceea petrecută în bucătărie încercase cu adevărat s-o ajute, şi fusese cît pe ce să-i scrie lui Tyke o scrisoare în care să-i spună că nu mai avea voie să iasă pe stradă după căderea întunericului. Totuşi, atunci se întîmplă ceva care făcu să i se anuleze toate hotărîrile bune.
Era o dimineaţă rece şi umedă de sîmbătă, şi mama îl convinsese pe tatăl lui s-o însoţească la cumpărături. Francis şi surorile lui rămăseseră acasă şi petrecuseră o dimineaţă destul de liniştită jucîndu-se şi uitîndu-se la televizor. Wendy şi Debby curăţau casa păpuşilor lor, iar Francis desena. Avea o mapă întreagă plină de desene făcute în cea
50
51
mai mare parte cu carioci: fotbalişti, soldaţi, avioane şi dinozauri. Dar el nu le arătase pînă atunci nimănui. Deodată, îi veni ideea să le arate mamei sale, gîndindu-se că poate i-ar plăcea să le vadă, şi se hotărî să le întindă pe toate pe masa din bucătărie, ca un fel de expoziţie, şi să i le arate cînd va intra.
Dar părinţii lui se întoarseră acasă foarte tîrziu, şi cînd intrară pe uşa din spate, Francis observă că tatăl era furios, iar mama plîngea. Tatăl aruncă o privire asupra mesei din bucătărie.
„Ce caută toate prostiile alea pe masa din bucătărie?" lătră el. „Este timpul mesei. Francis, ar fi trebuit să pui masa în loc să faci toată dezordinea asta".
Francis se înroşi puternic şi vru să se apere. „Nu sunt prostii", zise el cu încăpăţînare. „Sunt desenele mele. Le-am pus acolo ca să le arăt mamei".
El se întoarse prompt spre mama lui, dar ea nu-i dădu atenţie.
„Fă ce-ţi cere tatăl tău", zise ea cu o voce obosită. „De abia ne-am întors, şi tu începi deja să cauţi ceartă?" Apoi urcă în camera ei şi trînti uşa după ea. Ei fură nevoiţi să ia masa fără ea. Tatăl bombănea mînios tot timpul, Wendy era înfricoşată, prost dispusă şi gata să înceapă o ceartă, iar Debby plîngea după mama ei. Hotărît lucru, pentru Francis nu exista altă posibilitate decît să se alăture din nou bandei.
Duminică nu-i fu deloc greu să se facă nevăzut, şi du-pă-amiază nu se întîmplă nimic deosebit. El se întîlni cu cei trei tovarăşi în magazia aceea mică, rece şi întunecată, spunînd glume pe care Francis nu le înţelegea complet, în timp ce trăgeau cîte o duşcă dintr-o sticlă de culoare închisă pe care nu voiau s-o împartă cu el. „O să ţi se suie la cap", îi zise Tyke, „şi o să scuipi totul. Pe lîngă asta, o să miroşi urît".
Adevărata distracţie nu începu decît după apusul soare-
52
lui, cînd se aprinse lanterna. Nişte cuţite cu lama ascuţită trecură din mînă în mînă, şi i se dădu ordin lui Francis să alerge din nou pînă la capătul străzii. Pe la jumătatea ei era parcată o maşină.
„Dar n-o să stricaţi cabina telefonică, nu-i aşa?" întrebă I'Yancis îngrijorat. „Tocmai au reparat-o".
„Nu, nu, nici vorbă de aşa ceva", zise Tyke ca să-1 liniştească, iar Spotty rîse amuzat. „Aşa cum ţi-am zis, doar niţică distracţie. Tu faci ce ţi se spune, iar data viitoare îţi dăm un cuţit şi alergi cu noi. Bonkers va putea atunci să Iacă de gardă în locul tău".
Francis ajunse la postul său şi se uită în dreapta şi în stînga, dar totul era liniştit. El păşi sub felinar şi făcu cu mîna. Cei trei băieţi se puseră în mişcare ca într-un concurs de alergări. Se opriră de abia cînd ajunseră în dreptul maşinii, îşi ridicară cuţitele şi străpunseră unul după altul toate patru cauciucurile. Pe urmă îşi reluară alergarea şi se despărţiră cînd ajunseră la intersecţia în formă de T.
Dar o maşină se apropia cu viteză mare. Ea vira după colţ şi trebui să frîneze brusc pentru a nu-i lovi pe cei trei fugari. Aceştia se opriră timp de o clipă, surprinşi de lumina farurilor, Bonkers avînd încă cuţitul în mînă. Apoi,

ei îşi luară picioarele la spinare, lăsîndu-1 pe Francis paralizat de frică sub stîlpul de iluminat. Nu îndrăznea să facă nicio mişcare. Nu-i trecuse niciodată prin minte că tatăl său vitreg ar putea avea întîlnire la ora şapte şi jumătate în fiecare seară de duminică cu femeia aceea blondă şi grasă. Dar, din nefericire, aşa stăteau lucrurile. Cît ai clipi din ochi, tatăl său coborîse din maşină şi-1 apucase pe Francis de încheieturile mîinilor aproape la fel de brutal cum o făcuse Tyke.
„Aha, deci cu asta te ocupi!" zise el, împingîndu-1 pe Francis în maşină. „Băiatul acela avea un cuţit. Spune-mi imediat ce făceaţi".
„Nimic", scînci Francis. „Stăteam acolo din întîmplare cînd au trecut în fugă".
53
„Prostii!" exclamă tatăl său vitreg. „Nişte băieţi ca tine nu stau aşa degeaba în întuneric. Ori îmi spui mie, ori voi relata la poliţie ce-am văzut. O să vezi dacă nu te fac ei repede să vorbeşti! Săptămîna trecută s-a distrus aici o cabină telefonică, iar pe strada următoare s-au spart nişte geamuri. Presupun că ştii totul despre acestea".
Francis, care îşi aminti de ameninţările lui Tyke, nu răspunse, şi ei rămaseră cîteva clipe acolo în tăcere, nu departe de casa unde locuia doamna cu părul blond. Apoi o uşă se deschise mai în josul străzii. Un bărbat ieşi şi se urcă într-o maşină parcată la cîţiva metri de acolo. Apăsă pe acceleraţie, şi se auzi un fîşîit ciudat. El se opri, coborî şi-şi examina cauciucurile. Apoi se îndreptă spre maşina tatălui lui Francis.
„Toate cele patru cauciucuri au fost înţepate", zise el abătut. „N-aţi văzut întîmplător pe cineva? N-am stat mult în casă, şi cauciucurile erau în ordine cînd am sosit".
„Aproape că m-am izbit de trei băieţi", zise tatăl, „şi cred că acest tînăr fiu vitreg al meu ştie ceva despre aceasta. Unul dintre ei avea un cuţit, şi o să avertizez poliţia, pentru că nu sunteţi primul. Dacă vreţi să-mi lăsaţi numele şi adresa... îmi pare rău pentru cauciucurile dumneavoastră. Este un service chiar după colţ".
Tatăl părea să-şi piardă răbdarea şi îşi făcea probabil griji pentru că o făcea să aştepte pe fata cu părul blond. Brusc, el făcu un viraj şi se îndreptă direct spre casă. Ajuns acolo, îl prinse pe Francis de braţ şi-1 împinse în bucătărie.
„L-am găsit cu o bandă, înţepînd cauciucuri", strigă el soţiei sale speriate. „Mîine voi anunţa poliţia... m-am săturat de toate poveştile astea. Nu poţi să ai puţină grijă de propriul tău copil?"
Şi iată-1 din nou plecat, demarînd în viteză. Mama lui Francis, neştiind ce să facă, îşi trimise băiatul la culcare. Puţin mai tîrziu, după ce culcase fetiţele, se duse la el şi se aşeză pe marginea patului.
„Francis, povesteşte-mi ce-ai făcut!"
El tînjea să-şi pună braţele în jurul gîtului ei şi să-i spună totul, dar îi era prea mare teamă de Tyke. El şi-1 imagina ascuns în spatele tufişurilor, gata să sară asupra lui şi să-1 bată dacă trăda ceva.
„N-am făcut nimic, mămico, sincer. Stăteam doar la colţul străzii, şi ei au trecut fugind pe lîngă mine".
„Cine sunt ‚ei'"?
„Nu ştiu. Trei băieţi".
„Pe ce stradă, Francis?"
„Pe strada unde locuieşte Ram. Taţi a venit din nou pe acolo cu maşina".
„Pe aceeaşi stradă unde l-ai văzut ultima oară?"
„Da".
„Aceeaşi casă?"
„Nu ştiu. El m-a văzut şi s-a oprit".
„N-ai văzut pe nimeni ieşind?"
„Nu. N-am făcut nimic rău, mami. Mi-e tare foame. Aş putea primi ceva de mîncare?"
Ea se duse şi se întoarse cu un platou încărcat. Francis se aşeză pe pat ca să mănînce, în timp ce mama lui şedea lîngă ci cu o figură îngrijorată. Fără nicio îndoială că fiul ei devenise un mic mincinos înrăit, şi nu ştia dacă să-1 creadă sau nu.
în ziua următoare veni o poliţistă, dar nici ea nu putu scoate nimic de la el. Ea îi puse multe întrebări. Tatăl lui asculta, iar Francis avea sentimentul nelămurit că ea îl plăcea mai mult pe el decît pe tatăl său vitreg.
„Doar stăteam acolo, şi ei au trecut în fugă pe lîngă mine", repetă el calm. îi era mai teamă de Tyke decît de poliţistă.
„Dar ce făceai acolo, doar stăteai aşa pur şi simplu?" întrebă ea.
„Mă plimbam".
„încotro?"
54

55
„Nicăieri. Doar prin jur. Şi ei au trecut deodată pe lîngă mine".
„De unde veneau?"
Francis şovăi. Ştia că ea îl observa cu atenţie.
„Din susul străzii".
„De la capătul străzii?"

„Da, cred... nu ştiu precis".
Poliţista notă ceva în carnetul ei.
„Cum arătau?"
„Mari. Unul avea o barbă mare neagră".
„Este o minciună", zise tatăl său vitreg. „Erau doar nişte copii, nu mai mult de paisprezece sau cincisprezece ani".
Francis tăcu. El uitase total că şi tatăl său vitreg îi văzuse.
„Ei bine", zise în final poliţista, întorcîndu-se spre tatăl lui, „nu avem nicio dovadă că este implicat. Poate că spune adevărul, sau poate că minte. Dar e treaba dumneavoastră, domnule West, să-1 supravegheaţi şi să nu-1 lăsaţi să iasă seara, pentru binele lui sau pentru binele altora. Prin jur bîntuie o bandă foarte periculoasă, şi noi suntem pe urmele ei. Băgaţi de seamă ca să nu aibă ceva de-a face cu ea. El are doar zece ani; la vîrsta aceasta ar trebui să-1 puteţi încă supraveghea".
„Asta-i treaba mamei lui", replică mînios tatăl lui, şi repetă soţiei sale tot ce zisese poliţista, ba mai adăugă cîte ceva şi de la el. Ea asculta, profund tulburată. Era conştientă că se întîmpla ceva foarte rău cu fiul ei, în timp ce era întristată şi se ofilea din cauza soţului ei, fiind incapabilă să se mai concentreze asupra altui lucru.

8

Fuga

în următoarele trei zile, situaţia se înrăutăţi tot mai mult în casă. Tatăl şi mama se certau acum pe faţă din cauza fetei blonde şi grase, care se numea Gloria. Tatăl venea tîrziu ucasă şi apărea doar la micul dejun. Mama semăna cu o fantomă, avînd cearcăne negre sub ochi, şi nu părea să audă ce-i spunea cineva. Stătea mai tot timpul în pat cu dureri de cap sau plîngînd, iar Wendy şi Debby făceau tot ce do-reau, în ochii lui Francis, ele deveneau tot mai insuportabile. Afară, primăvara se apropia de punctul culminant, iar grădinile erau pline de narcise, lalele şi tufişuri înflorite, dar în casă atmosfera părea să fie tot mai rece şi mai tristă.
Veni apoi dimineaţa aceea îngrozitoare cînd mama nu mai apăru deloc la micul dejun. Tatăl le dădu ceva de mîn-care şi părea că doreşte să-i expedieze pe toţi cît mai repede la şcoală. El le lua totdeauna pe Wendy şi Debby în drum spre serviciu şi le lăsa să coboare în apropierea şcolii, în timp ce Francis se ducea cu autobuzul şi nu vedea ni-ciun motiv pentru care să plece imediat după ora opt.
„încă nu-i timpul", obiectă el. „O să ajung prea devreme. Şi apoi nu mi-am luat la revedere de la mami".
„Astăzi nu-ţi poţi lua la revedere de la ea. Nu se simte bine. Vreau să ieşi din casă înainte de a pleca eu, înţelegi?"
„De ce? Şi, oricum, este prea devreme pentru Wendy şi Deb. Şi tu nu începi lucrul decît la ora nouă".
„Ia auzi, Francis, încetează o dată şi du-te la şcoală! Azi nu mă duc la lucru. Mă întorc s-o duc pe mama la doctor. Ea nu se simte deloc bine. Deci nu face lucrurile mai com-

plicate decît sunt. De ce trebuie mereu să faci greutăţi? Şterge-o, să nu te mai văd!"
Francis ieşi în grabă, căci nu dorea pentru nimic în lume ca tatăl să-i vadă lacrimile ţîşnindu-i şi curgîndu-i pe obraji. *Era numai vina tatei,* îşi zise el, *că mama este bolnavă; toate aveau cumva ceva de-a face cu Gloria.* El fu nefericit şi neatent la şcoală, fiind admonestat pentru purtarea lui rea, dar îi era indiferent. Tot ce dorea era să se întoarcă acasă. Dar cînd năvăli în casă la ora patru, o găsi pe bătrîna doamnă Glengarry spălînd vesela în bucătărie, iar pe Wen-dy şi Debby stînd cuminţi la masa din bucătărie şi decu-pînd haine de hîrtie pentru păpuşile lor.
„Unde-i mama?" strigă Francis.
„Tare mi-e teamă că mama ta este bolnavă şi trebuie să stea un timp la spital", zise prietenos doamna Glengarry. „Am venit ca să fac ceaiul, căci tatăl vostru vine de abia la ora şase. Acum că ai venit, voi pune apa la fiert în ceainic.

58

Wendy o să-mi arate unde se găsesc toate şi mă va ajuta să pun masa".
„Şi eu", zise Debby, care altminteri nu voia niciodată să dea ajutor.
Fetele erau cum nu se poate mai binevoitoare şi mai serviabile, şi ceaiul decurse în mod plăcut. Doamna Glengarry le făcuse o prăjitură şi le spuse istorii vesele despre pisicile ei, care le făcură pe Wendy şi Debby să rîdă. Dar Francis se simţea nenorocit. Fără să-şi fi terminat bucata de prăjitură, dădu farfuria la o parte şi, înălţînd vocea, întrebă: „Doamnă Glengarry, cît va sta mama în spital? Şi cînd mă pot duce s-o văd? Ştiu drumul".
Doamna Glengarry şovăi. „Mi-e teamă că nu este în spitalul acela, dragă", zise ea. „Ea s-a dus într-un spital special care este mai departe de aici, şi pentru moment nu are dreptul la vizite. Dar i-ai putea scrie o scrisoare. Ce zici? Ţi se pare o idee bună?"
„Nu prea", zise Francis. „Nu sunt prea bun la scris scrisori. Dar, doamnă Glengarry, ce s-a întîmplat cu mama?" Bătrîna doamnă părea tulburată.
„Cred că va trebui să-1 întrebi pe tatăl tău despre lucrul acesta, Francis", zise ea liniştit. „Sunt sigură că-ţi va explica. Ai observat că în ultimul timp mama ta nu s-a simţit prea bine, nu-i aşa? Cred că toate acestea au o singură cauză. Nu este o boală periculoasă; are doar nevoie de odihnă".
„Avea dureri de cap şi plîngea", zise Francis, „dar nu era bolnavă. Pot să plec de la masă, vă rog?" Simţea că-1 bufnesc lacrimile şi fugi în grădină ca să se refugieze în cireş. Pomul tocmai înflorise şi semăna cu un cort mare şi alb. El îşi imaginase că va şedea într-o zi aici cu mama lui. Oare ce se va întîmpla cu ei toţi fără ea? Poate că va veni bunica. îi plăcea foarte mult de bunica lui, dar ea nu se înţelegea bine cu tatăl lui, şi nu va fi deloc încîntată de povestea cu Gloria.
Soarele avea curînd să apună. Francis urmări cu privi-

59

rea un sturz zburînd spre cuibul lui din gardul viu. Cerul părea auriu printre crengi şi scălda florile albe într-o lumină roză. Era atîta linişte, încît mama lui s-ar fi putut odihni aici, gîndi el. Apoi o văzu pe doamna Glengarry ducîn-du-se acasă la ea ca să dea de mîncare la pisici, şi îşi zise că ar face mai bine să se întoarcă la Wendy şi Debby. Dacă s-ar întoarce tatăl lui şi nu l-ar găsi acolo, ar da de bucluc.
Doamna Glengarry lăsase totul în perfectă ordine, iar fetiţele păreau neobişnuit de paşnice. Cînd intră tatăl lui, îi găsi pe toţi jucîndu-se mulţumiţi. El deschise televizorul şi se aşeză lîngă ei.
„Ce s-a întîmplat cu mama?" întrebă Francis. „De ce nu pot să mă duc s-o văd?"
„Pentru că este într-un spital de la ţară destul de departe de aici, şi va trebui să rămînă acolo un timp. O să se facă bine, Francis. Are probleme cu nervii, şi are nevoie doar de odihnă adevărată".
„Cît timp va sta acolo?"
„Nu ştiu prea bine, dar nu te îngrijora. Vom discuta mîine toate aceste lucruri. Dar, pentru moment, va trebui să ne gîndim la cină, nu-i aşa? Ce-ai zice, Francis, dacă te-ai duce la magazin ca să ne aduci nişte peşte şi cartofi prăjiţi?"
Fetiţele bătură din palme. Le plăcea peştele şi cartofii prăjiţi.
Francis luă banii şi ieşi în strada întunecoasă. Nu se grăbea, pentru că ura să stea acasă fără mama lui, fie chiar şi cu peşte şi cartofi prăjiţi. Se bucură că era coadă şi că va avea de aşteptat, dar nu se bucură să-1 vadă pe Spotty în faţa lui. Francis se uită într-o parte cînd Spotty ieşi din magazin, sperînd să

scape de el. Dar după ce îşi făcu cumpărăturile şi ieşi în stradă, văzu că Spotty îl aştepta.
„Merg cu tine spre casă", zise el cu un aer misterios. „Cum se face că ai vorbit poliţiei despre ascunzătoarea noastră?"
„Nu-i adevărat", zise Francis, foarte uimit. „Nu le-am
spus niciodată aşa ceva. Sincer. Ea mi-a pus nişte întrebări, şi eu am spus doar..."
„O, da, ştim totul despre ea", zise Spotty, care nu ştiuse nimic despre ea pînă în clipa aceea. „Şi dacă nu i-ai spus nimic despre asta, cum se face că au găsit ascunzătoarea şi au baricadat uşa şi ferestrele cu scînduri? Nu că ne-ar supăra asta - o să găsim noi alta - dar n-o să-ţi spunem unde. Am spus mereu că eşti un bleg. Tyke o să ţi-o plătească pentru asta!"
El apucă pachetul lui Francis, îl aruncă jos şi îi dădu o lovitură în fluierul piciorului. Francis se repezi spre el şi îl lovi în stomac. Dar Spotty îl apucă de păr şi, lovindu-1 în faţă, îl făcu să cadă pe jos cît era de lung. Apoi o luă la fugă de acolo. Nu-i plăcea deloc să se bată, căci ajungea prea repede să i se taie răsuflarea.
Francis se ridică încet de jos. Avea buza ruptă şi sîngera; mîinile îi erau acoperite de noroi, dar cel mai grav era că mîncarea căzuse pe jos. Peştele era făcut bucăţele, şi oricît se strădui Francis să radă murdăria de pe cartofii prăjiţi, nu reuşi s-o facă. El puse bucăţile în ambalaj şi se îndreptă spre casă, plin de dureri şi de teamă. Tatăl lui era în bucătărie, punînd masa.
„Ai stat mult, Francis", se răsti el. „Şi... vai de mine, ce-ai făcut? Arăţi de parcă te-ai fi bătut cu cineva".
„Am căzut, taţi. îmi pare rău. Am căzut peste peşte şi peste cartofii prăjiţi - şi s-au zdrobit un pic".
El înmînă tatălui său pachetul care arăta prost. Acesta se uită la el cu dezgust. „Bine", zise el în sfîrşit, „este cina ta, şi va trebui să te mulţumeşti cu ea. Dar eşti tare neîndemî-natic! Nici măcar nişte peşte şi cartofi prăjiţi nu poţi să aduci de la magazin fără să-i laşi să cadă în noroi. Acum cheamă fetele să vină şi să mănînce!"
Totul merse de-a-ndoaselea. Wendy făcu cu voce tare nişte observaţii fără rost despre nisipul de pe cartofii ei prăjiţi, şi cînd veni timpul de culcare, Debby începu să plîngă

de dor după mama ei. Tatăl, care făcuse un mare efort pîna „Nu, este un musafir. Taţi îl numea doctorul Cutare. Sunt
atunci sfîrşi prin a se enerva. Francis vru să se uite la tele- m camera de zi. Va trebui să aştepţi".
vizor, dar emisiunea nu-1 interesa, şi neştiind ce să mai facă, Francis intră încetişor în casă şi-şi lăsă ghiozdanul în hol.
ause ia culcare. II durea buza şi avea inima grea din cau- (Jşa camerei de zi nu era închisă de tot, şi el rămase neho-
mamai sale. îşi aminti cu groază de Tyke, care o să-l tărît în hol. Putea să înţeleagă aproape tot ce se vorbea,
poată bate cu cea mai mare uşurinţă. I)acă acesta era doctoru|; atunci voia să audă totuL
se întreba ce s-ar mtimpla dacă ar coborî acum în pijama „Cred că este vorba despre divorţ, nu-i aşa, domnule
şi i-ar povesti tatălui totul, rugîndu-1 să-l ocrotească. Tatăl West?" zise o voce neutră. „Ar putea fi aceasta adevărata
sau nu-1 simpatiza prea mult, dar existaseră şi momente în cauză a bolii soţiei dumneavoastră?"
rusese drăguţ cu el. Ii cumpărase adesea îngheţată şi „Habar n-am", răspunse tatăl pe un ton care îi trăda ener-
cniar şi o bicicleta. II luase de două ori la un meci de varea. „Dar aşa nu se poate merge mai departe. Din neferi-
^ şi uneori la înot. Cmd Wendy era mică de tot şi încă cire, lucrurile dintre soţia mea şi mine nu merg aşa cum ar
nu începuse sa se certe, ei doi fuseseră prieteni foarte bum. trebui" '
!>i oricum, chiar dacă era foarte supărat, tatăl său vitreg nu va permite să fie bătut de cineva.
El sări din pat cu inima palpitînd şi coborî în grabă,
pp ş oî în grabă, cu
picioarele goale. Precis că tatăl său era în camera de zi şi se supunea uita k televizor. El se aplecă în

faţa uşii şi ascultă. Dar apa-   deţi şi de copii râtul era stins şi tatăl vorbea şi rîd   ltfl dî   f
„înţeleg. Acum, ea va sta cîtva timp sub supraveghere medicală. Are o depresie nervoasă foarte gravă, şi ceea ce o tulbură pe moment este ce se va întîmpla cu copiii. Presă mergeţi la serviciu şi să ve-
ratul era stins, şi tatăl vorbea şi rîdea altfel decît o făcea cu mama lui. Iar cineva îi răspundea cu o voce veselă şi chicotind.
Cred că Gloria a venit la el în vizită, gîndi Francis. *Va trebui să aştept. Voi lăsa deschisă uşa dormitorului, ca să aud cînd pleacă.*
Dar el n-o auzi plecînd, căci îl doborî somnul. în dimineaţa următoare, toţi se grăbiră să plece la şcoală, şi Francis nu avu posibilitatea să vorbească cu tatăl său. în timpul recreaţiei, fu atent să se ferească din calea lui Tyke. El sări în autobuz chiar în clipa terminării şcolii şi fugi de la staţia de autobuz pînă acasă. Era o zi caldă şi însorită, şi fetele se jucau în grădină.
„Taţi are un musafir", zise Wendy. „Nu putem lua gustarea pînă nu pleacă".
„Vrei să zici o musafiră?" întrebă Francis cu o voce tristă. într-adevăr, era prea mult!

„Nu, bineînţeles", zise tatăl, „dar m-am gîndit serios la treaba aceasta, şi azi dimineaţă am avut o discuţie cu şeful meu. Mi-a fost de mare ajutor. Fetiţele pot să rămînă la mama mea, şi eu am cerut un transfer. Firma noastră are o filială nu departe de locul unde trăieşte mama mea, şi săp-tămîna viitoare va fi acolo un post vacant. Va trebui să închid casa pentru un timp şi să caut un apartament aproape de locul meu de muncă".
„Iar băiatul? îl veţi lua şi pe el?"
„Mi-e teamă că nu. El nu este fiul meu, şi în clipa de faţă ne face greutăţi, căci a intrat într-o tovărăşie proastă, înţelegeţi. Mama mea nu l-ar putea ţine sub supraveghere, şi în plus nu are loc pentru trei copii. îl vom plasa într-un cămin de copii".
„Lucrul acesta va fi foarte greu pentru bietul copil. Nu are o bunică la care să poată sta?"
„Mama soţiei mele locuieşte într-o garsonieră şi suferă

de artrită. Ea va veni în vizită la soţia mea, dar nu se va descurca dacă ar trebui să se ocupe de casă şi de băiat".
„înţeleg. Atunci, tot ce rămîne de făcut este să luăm contact cu Serviciile Sociale şi să găsim un loc pentru băiat".
Francis rămăsese ţintuit locului, dar realiză brusc că discuţia se apropia de sfîrşit, şi sub niciun motiv nu avea voie să fie găsit în hol. în plus, trebuia să acţioneze foarte rapid. El ştia cum se trăieşte în căminele de copii, căci avea un prieten într-unui dintre ele. Era aproape sigur că Tyke o să-1 bată dacă va trăi într-un cămin, căci acolo nu va mai fi familia care să-1 protejeze.
Şi, dintr-o dată, ştiu unde să se ducă. El îşi luă bicicleta şi pedală foarte repede pînă la capătul cărării care dădea în drum. „Spune-i lui taţi că am ieşit să fac o tură cu bicicleta", îi strigă el lui Wendy. „Nu vreau ceai".
Şi iată-1 plecat. O adiere plăcută de primăvară îi sufla prin păr. El coborî strada şi o luă la dreapta. Acum era la ţară, şi păsările cîntau. Tufişurile de păducel băteau în verde smarald, iar malurile rîului erau presărate cu rostopască şi ciuboţica-cucului. Dar, în afara unei atmosfere generale de primăvară care renăştea plină de promisiuni, Francis nu observă mare lucru din toate acestea.
El încerca să hotărască ce urma să spună. Era conştient că la prima lui vizită lăsase în urma lui o impresie destul de proastă, şi de data aceasta voia să facă o impresie mai bună. Erau totdeauna destule de făcut la o fermă, şi el putea mulge vacile, hrăni porcii - putea face orice. Nu avea decît o idee vagă despre ce însemna un fermier, dar va reuşi să-i convingă că era un lucrător excelent şi că vacanţa de Paşte era pe punctul de a începe. Dacă reuşea să scape pînă atunci de ghearele lui Tyke, va fi în siguranţă. Tyke n-o să-1 găsească niciodată acolo.
El traversă satul, în timp ce se gîndea la alte lucruri pe care le-ar putea face, şi cînd ajunse la podul de peste rîu trase concluzia că oamenii aceştia erau foarte norocoşi că
venea el la ei. Nivelul apei era cu mult mai coborît ca în ziua marii lui aventuri. Acum vedea drumul care ducea direct la fermă.
Era încă zi, şi el rămase o clipă în faţa porţii, căutîn-du-şi cuvintele cu care să se prezinte. Oare să spună: „Am venit să vă ajut la vaci"? Dar vacile, întinse paşnic printre margarete, nu păreau cîtuşi de puţin să aibă nevoie de ajutor. Sau: „Acum că a venit primăvara, aveţi cu siguranţă nevoie de cineva care să plivească"? ori: „Mă gîndeam că poate aveţi nevoie de un băiat pentru munca de la fermă". Oricare ar fi bună, dar va decide la momentul potrivit pe care s-o aleagă.
El îşi îndreptă pieptul, păşi pe alee şi bătu cu putere la uşă.
Cînd fermierul deschise, se găsi în faţa unui băieţel cu buza umflată şi cu ochi căprui strălucitori şi neliniştiţi, care îi părea cunoscut de undeva.
Cînd Francis ridică ochii spre figura impunătoare şi prietenoasă a fermierului, îşi uită dintr-o dată toate cuvintele frumoase pe care le pregătise. Ochii i se umplură din nou de lacrimi.
„Trebuie să mă duc într-un cămin de copii", strigă el. „Mă întrebam... credeţi că aţi putea avea grijă de mine?"

64

65

Refugiul

„Intră", zise fermierul. „Nu eşti tu băieţelul care ne-ai luat barca?"
Părea să fi început cu stîngul. Francis oftă şi intră. Familia lua ceaiul în bucătărie, de unde se auzea multă gălăgie, dar fermierul îl duse pe Francis într-un soi de birou mic, şi cei doi se aşezară.
„Ştiu părinţii tăi că ai venit?" întrebă fermierul.
„Mama este la spital", răspunse Francis. „Taţi ştie că am plecat să mă plimb cu bicicleta. El vrea să mă trimită într-un cămin de copii".
„Ai mai zis asta", zise fermierul. „Ai băut ceaiul?"
Francis clătină din cap. Fermierul se duse şi se întoarse cu o cană de ceai şi o felie de prăjitură făcută în casă. După ce Francis termină de mîncat, fermierul se lăsă pe spătarul fotoliului. „Acum povesteşte-mi totul!" zise el. Şi Francis, încălzit şi întărit de ceai şi prăjitură, precum şi încurajat de omul din faţa lui care asculta cu atenţie, îi dădu drumul. Cu ajutorul cîtorva întrebări, el spuse totul, şi cînd termină, fermierul ştia totul despre Tyke, Spotty, cabina telefonică, Ram, incendiu, mama, tata, Wendy, Debby şi poliţie. Era o adevărată istorie şi, ajuns la final, Francis ridică ochii spre fermier, implorîndu-i ajutorul.
„Vedeţi", zise el, „dacă nu puteţi să vă îngrijiţi de mine, nu ştiu unde o să mă duc, iar Tyke o să mă bată. Dar trebuie să vă îngrijiţi şi de pisica mea, pentru că nu se poate duce în Yorkshire sau să rămînă singură, şi de aceea trebuie să
66
vină cu mine".
„Desigur", aprobă fermierul. „Dacă te iau, atunci voi lua $i pisica. Ea va fi prinzătorul oficial de şoareci al şurii noas-**iu-".**
Francis rîse cu voioşie. Era conştient că nu mai rîsese Hşa de mult timp.
„O să-1 sun pe tatăl tău şi voi vorbi cu soţia mea", zise fermierul. El lipsi vreo douăzeci de minute, iar Francis răsfoi în acest timp nişte broşuri de-ale lăptăriei. Cînd fermie-iiiI se întoarse, zîmbea.
„Hai", zise el. „Poţi să-ţi laşi bicicleta în magazie. Te duc cu maşina acasă la tine ca să discutăm cu tatăl tău".
Ei parcurseră drumul în tăcere, căci amîndoi aveau multe la care să mediteze, şi cînd ajunseră domnul West îi aştepta în uşă. Se vedea că se simţea foarte jenat.
„Bună seara", zise el. „îmi pare rău că v-am produs tot ucest deranj. Habar nu aveam unde a plecat Francis. Francis, du-te la masă. Intraţi, domnule Glenny".
Ei vorbiră un timp. Apoi, tatăl îşi băgă capul pe uşa bucătăriei şi zise: „Este în ordine, Francis, ei sunt foarte drăguţi să te ia la ei, şi domnul Glenny te va lua acum cu el. în camera noastră este un geamantan gol. Du-te repede şi ia-ţi ce-ţi trebuie".
Francis se năpusti pe scări şi-şi băgă hainele în geamantan. Tocmai îşi deschisese dulapul cu jucării, cînd apăru latâl său vitreg. „Vino!" ordonă el. „Nu ai nevoie decît de hainele tale. Nu poţi lua toate fleacurile astea. Domnul te uşteaptă. în orice caz, ai tupeu, nu glumă! Dar, se pare că totul se întoarce în favoarea ta. Acum grâbeşte-te!"
„Vreau să-mi iau jucăriile", protestă Francis, „timbrele şi pozele cu fotbalişti. Nu pot să plec fără ele".
„O să faci ce ţi-am zis", zise tatăl, trîntind capacul geamantanului şi dîndu-1 la o parte pe Francis cu brutalitate. „Sunt sigur că la fermă sunt o mulţime de jucării". El îl zori pe Francis să coboare în holul de la intrare, unde îl aştepta
67
domnul Glenny. Francis îşi băgă capul pe uşa bucătăriei.
„Pa, Wendy, pa, Debby", strigă el. „Eu plec, şi n-o să mă întorc decît atunci cînd mami va fi vindecată".
în clipa aceea se petrecu un lucru groaznic. Wendy, care fusese cufundată pînă atunci într-un puzzle, ridică privirile în sus şi deodată înţelese. Ea fugi la el, îşi puse braţele în jurul mijlocului său şi izbucni în plîns.
„Francis, Francis", zise ea suspinînd, „nu pleca. Taţi va pleca diseară, iar noi vom rămîne singure acasă. Oh, Francis, rămîi, te rog!"
Francis fu prea surprins ca să poată spune ceva. Totdeauna crezuse că el şi Wendy se urau unul pe altul, dar acum nu mai era chiar aşa de sigur. Ea se uita ţintă la el cu o expresie tragică, şi pentru prima dată în viaţă el remarcă ce moale şi mătăsos îi era părul şi ce albaştri îi erau ochii. El îşi puse braţul în jurul ei.
„N-ai de ce să te temi", o linişti el. „Voi vă duceţi la bunica din Yorkshire. Voi aveţi cu adevărat noroc".
El uitase de-a binelea că n-ar fi trebuit să ştie aşa ceva. Ochii lui Wendy străluciră printre lacrimi. „La bunica din Yorkshire?" repetă ea veselă, iar Debby zise: „Bunica din Yorks mi-a dat un urs Teddy. Pa, Francis".
„Mami va fi curînd mai bine, şi atunci ne vom întoarce cu toţii acasă", îi şopti el lui Wendy şi îi dădu un mic sărut stîngaci pe frunte. Apoi îşi luă geamantanul, şi toţi căutară pisica, care dispăruse. Francis o găsi sub pat şi se grăbi spre maşină fără să se mai uite în urmă. El îşi scoase capul pe geam şi trase adînc în nări aerul cald de primăvară. în sfîr-şit se simţea în siguranţă.

Toţi îi urară bun venit şi părură bucuroşi să-1 vadă atunci cînd ajunseră. Kate îşi făcea la masă temele de casă, iar Martin şi Chris şedeau lîngă foc în halatele lor şi se jucau de-a „scufundatul navelor de luptă". Doamna Glenny îi luă geamantanul. „O să bem ceaiul şi după aceea o să-ţi arătăm camera ta", zise ea prietenos. „Este o cămăruţă sub acoperiş. John, dragă, am terminat lucrul afară şi te aştep-
tăm la rugăciune".
Mă întreb ce înseamnă „ rugăciune ", gîndi Francis. *Sună i ■<! ceva de şcoală.*
Se adunară în jurul focului, fiecare cu cana lui de ceai, şi micuţul Christian se caţără pe genunchii mamei sale. Domnul Glenny luă o Biblie şi începu să întoarcă paginile. „N-au mai rămas decît şaisprezece zile pînă la Paşte", zise el, „aşa că vom continua să citim ce-a spus Iesus dicipoli-lor Săi în noaptea din ajunul morţii Sale, în Ioan 13".
Ei ajunseseră la jumătatea unei istorii pe care Francis n-o cunoştea, aşa că nu ascultă. în loc de aceasta, el se uită la scrisul acela ciudat de pe perete, întrebîndu-se ce-o fi în-semnînd. DUMNEZEU ESTE DAGOSTE. în aceeaşi clipă, atenţia îi fu brusc atrasă de ultimele cuvinte pe care le citea domnul Glenny. „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiţi unii pe alţii; cum v-am iubit Eu, aşa să vă iubiţi şi voi unii pe alţii. Prin aceasta vor cunoaşte toţi că sunteţi ucenicii Mei, dacă veţi avea dragoste unii pentru alţii".
în această casă părea imposibil să scapi de dragoste, oricum s-ar fi scris acest cuvînt. Lucrul acesta îl atrăgea, şi el dori să se gîndească la aceasta. Cei din casa lui nu se prea iubeau. Mami şi taţi se ciorovăiau, Wendy începea cearta, şi cînd el încerca să fie drăguţ cu mama lui, de cele mai multe ori nu asculta, ori nu observa intenţia lui. Tyke şi Spotty cunoşteau numai ura. La început fusese ceva distractiv să fie cu ei, dar acum, cînd privea înapoi, totul i se părea mai degrabă rece, trist şi înspăimîntător. Dacă s-ar fi iubit unii pe alţii, poate că mama nu ar fi avut dureri de cap şi nu s-ar fi dus la spital, iar lui nu i-ar fi aşa mare frică de începutul şcolii. *Poate că,* gîndi el, *dragostea era o cale mai bună, mai fericită. Dar cum să porneşti pe această cale?*
El se gîndi iarăşi la aceste lucruri în timp ce stătea pe pat în cămăruţa lui de la mansardă, ascultînd bufniţele strigînd şi privind stelele prin lucarnă. Domnul Glenny îl ajutase să

despacheteze, îl acoperise şi îi dăduse un sărut de noapte bună. Whiskers stătea făcută ghem pe pătură, căci era prea tîrziu pentru a se duce în şură. Francis se simţea comod, obosit şi în siguranţă. El îşi aminti de seara în care stătuse după incendiu cu mama lui în bucătărie şi cum venise Whiskers să toarcă la pieptul lui, deşi mai înainte o lovise cu piciorul. El se gîndi la fidelul său prieten Ram care îi aducea uneori cadouri şi la felul cum îl îmbrăţişase Wendy. De fapt exista destulă dragoste, dacă privea cu atenţie în jurul lui. *„J)umnezeu este dagoste".* Poate că merita să afle mai multe despre acest Dumnezeu. în locul de unde venea, puţin mai multă dragoste n-ar fi făcut rău nimănui.

10
întrebări
Duminică dimineaţa, Francis se duse pentru prima dată la biserică împreună cu familia. Se gîndea că poate va afla ceva acolo despre Dumnezeu. Dar el nu înţelese nimic din predică, şi pe la jumătatea ei renunţă s-o mai urmărească. Aşa că îşi petrecu restul timpului dînd din picioare şi gîn-dindu-se la Tyke.
Dar chiar dacă nu înţelegea nimic la biserică, nu putea să nu observe dragostea din noul său cămin. Nu-i luă mult lui Francis să descopere că acolo unde o mamă şi un tată se iubesc cu adevărat unul pe altul, copiii sunt fericiţi şi n-au nici timp, nici chef să se pişte şi să se certe unii cu alţii. De asemenea, adeseori se rîdea mult şi se bucurau să fie împreună unii cu alţii.
Atunci cînd stăteau aşezaţi cu toţii pe covor în faţa căminului după cină, iar domnul Glenny citea din Biblie şi se ruga, păreau să fie foarte apropiaţi unii de alţii. în fiecare seară din săptămîna aceea citiră tot mai mult din ceea ce spusese Iesus discipolilor Săi în noaptea din ajunul morţii Sale, şi Francis îşi zise că discipolii stătuseră pînă foarte tîrziu în acea ultimă seară dacă ascultaseră aşa multe lucruri. El nu înţelese prea mult, cu excepţia cuvîntului *dragoste,* care revenea fără încetare. Iesus părea să-1 considere foarte important.
De munca lui la fermă era mai degrabă dezamăgit. A-ceastă fermă era total diferită de ferma model cu care obişnuia să se joace sau de fermele de care citise în cărţi. Aici, principala grijă a unchiului John era aceea de a-1 ţine de-

parte de maşinile sale.
Dar erau şi clipe plăcute. îi plăcea să iasă seara cînd vitele erau adunate şi să alerge apoi în faţa lor ca să vadă din grajd cum intrau una după alta în şir ordonat ca să-şi mă-nînce furajul. îi plăcea să audă zgomotul făcut de maşini

şi sunetul laptelui turnat în marele container frigorific. Dar ce-i plăcea şi mai mult era cînd li se dădea de mîncare viţeilor, privindu-i împingîndu-se unii pe alţii în timp ce se clătinau pe picioare şi îşi băgau botul în mîncare, sau, cînd erau mai mari, bătîndu-se cu capul în lupta pentru hrană. Unchiul John avea o cireada de patruzeci de vaci de rasă friziană, şi cîteva dintre ele aveau viţei chiar atunci. într-o noapte de neuitat îngenunchiaseră cu toţii în halate de baie pe paie ca să asiste la naşterea unui viţeluş.
Dar ceea ce-i plăcea cel mai mult era rîul. De fiecare dată cînd putea, o lua din loc şi fugea de-a lungul malului, privind lebedele, raţele şi potîrnichile albe, şi uneori aruncînd cu pietre după ele ca să se distreze. Descoperise şi barajul şi fusese surprins să vadă ce puţin adîncă era apa după zilele acelea de martie cînd nu plouase. Se întrebase cum de putuseră el şi Ram să fie aşa de fricoşi. Se dusese şi mai încolo, pînă Ja locul unde un pîrîu se vărsa în rîu, şi găsise nişte plaje în formă de evantai unde coborau vitele ca să se adape dis-de-dimineaţă. într-o zi, el şi Martin vopsiseră barca, apoi a doua zi se duseseră să caute ramele şi făcuseră o plimbare pe rîu. Dar nu era la fel de pasionant ca prima oară, pentru că barca se tot împotmolea în stuf.
îi plăcea de Martin, dar în taină îl considera drept un băieţel destul de docil, perfect mulţumit de căminul, de şcoala, de costumul lui de cercetaş şi de viaţa de la ţară. Francis spera să-1 poată învăţa cîte ceva şi făcu o încercare într-o zi cînd întîrziaseră pe malul rîului ca să se uite la nişte cuiburi de lebede din stuf. Mieii de pe păşunea de vizavi făceau o gălăgie teribilă, iar Martin îi povestea despre cîţiva băieţi care încercaseră să fure un ou de lebădă, iar poliţia îi cău-
tuse, pentru că lebedele aparţineau reginei şi erau sub proiecţie regală.
„Ei aş!" zise Francis. „Asta-i nimic. înainte de a veni nici făceam parte dintr-o bandă care avea cuţite, bombe şi lucruri asemănătoare. Poliţia m-a prins, dar nu le-am spus nimic. Este uşor să prosteşti poliţia".
„Dar ce făceaţi cu cuţitele şi bombele?" întrebă Martin.
„Oh, noi... noi găuream cauciucuri de maşină şi distrugeam cabine telefonice, şi... atacam oameni".
„De ce? La ce bun?"
Francis şovăi. Nu avea răspuns la această întrebare. Oare de ce-o făcuseră?
„Oh, doar ca să ne distrăm!" răspunse el, fără prea mare convingere.
„Mie cel puţin nu mi se pare foarte amuzant. Şi pariez că nici pentru oamenii pe care i-aţi atacat n-a fost prea amuzant. Pe lîngă aceasta, nu cred aşa ceva. Copiii nu au bombe. Ia uite piţigoii aceia doi cu coadă lungă; cred că au de gînd să-şi facă cuib. Nu te mişca, priveşte".
Francis se uită cu o privire încruntată la Martin, care stătea nemişcat între rostopască şi părăluţe. El părea mai interesat de două păsărele proaste decît de faptele lui periculoase şi glorioase.
El nu avu mai mult succes cu micul Chris. El şi Chris şedeau împreună în pragul casei şi mîncau felii de pîine unse cu marmeladă. Chris ţopăia încîntat.
„în seara asta mă duc la tinerii cercetaşi cu uniforma mea cea nouă", îl anunţă el. „Vii cu mine la cercetaşi, Francis?"
„Nu", răspunse pe un ton batjocoritor Francis, care dorea de fapt foarte mult să se ducă. „Cercetaşii sunt doar pentru nişte molîi. înainte de a veni aici făceam parte dintr-o bandă adevărată, şi ieşeam noaptea pe stradă cu pistoale, cu cuţite şi cu alte asemenea lucruri".
Chris se uită la el. Nu era nici şocat, nici impresionat, ci doar amuzat.

„Şi ce-aţi făcut cu ele?" întrebă el. „Aţi omorît oameni?" Francis se uită în jur să vadă dacă tanti Alison nu era cumva prin preajmă, apoi îi făcu lui Chris o relatare foarte colorată a faptelor lui rele. Chris ascultă în tăcere.
„Ei bine", zise el în final, „nu eşti aşa de deştept ca taţi. Noi am avut o vacă care era aproape moartă, şi taţi a făcu-t-o din nou vie. Este ceva mult mai deştept să faci viu pe cineva care era mort decît să omori pe cineva care e viu. Acum ştii".
Francis renunţă. „Ce ştii tu?" mormăi el. „Tu şi cerceta-şii tăi plictisitori!"
El urcă în camera lui călcînd apăsat pe scară şi, pentru că nu avea voie să facă lucrul acesta, se întinse pe pat cu ghetele murdare şi rămase acolo îmbufnat. îi era dor de mama lui, ba chiar şi de bandă. Totuşi întrebările nu-i dădeau pace. Oare de ce-o făcuseră? Fusese oare o distracţie adevărată? Era oare cu adevărat mai bine să vindeci şi să ajuţi decît să loveşti şi să distrugi? Era oare mai bine să iubeşti decît să urăşti şi să te iei la bătaie? Era la fermă doar de zece zile şi avea deja atîtea gînduri noi şi ciudate. Se simţea tare nedumerit.
Mai tîrziu şedea la masa din bucătărie şi frunzărea o revistă; se plictisea şi era prost dispus. Nenea John se dusese să mulgă vacile, Kate monopoliza televizorul cu un program care nu-1 interesa, iar tanti Alison călca. Martin şi Chris se duseseră la cercetaşi şi-1 invitaseră să se ducă şi el, dar, după tot ce zisese împotrivă, era prea mîndru ca să accepte. Săptămîna viitoare va inventa o scuză oarecare ca să se ducă şi el. Dar, pentru moment, privirea îi rătăcea de jur împrejurul camerei şi se oprise ca de obicei pe cuvîntul acela de pe perete scris greşit.
„Tanti Alison", strigă el dintr-o dată, „unde este Dumnezeu?"
Tanti Alison fu cît pe ce să scape fierul din mînă. Ea uitase complet de băiatul prost dispus care stătea la masă.

„Dumnezeu?" repetă ea. „El este... El este pretutindeni". Ea făcu o pauză ca să se gîndească. „Tot ce vezi, Francis — florile, rîul, viţeii, păsările, stelele - toată viaţa, culoarea şi frumuseţea vin de la El. Dumnezeu este ca izvorul unui rîu frumos".

„Da, dar unde este El?" stărui Francis.

Ea scoase din priză fierul de călcat, veni şi se aşeză lîngă el. „Este o întrebare bună, Francis", zise ea, „deoarece nu vei fi fericit pînă nu-L vei găsi. Toată dragostea şi fericirea vin de la El, şi El vrea ca tu să-L găseşti. El te iubeşte... El a venit la tine..."

„Ce? " zise Francis.

„Da, El a venit la tine în Persoana lui Iesus. Noi nu-L puteam vedea pe Dumnezeu, aşa că El a devenit Om. Iesus a zis: ‚Cine M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl'. Ascultă

cu atenţie cînd vom citi diseară nişte pasaje privitoare la Iesus, căci atunci cînd vei începe sâ-L cunoşti pe Iesus vei începe să-L cunoşti pe Dumnezeu. Dumnezeu ne-a arătat dragostea Sa în Iesus - Iesus Şi-a petrecut întreaga Sa viaţă iubind, vindecînd şi ajutînd, iar la sfîrşit a murit pentru că ne-a iubit atît de mult - vei auzi despre aceasta mîine seară, pentru că este seara din ajunul Vinerei Mari, ziua în care Iesus a murit pe cruce cam cu două mii de ani înainte. Oameni din toată lumea se gîndesc şi azi la această zi".

Ea vorbea foarte rar, pentru că nu ştia cum să-i explice cel mai bine. Francis privea pe fereastră ultimele licăriri ale zilei în spatele şirului de plopi care mărgineau rîul. Această conversaţie făcuse să se nască în el o nouă înşiruire de gîn-duri.

„Toate rîurile au izvoare, nu-i aşa?" zise el. „Da".

„Unde este izvorul acestui rîu?" „Nu ştiu, dar aş putea să mă interesez. Undeva, dincolo de dealuri, trebuie să fie un izvor care iese din pămînt şi care devine un pîrîu. Acolo sus plouă mult, şi astfel el se face tot mai mare. Apoi se varsă în el alte pîrîuri, şi peste tot pe unde curge el pămîntul înverzeşte şi se face frumos". Francis era tăcut. O mare parte din ce-i spunea tanti Ali-son îl depăşea, dar el reţinuse două lucruri, pentru că îl fascina tot ce avea legătură cu rîul. „Dumnezeu este ca izvorul unui rîu frumos - toată dragostea şi fericirea vin de la El", în acest moment intră Kate, aprinse lumina şi se oferi să pregătească cina. Kate avea cincisprezece ani, era înaltă şi zveltă, cu păr blond lung. Nu-i plăcea de Francis şi era de părere că părinţii ei erau mult prea îngăduitori cu el. La rîn-dul lui, nici Francis n-o suporta. El nu avea de gînd să vorbească în prezenţa ei, de aceea ieşi din casă. Afară mirosea a iarbă proaspătă, a mîţişori înfloriţi şi a vaci. El coborî pînă la rîu.

Apa clipocea în stuful în care lebedele şi potîrnichile

nlbe se pregăteau să-şi facă cuibul. Un şoarece-de-apă se cufundă zgomotos în apa gălbuie şi-1 făcu pe Francis să tre-**lară.** „Dumnezeu este ca izvorul unui rîu frumos - toată dragostea şi fericirea vin de la El". Dacă reuşea - nu prea şl ia cum - să găsească acel izvor, ar putea probabil să fie fericit. Şi poate că atunci taţi şi mami se vor iubi unul pe altul, iar Gloria va pleca - şi mami se va vindeca - iar Wen-ily n-ar mai începe o ceartă - şi Tyke n-ar mai vrea să-1 bată. Oare ce mai spusese ea? El încercă să-şi amintească. „Cînde vei începe să-L cunoşti pe Iesus, vei începe să-L cunoşti pe Dumnezeu". Trebuia să asculte foarte atent în seara aceasta.

11

Izvorul

Francis ascultă în fiecare seară şi, pentru că i se părea o povestire interesantă, învăţă o mulţime de lucruri. El află cum a murit Iesus în Vinerea Mare din cauză că i-a iubit pe oameni şi a vrut să ia asupra Sa pedeapsa pentru greşelile lor. El a mai aflat că Iesus a înviat în ziua de Paşte, că era viu acum şi că nu înceta să ne iubească. începură apoi să citească istorii despre viaţa Lui pe pămînt - cum vindeca, ajuta şi îi iubea pe oameni. Acelaşi cuvînt revenea fără încetare: dragoste, dragoste, dragoste.

Toate acestea erau foarte frumoase, dar nu schimbară cu nimic viaţa lui Francis. El continua să arunce cu pietre după raţe şi făcu tot ce putea ca s-o enerveze pe Kate. Cînd nu-1 vedea nimeni, continua să şterpelească din cămară ceva bun de mîncare şi-1 lua cu el la rîu. în plus, spunea istorii care nu erau adevărate.

Auzise spunîndu-se că mamei lui îi mergea mai bine şi presupunea deci că se vor întoarce cu toţii curînd acasă. El dorea s-o vadă pe mami, dar nu dorea să se ducă acasă. Acolo ar începe totul de la început. Taţi şi Gloria ar reapărea, Wendy ar începe să se certe, iar Tyke n-ar scăpa ocazia de a-i da bătaie. Nu părea să se pună capăt problemelor lui, pentru că nu exista un nou început.

Vacanţa de Paşte trecu ca fulgerul, căci erau o mulţime de lucruri de făcut. El, Martin şi Chris ajutau la fermă şi se distrau în barcă. Ei construiseră o colibă pe o insulă şi-şi petreceau timpul pescuind, înotînd şi căutînd cuiburi. Francis se bucura de toate acestea, dar era în culmea fericirii
cînd era în apropierea rîului, cînd putea înota în el sau putea merge cu barca pe el. N-ar fi putut spune de ce-i plăcea atît de mult rîul. Poate pentru că prima lui mare aventură avusese de-a face cu rîul, sau poate pentru că în felul acesta uj unsese pînă la nenea John. Era pur şi simplu obsedat de rîu şi îi urma cursul pe hartă. Sau, cînd era în pat, îşi imagina cum se mărea tot mai mult şi trecea prin oraşe mari, pentru a se vărsa în cele din urmă în mare. Uneori îl urma în gînd pînă la izvorul său departe acolo peste dealuri, unde primul firişor argintiu curgea clocotind şi se umfla pînă ce forma un curent. Primul lucru pe care îl va face cînd va fi mai mare va fi să urmeze rîul pînă la izvorul lui.

Nu mai rămîneau decît trei zile pînă la sfirşitul vacanţei de Paşte. Kate se bucura, dar Martin ofta că trebuie să se ducă în scurt timp din nou la şcoală. în seara aceea, după rugăciune, nenea John făcu un anunţ.

„Mîine este mult de lucru în grădină", zise el. „Peluza trebuie tunsă, straturile de flori trebuie plivite, iar compos-tul trebuie îngropat pentru viitoarea însămînţare. Dacă am lucra mîine cu toţii din greu, am putea termina pînă seara, iar în ziua următoare am fi liberi. îi voi duce pe Martin, pe Francis şi pe Chris la tîrgul de animale, iar mama va putea să petreacă acasă o zi liniştită. Kate, tu poţi să vii cu noi, dacă vrei".

„O să vă ajut mîine, dar miercuri voi sta acasă ca să-mi termin compunerea", zise Kate, care era foarte studioasă.

„Atunci toată casa va fi a ta", îi zise mama ei. „Eu trebuie să merg la coafor".

„Bine!" răspunse Kate. „îmi place să rămîn singură în casă, căci îmi place să fie linişte". Ea îl privi cu subînţeles pe Francis, căruia îi plăcea să cînte la pian, dar o făcea prost. De fapt, ei nu se certaseră niciodată, căci pentru Francis Kate era aproape un adult, dar ea îi zisese mai multe lucruri pe care el nu era gata să le uite. într-o zi o să i-o plătească lui Kate. El urcă în camera lui, bombănind cu ură.

N-avea niciun chef să-şi petreacă cea mai bună parte a zilei următoare lucrînd, cu Kate nescăpîndu-1 din ochi, gata să se năpustească asupra lui dacă o lăsa mai moale cu lucrul. Aşa ceva nu era deloc distractiv. Nu era un servitor, şi nu avea de gînd să facă ce nu-i plăcea. Poate că o să facă altceva. El adormi cu inima plină de ură pentru Kate, dar în timpul somnului avu un vis minunat. El visă că alerga pe malul rîului spre izvor, dar albia rîului era seacă, iar malurile aşa de crăpate şi de uscate ca deşertul din manualul de geografie. El văzu atunci un pîrîu care curgea dintre dealuri, şi

oriunde ajungea apa răsărea viaţă, frumuseţe, verdeaţă şi piciorul-cocoşului. *Un rîu de viaţă,* îşi zise el, şi cînd se trezi, văzu soarele care năvălea pe fereastră şi auzi cîntecul primului cuc. *Un rîu de viaţă,* repetă el, fără să-şi poată aminti unde mai auzise aceste cuvinte. Probabil că în biserică.

El sări din pat cu mare iuţeală, simţind căldura soarelui pe pielea goală. Nu voise cu adevărat să fie neascultător. Prin visul său îi venise o idee. Nu după multe zile va trebui să se întoarcă la şcoală, şi avea dreptul la o zi numai a lui, ca să facă ce dorea. Nenea John avea obiceiul să se scoale devreme, dar nu aşa de devreme cum se sculase el astăzi, şi el credea că va reuşi să-şi pună gîndul în aplicare. îşi băgă în buzunar cîteva felii de pîine şi de salam şi lăsă pe masă un bileţel pe care scria: „Am plecat, dar mă voi întoarce. Cu drag, Francis".

El îşi scoase bicicleta din garaj şi, cînd fu destul de departe ca să fie ascuns de o perdea de copaci scoase un suspin lung de uşurare. El voia să urmeze rîul, ţinîndu-se cît mai aproape de mal. Deşi ştia că-i va fi imposibil să ajungă pînă la izvorul dintre dealuri, va merge cît de departe putea. La orizont se ridicau alte dealuri mai joase şi împădurite.

Şoseaua pe care mergea era mărginită de gard viu, dar îşi dădu curînd seama că dacă rămînea pe ea se va îndepărta de rîu; el îl tot pierdea din vedere. De aceea, cînd ajunse la satul următor, întrebă un şef de benzinărie dacă îşi putea lăsa acolo bicicleta cît timp făcea el o plimbare pe jos. Omul fu foarte amabil. El îi arătă lui Francis cărarea care ducea la rîu şi îi dărui şi o pungă cu cipsuri. Francis îşi continuă drumul printre păpădii, şi senzaţia de libertate, razele soarelui, cîntecul păsărelelor, amabilitatea omului şi cipsu-rile aruncară un soi de strălucire cerească peste dimineaţa aceea de aprilie, pe care Francis n-o mai uită cît trăi.

Chiar şi pe jos, nu era totdeauna uşor să urmeze rîul. Uneori era o cărare pe malul rîului, alteori trebuia să-şi cro-

iască drum prin garduri vii şi garduri de sîrmă ghimpată, ori să alerge de-a lungul unor ogoare semănate cu grîu verde. El merse mai mulţi kilometri. Umbrele dimineţii se scurtau tot mai mult, şi era tot mai cald. Dar rîul nu părea să devină mai îngust.

Fiecare nou pas era plin de surprize. El ajunse la o pădure umbroasă, unde erau o mulţime de clopoţei. El se aşe-ză acolo şi îşi luă gustarea, privind printre crengile unui fag apa scăldată în razele soarelui. Puţin mai tîrziu văzu un pes-căruş-albastru ieşind ca o săgeată din ascunzătoarea lui şi zburînd pe deasupra apei. Malurile miroseau a usturoi, iar pe un cîmp o familie de iepuri îşi spălau urechile. El nu se simţi nicio clipă singur. Susurul şi gîlgîitul rîului, behăitul oilor şi mieilor ar fi ţinut companie oricui. Cam pierduse noţiunea timpului şi ar fi putut drumeţi aşa la nesfîrşit, dis- j trîndu-se să facă planuri cum s-o enerveze pe Kate sau doar gîndindu-se la rîu.

„Rîul vieţii", murmură el. „Izvorul unui rîu frumos". Spre mijlocul după-amiezii se făcu foarte cald. Cu cît înainta mai mult, cu atît mai deluros devenea peisajul pe ambele maluri ale rîului. Francis observă că ajunsese la ţinutul deluros. *„J)eparte, foarte departe printre dealurile înalte!"* spusese tanti Alison. Poate că ajunsese acolo.

Rîul părea ceva mai îngust, dar Francis nu ştia dacă în schimb era cu mult mai adînc.
Şi apoi, în timp ce ocolea un colţ al pajiştei, găsi ceea ce căuta: un pîrîiaş, a cărui apă limpede curgea repejor peste nişte pietre aurii şi se vărsa în rîu. Flori de nu-mă-uita şi păpădii luminoase creşteau pe maluri şi în porţiunile mlăştinoase dintr-o parte şi din alta, căci acest rîu îşi săpase o vale îngustă. Francis privi spre înălţimi şi îşi zise că dacă urca pînă la dealurile acelea va putea găsi izvorul. El îşi legă sandalele cu o sfoară şi le puse după cap. Pe urmă începu să înainteze, urmînd pîrîul.
Nu era totdeauna uşor, deoarece dealul era foarte abrupt,

iar apa se năpustea în vale formînd mici cascade vesele. Uneori trebuia să se ridice prinzîndu-se de ferigi şi smocuri de iarbă. Alteori, terenul se lăţea sub forma unor pajişti presărate cu părăluţe. Acum, rîul era sub el, ca o panglică strălucitoare care şerpuia între sălcii plîngătoare şi arini, pînă dispăru înapoia unui deal. Trebuia să aştepte pînă se făcea mare ca să ajungă la izvorul rîului mare, dar acesta era la îndemîna sa. Nu mai rămînea decît să se caţere pînă în vîrf.
Şi iată-1 aproape la ţintă. Ajunsese la un cîmp în pantă care îi părea mai verde decît orice alt cîmp pe care îl văzuse vreodată. Pe toată întinderea lui, nişte miei zburdau, iar nişte oi păşteau. Se apropia vremea tunsului, şi blana lor groasă părea la fel de albă ca norii pufoşi de deasupra vîr-fului dealului. începînd de aici va fi uşor mersul, căci cursul de apă îşi croia vesel un drum printr-o păşune şi ducea la o casă aflată chiar în vîrf, ocrotită de cîţiva arbori de zadă.
,Poate că omul care locuieşte în această casă caută şi el izvorul', gîndi Francis, grăbind pasul, *,dar vreau mai întîi să-l găsesc eu însumi'.*
Nu era deloc greu, acum că ajunsese atît de aproape. în apropierea casei se găsea o adăpătoare de piatră aflată chiar pe pămînt şi plină de apă. Chiar deasupra, lîngă rădăcinile arborilor, era un izvor puţin adînc de apă, avînd o ţeava cu ajutorul căreia se puteau umple găleţile. Apa care ieşea din izvor era limpede ca cristalul. Ferigile, brebenocii şi florile de nu-mă-uita care creşteau de jur împrejur erau mai mari, mai verzi şi mai albastre ca cele pe care le văzuse mai înainte.
El se aşeză pe marginea joasă a fîntînii, legănîndu-şi picioarele obosite în apă, şi se uită înjur. Arborii de zadă, sub bătaia vîntului, se aplecau spre sud, iar conurile lor purpurii împodobeau verdele proaspăt. Sub el, în depărtare, se întindea cîmpia largă cu ogoarele de grîu, cu fermele, cu

păşunile mărginite de copaci, cu valea, cu vîrfurile turnurilor de biserică din sate. Francis putea să vadă cea mai mare parte a drumului pe care venise, şi se gîndea că nu-i va fi prea greu să ajungă iarăşi acasă. Habar nu avea ce oră putea fi.
„Hei, micule trîndav, cine ţi-a dat voie să-mi murdăreşti izvorul cu picioarele tale murdare? Scoate-le imediat de acolo, pînă nu asmut cîinele asupra ta".
Francis sări în sus. Cînd ciobanul mînios văzu ce mic era, îi vorbi ceva mai blînd.
„De unde vii?" întrebă el. „Nu eşti de pe-aici. Nu ţi-a spus nimeni niciodată că nu trebuie să murdăreşti apa bună a izvorului? Să nu te mai prind că faci aşa ceva!"
„Scuze", se bîlbîi Francis, fără să piardă din priviri cîinele ciobănesc, care respira iute şi sacadat, cu limba scoasă. „Nu ştiam. Am urmat cursul de apă plecînd de la rîu şi vin din Rockleigh. Oare am găsit într-adevăr izvorul adevărat? Este al dumneavoastră?"
„Rockleigh?" repetă ciobanul. „Este un drum lung pentru un băiat mic ca tine. Şi l-ai făcut singur?"
Francis dădu din cap. „Aşa aţi găsit izvorul, sau a trebuit să săpaţi? Aţi văzut apa limpede ţîşnind din pămînt?"
Ciobanul rîse înăbuşit. începea să simtă simpatie pentru
această mică apariţie murdară. Izvorul era mîndria vieţii sale şi fusese şi mîndria vieţii tatălui său.
„Ar fi cel mai bine să intri", zise el. „Soţia mea îţi va povesti totul. Eu sunt prea ocupat. Dar ce mă gîndesc acum este cum îţi închipui că o să te întorci în seara asta în Rockleigh?"
„Mi-am lăsat bicicleta undeva", zise Francis, fără să spună unde. „în satul care urmează pe drum. îi zice Upper Bowbridge. Trebuie doar să ajung pînă acolo".

El îl urmase pe cioban în bucătăria pardosită cu dale de piatră, unde o femeie mică cu ochi prietenoşi tocmai turna ceai. Un mieluţ zăcea pe un covoraş în faţa căminului. Vizitatorii erau rari în acest colţ singuratic din vîrful dealului în care soţul ei ţinea oile, şi ea părea încîntată să facă cunoştinţă cu Francis.
„Ia uită-te la ăsta, mamă", zise ciobanul cu o clipire din ochi. „L-am găsit murdărind apa izvorului cu picioarele lui murdare. El a urmat rîul venind de la Rockleigh, şi ceea ce mă întreb este cum se va întoarce acolo. Mai sunt vreo două ore pînă la apusul soarelui".
„îl poate lua poştaşul", zise calm mama. „O să mă duc cu el pînă la cutia poştală într-o jumătate de oră. Camioneta coboară pînă la Rockleigh. Ia loc, băiete, şi serveşte o cană cu ceai".
îi era într-adevăr foarte foame şi atacă o farfurie de pră-jiturele cu stafide. Ciobanul îşi bău ceaiul în grabă şi-şi luă rămas-bun.
„Mama o să-ţi spună despre izvor", zise el, „dar nu uita aceasta - oile nu vor bea din apa murdară. Să nu murdăreşti niciodată un izvor. Ei bine, mă duc să văd de oi. Salut, fiule".
Francis şedea pe covoraş foarte aproape de miel şi punea întrebări. El află că, în urmă cu mulţi ani, tatăl ciobanului se suise pe deal într-o vreme de secetă şi găsise la marginea pădurii un petic de iarbă verde închis. „De acolo a ştiut că
84
85

la adîncime sub pămînt se strînsese apă care alimenta rădăcinile. El a săpat adînc în pămînt. Apa era murdară toată de noroi, de frunzele uscate şi de rădăcinile copacilor, dar el a curăţat totul bine şi a săpat un pic şi mai adînc, pînă ce apa a fost limpede şi curată. El şi-a construit o casă, şi-a cumpărat o turmă şi a adus-o aici pe soacra mea. Bărbatul meu s-a născut aici pe deal, şi eu am venit aici ca mireasă. El avea fraţi şi surori, dar au plecat la oraş, fiecare unde a vrut. Dar bărbatul meu şi cu mine ne-am crescut copiii aici, în mijlocul oilor, şi nu dorim altceva".
„Seacă vreodată izvorul?" întrebă Francis.
Ea clătină din cap.
„Niciodată de tot. Apa vine de la mare adîncime. Chiar şi în anul de secetă, cînd toate cîmpurile erau galbene, tot a rămas un pîrîiaş, şi păşunile noastre au rămas verzi. Acum o să plecăm, fiule, altfel n-o să mai prindem camioneta poştei".
Francis îşi luă cam trist rămas-bun de la izvor, de la mie-luţ şi de la prăjiturele, apoi el şi ciobănită coborîră împreună de partea cealaltă a dealului. Nu erau departe pînă la drumul principal şi la cutia poştală, şi Francis fu surprins să vadă umbrele lungi şi cerul de seară. I se părea că trecuse atît de puţin de cînd plecase dimineaţă!
„Mai treci pe la noi, micuţule, dacă ţi se întîmplă să mai vii pe drumul ăsta", zise ciobănită, în timp ce el se urca în camioneta poştaşului. „Ne-am bucurat de vizita ta. Vei ajunge curînd acasă".
Drumul fu mult mai scurt pe şoseaua principală; poştaşul se duse direct la Upper Bowbridge şi-1 lăsă la benzinărie. El îşi luă bicicleta şi pedală pînă acasă. Soarele apusese cînd sosi el, şi găsi familia foarte alarmată. De fapt, nenea John plecase în căutarea lui. Din nefericire, Kate îl văzu cea dintîi.
„Meriţi să fii împuşcat, Francis", izbucni ea, „pentru că i-ai speriat pe mama şi pe tata şi i-ai făcut să-şi piardă tim-
86
pul în felul ăsta! în orice caz, eu nu mi-am făcut nicio grijă. Ştiam că ai plecat doar ca să nu munceşti, urîciune mică şi leneşă!"
„Doar o clipă, Kate". Tanti Alison apăru la uşă; o urmau cu ochi mari Martin şi Chris. „Unde ai fost toată ziua, Francis? A fost într-adevăr foarte urît din partea ta să pleci în felul ăsta. Noi toţi ne-am făcut griji din cauza ta".
Francis se uită ţintă la ea. Avusese parte de o zi minunată, dar de faţă cu Kate nu voia să povestească nimic - nu făcuse nimic urît. Mai tîrziu, cînd nu vor mai fi supăraţi pe el, îi va spune lui tanti Alison

despre izvor.
Cînd ea văzu privirea aceea limpede şi bucuria din ochii lui, se hotărî să-i lase soţului ei grija de a-1 anunţa pe Francis că a doua zi trebuia să rămînă acasă şi să-şi facă partea de muncă în loc să se ducă la tîrgul de animale. Ea voia să încerce în primul rînd să afle ce făcuse. în orice caz, nu arăta de parcă s-ar fi întors la banda lui ca să înţepe cauciucuri de maşină.
Cina trecuse, dar ea îi păstrase cîte ceva şi se aşeză lîngă el în timp ce mînca. Nenea John se întorsese şi simţise o mare uşurare la vederea lui, apoi ieşise să vadă de viţei.
„Unde ai fost toată ziua, Francis?" zise ea aspru. „Trebuie să-mi spui".
Francis întoarse spre ea o faţă radioasă.
„Am găsit izvorul", spuse el simplu. „Nu izvorul rîului mare - acesta este foarte departe în munţii cei mari, cred eu, şi mi-ar lua fără îndoială zile şi zile ca să ajung acolo - dar era un mic curs de apă, şi iarba era aşa de verde, şi l-am urmat pînă în vîrful dealului, şi am găsit izvorul, tanti. Chiar l-am găsit. El ieşea din pămînt, limpede ca sticla, şi mi-am băgat picioarele în el, şi ciobanul s-a supărat pentru că nu trebuie niciodată să murdăreşti un izvor. Oile nu beau apă murdară. Şi după aceea n-a mai fost supărat, şi m-a dus în casa lui. Şi era acolo un mieluţ îmblînzit... şi mi-a dat o cană de ceai şi nişte prăjiturele... am mîncat şase..."
87
„Cine le-a făcut, Francis?"
„Soţia ciobanului. Ea îl hrăneşte pe mieluţ. Tatăl lui a găsit izvorul, şi el era departe sub pămînt, dar iarba era verde — şi el a curăţat tot noroiul, murdăria şi frunzele moarte, şi apa a ieşit curată, şi de atunci au locuit totdeauna acolo - şi el nu seacă niciodată, nici chiar pe timp de secetă, şi iarba este totdeauna verde. Şi m-am întors cu camioneta poştei. O, şi şeful benzinăriei mi-a dat o pungă cu cipsuri, şi am văzut un pescăruş-albastru şi o mulţime de iepuri... şi, oh, am uitat! Am cules pentru dumneavoastră nişte flori de nu-mă-uita. Ele sunt pe portbagajul bicicletei mele, dar cred că acum s-au veştejit".
Ea zîmbi şi îi zbîrli părul.
„Ai petrecut o zi minunată, Francis", zise ea, „dar data viitoare trebuie să ceri voie. Ochii ţi se închid pe jumătate. Eşti aproape adormit. Du-te repede să te culci".

12

Stratul de lalele

Dar Francis nu scăpă aşa de ieftin cum sperase. A doua zi dimineaţă, de îndată ce termină micul dejun, nenea John îl luă deoparte şi îi spuse că nu-şi făcuse partea de muncă şi deci că trebuia să rămînă acasă pentru a munci în loc să se ducă la tîrgul de animale.
„îmi pare rău", zise nenea John, „dar vor mai fi tîrguri de animale, şi noi toţi suntem dezamăgiţi. Ar fi fost mai plăcut pentru noi dacă ai fi fost şi tu de faţă, dar trebuie să înveţi într-o bună zi, nu-i aşa?"
Francis era foarte dezamăgit, dar mult prea mîndru pentru a lăsa să se observe; el dădu din umeri şi se îndepărtă cu capul sus. îi rămase o mică consolare: Acum Kate nu se va mai putea bucura de ziua ei de linişte, căci o să aibă el grijă să facă cît mai mult zgomot.
Nenea John îi arătă exact ce avea de făcut, apoi urmă un talmeş-balmeş general: Se pregăteau sandvişurile şi termosurile pentru picnic, iar tanti Alison se grăbi în bucătărie ca să pună iarăşi totul în ordine.
„O să am eu grijă de asta, mami", zise Kate. „Grăbi-ţi-vă, altfel o să pierdeţi autobuzul".
„Corect", zise mama ei, „dar nu-ţi face griji pentru masa de prînz. Voi face ceva rapid cînd mă întorc. Oh, şi stai cu ochii pe Francis, şi du-i între timp o gustărică".
Kate strîmbă diri nas şi încuie camera de zi, ca să nu apară chestiunea cîntatului la pian. Francis era o pacoste! Deja i se auzea cîntatul fals şi zgomotos prin fereastra bucătăriei; ar fi putut foarte bine să plivească buruienile şi fără să
89
facă atîta gălăgie. Ea făcu ordine în bucătărie cu cea mai mare atenţie, închise fereastra şi se duse cu compunerea într-o cameră dinspre faţadă, unde nu-1 mai auzea. Ar fi preferat să nu-i ducă nicio gustărică, pentru că nu merita. La mijlocul dimineţii, ea se mulţumi deci să-i pregătească un pahar de limonada slabă şi două bucăţi de prăjitură de casă, apoi se duse cu ele în grădină. Spre mirarea și indignarea ei, munca de abia începuse, iar Francis venea dinspre rîu mer-gînd agale.
Kate îl critică mînioasă. „Hei, leneşule", exclamă ea, „n-ai făcut mai nimic pînă acum! Mai bine grăbeşte-te, alt-fel n-o să mănînci de prînz pînă nu ţi-ai făcut treaba".
Francis se aşeză pe un butoi şi se uită ţintă la ea cu răceală.
„Nu voi face absolut nimic dacă n-am chef, zise el, „şi

90

oricum n-o să fac nimic din ce spui tu. Nu sunt sclavul tău, şi fac ce vreau. Nici nu voi rămîne aici dacă n-am chef.

Kate îşi pierdu calmul. Ea se înroşi toată, şi tot ce i-ar fi plăcut să-i spună de o lună întreagă îi ieşi din gură ca un şuvoi. „îmi doresc să nu fi venit aici", strigă ea. „Oricum nimeni nu te-a vrut aici. Te-ai invitat singur, şi mami şi taţi au fost destul de drăguţi să te primească, şi tu nu ridici nici degetul cel mic ca să-i ajuţi! Eşti nerecunoscător, Francis, şi mai eşti şi crud. Toată lumea ştie că arunci cu pietre în raţe, şi că eşti şi mincinos - toate poveştile alea prosteşti despre arme şi bombe pe care le-ai spus băieţilor! Pînă şi Chris şi-a dat seama că nu erau adevărate. Toate sunt nişte minciuni, şi tu nu eşti decît un lăudăros, şi am vrea să pleci de la noi şi să te întorci de unde ai venit!"

Ea făcu stînga-mprejur şi o luă la fugă. Francis aruncă după ea paharul cu limonada, care trecu pe lîngă capul ei şi se sparse de zid în mii de cioburi. El rămase ţintuit locului, respirînd greu. Ochii îi scînteiau mînioşi, iar faţa îi pălise. O singură observaţie de-a lui Kate îi rămăsese în minte: *„Jmi doresc să nu fi venit aici... Oricum nimeni nu te-a vrut aici!"*

Oare era adevărat? Ei toţi păruseră aşa de mulţumiţi să-1 vadă, şi se simţise aşa plin de siguranţă şi la adăpost. Dacă lucrul acesta era adevărat, atunci trebuia să plece imediat; nu va mai rămîne niciun minut în plus. Dar mai întîi trebuia să dea frîu liber mîniei şi dezamăgirii sale. Nu avea niciun rost s-o atace pe Kate, căci era prea mare. El se uită în jurul său. Privirea îi căzu pe culorile strălucitoare din grădina scăldată în lumina soarelui: micsandrele de sub liliac şi stratul cu lalele deplin înflorite atît de în'drăgite de tanti Alison.

El se duse pînă la salcia plîngătoare, rupse o creangă şi se îndreptă spre stratul cu lalele. începu să decapiteze flo-rile. Biciui stratul în toate direcţiile cu un fel de bucurie amestecată cu furie şi ciudă. Aceasta îi luă cîtva timp, şi

91

cînd sfîrşi nicio floare nu mai stătea în picioare.

Kate se repezise în bucătărie şi se aşezase ca să privească pe fereastră. Acum că se liniştise, se simţea profund ruşinată de ea însăşi. *Cum am putut să spun aşa ceva?* gîndi ea. *Am fost mai rea decît el! Şi, pe lîngă asta, nici nu-i adevărat - mami şi taţi ţineau să rămînă la noi. O să se supere dacă va pleca de aici.* Ea rămase acolo un timp pe gînduri şi apoi se sculă şi se duse foarte încet înapoi în grădină. Poate că va putea să-i spună că greşise spunîndu-i acele lucruri şi că ei doriseră ca el să rămînă, deşi era un mic mincinos groaznic de leneş şi de neruşinat. Dar el nu mai era în locul unde-1 lăsase. Francis stătea în picioare lîngă stratul cu lalele, şi ea îl văzu doborînd la pămînt ultima floare roşie.

Se năpusti spre el, dar el o văzu venind şi o luă la fugă cît de repede putea spre poarta grădinii şi dispăru în spatele casei. Ea nu-1 urmă; era prea tîrziu. îngenunche lîngă stratul devastat, încercînd cu disperare să ridice cîteva tije şi flori doborîte, dar nu mai era nimic de făcut.

„Şi mami le iubea atît de mult", se plînse Kate. „Ea le plantase pe toate şi voia să împodobească biserica cu la-lele. Ce să-i spun acum?"

Atunci auzi zgomotul făcut de o bicicletă pe pietrişul din curte. „Francis!" strigă ea. „Hai încoace!" Dar el îi dădu un răspuns obraznic şi se îndepărtă, aşa că ea intră în casă şi se aşeză în faţa manualelor ei ca să plîngă de dezamăgire şi îngrijorare, în ce măsură era ea vinovată de reacţia lui? Şi ce-o să spună mami cînd îi va povesti toate acestea?

Mama ei intră veselă în bucătărie cam pe la ora unu. „Kate", o chemă ea, „unde eşti? Hai să-mi spui cum îmi sade cu noua coafură. Şi ce ordine în bucătărie! Eşti cu adevărat o fată bună!"
Kate intră, şi mama ei se întoarse, surprinsă de tăcerea ei. Ea stătea acolo, nemişcată, cu obrajii în flăcări, şi părea să fi plîns.
„Kate", strigă mama ei, „s-a întîmplat ceva?"
„Da, mami. Francis a plecat, şi ai face mai bine să vii şi să vezi stratul cu lalele".
Ele ieşiră ca să constate pagubele. Doamna Glenny scoase un mic oftat. „Ei bine, asta e!" zise ea trist. „Mă bucur că cel puţin le-am văzut înflorind. Dar ce s-a întîmplat? Trebuie să fi avut o criză de furie ca să fi făcut aşa ceva. Şi unde s-a dus?"
„Nu ştiu, mami. Era aşa de leneş şi nu voia să lucreze... şi... ei bine, i-am spus nişte lucruri, şi cîteva dintre ele erau adevărate.... dar unele nu erau. Mi-am ieşit pur şi simplu din fire, mami. Era aşa de obraznic!"
„Hai să mîncăm ceva", zise blînd mama ei, „şi poţi sâ-mi spui atunci. O să se întoarcă înainte de lăsarea întu-nericului, cum a făcut şi ieri. O să prăjesc nişte şuncă şi fac şi o omletă, iar tu fă nişte ceai".
Pe cînd şedeau în faţa unor bucate calde, Kate încercă sâ-i povestească ce se petrecuse, iar mama ei ascultă cu gravitate. Kate era foarte serviabilă şi lucra din greu, dar nerăbdarea ei faţă de Francis o îngrijorase tot timpul pe mamă. „I-am spus că-i leneş, mami, şi asta-i adevărat", zise Kate, „şi i-am spus că ştim că arunca cu pietre în raţe, şi uneori în vaci, şi i-am spus că-i un mincinos. Şi asta-i adevărat... toate poveştile alea pe care li le-a spus lui Martin şi Chris!"
„Bombele şi pistoalele erau nişte minciuni", zise mama ei, „dar probabil că exista o parte de adevăr. El a făcut cu adevărat parte dintr-o bandă foarte rea, şi aceasta mă îngrijorează cînd dispare. Asta-i tot ce i-ai zis?"
„Nu", zise Kate cu voce scăzută, uitîndu-se în farfurie. „I-am spus că s-a invitat singur şi că noi nu l-am vrut niciodată... şi i-am spus că doream ca el să plece".
„Oh, Kate, cum ai putut spune aşa ceva! Nu-i de mirare că a vrut să strice ceva! Pe lîngă asta, nu-i adevărat. Mi-a plăcut de el din clipa cînd a venit de la rîu ud pînă la piele.
92
93
Avea ceva în el... m-am bucurat cînd s-a întors. Cum ai putut spune aşa ceva?"
„Dar, mami", zise Kate ca să se apere, „ar trebui să fie pedepsit! Tu şi cu taţi sunteţi prea îngăduitori cu el. Nu i-aţi permite niciodată lui Martin să fie leneş, să fure mîn-care şi să mintă cum o face el. Nu-i corect!"
„El ştie ce gîndim noi, şi taţi 1-a pedepsit azi-dimineaţă, dar îi cunoşti istoria? Ne-a spus-o el însuşi, iar bunica lui ne-a scris de două ori cu privire la lucrul acesta, aşa că ştim că este adevărată. Martin a primit toată viaţa doar dragoste şi n-a avut niciodată motiv să urască. Tatăl lui Francis 1-a părăsit cînd era bebeluş, iar al doilea soţ al mamei lui nu 1-a dorit niciodată. Acum, tatăl lui vitreg a plecat cu altă femeie, divorţul este în curs, iar mama lui este într-o clinică de psihiatrie. Ani de zile, el n-a cunoscut decît gelozie, certuri şi ură... Trebuie mai întîi să-i pansăm rănile înainte de a-1 pedepsi. Trebuie să facem mai întîi un pas, pe urmă celălalt. De abia cînd ştie foarte sigur că este iubit şi dorit ca propriii noştri copii putem începe să ne ocupăm de celelalte lucruri. Şi el tocmai începuse să descopere lucrul acesta. Ieri s-a întîmplat ceva cu el. Nu ştiu exact, dar găsirea acelui izvor a fost un lucru cu adevărat important pentru el".
„Şi acum am stricat totul! O, mami, îmi pare rău!"
„Ei bine, o să fie altă şansă, sunt sigură de asta. Dar acum trebuie să aflăm unde se găseşte. Mă întreb dacă s-a întors la ciobănită. N-am nicio idee unde a găsit-o".
„A plecat cu bicicleta şi a trecut podul, dar n-a luat-o pe drumul care merge pe lîngă rîu. Oare să se fi întors la casa părinţilor lui?"
„Nu cred. Acolo nu-i nimeni. M-ar mira dacă s-ar duce într-o casă pe care o ştie goală. O să aşteptăm să se întoarcă taţi. Este foarte posibil ca Francis să se întoarcă singur. La urma urmelor, n-a mîncat de prînz, şi el nu renunţă bucuros la mîncarea lui".
Dar Kate nu era chiar aşa de optimistă. După prînz ieşi tn grădină, cu privirea tristă, şi se opri să observe o vrabie care zbura de colo-colo şi în cele din urmă se lăsă pe ouăle ci deschise la culoare din gardul viu. *Cuiburile vrăbiilor din gard sunt aşa de drăguţe,* gîndi Kate, şi ea se uită în direcţia vechii ferme unde crescuseră ei toţi, iubiţi şi ocrotiţi. Ea considerase pînă atunci totul ca ceva de la sine înţeles, încă niciodată nu fusese conştientă ce bogată era şi ce mult avea de dat şi de împărtăşit.
„Oh, Doamne", şopti ea, „Te rog adu-1 înapoi. A fost parţial greşeala mea, şi mi-ar plăcea aşa de mult să se întoarcă!"

94
95
13
Rîul vieţii
Francis trecu podul pedalînd ca un nebun şi o luă pe drumul care ducea în sat. Dacă o maşină ar fi

venit cu viteză din sens invers, ar fi fost gata cu el. Dar drumul era aproape gol, cu excepţia cîtorva copii care se jucau aproape de vechea fierărie de sub castan, şi nimeni nu-1 opri. Apoi dealul din afara satului îi încetini viteza şi, pentru prima dată, el avu ocazia să se gîndească la situaţia lui.
Unde să se ducă?
Nu se punea problema să se întoarcă la fermă. Lucrul acesta era absolut sigur. Nimeni nu-1 dorea acolo. „Am vrea să pleci de la noi şi să te întorci de unde ai venit!" Aşa spusese Kate, şi dacă lucrul acesta era adevărat, atunci încrederea lui în această familie fusese o mare greşeală. Mămicile şi tăticii erau probabil la fel în toată lumea; ei nu-şi iubeau decît copiii care erau cu adevărat ai lor, exact ca tatăl său vitreg. Iar mami, care era singura lui familie adevărată, era la spital, şi poate că o să moară, şi atunci nu va mai avea pe nimeni. „Mami, mami", scînci el şi se aşeză între rădăcinile unui castan mare ca să se gîndească la pasul următor.
Rădăcinile mari îl înconjurau, şi cînd se uită în sus la coroana copacului, observă că florile semănau cu nişte luminări aprinse. *Parcă ar fi un pom de Crăciun,* gîndi el obosit, şi îl copleşi dorul de casă ca un val uriaş. Ultimul său Crăciun fusese foarte fericit. în ziua aceea, toţi primiseră cadouri şi nimeni nu se certase. Ei erau prea ocupaţi să se joace cu jucăriile primite.
Deodată, i se făcu dor de jucăriile lui şi de celelalte lu-
96
cruri - maşinuţele, timbrele şi pozele lui cu fotbalişti, dar şi cutia magică şi piesele de lego. Nu le dusese lipsa pînă atunci, deoarece fuseseră atîtea de făcut la fermă, înăuntru şi afară. Dar acum totul se terminase. Se hotărî brusc să se întoarcă la casa lui şi să stea un timp în camera lui ca să se joace cu jucăriile. Poate că va găsi vreo conservă în cămară, şi după ce va ajunge acolo se va gîndi ce avea de făcut în continuare. Poate că atunci cînd va începe să se întunece doamna Glengarry va avea vreo sugestie. Ea primea totdeauna în casa ei pisici pierdute, şi atunci de ce să nu primească şi băieţi pierduţi?
Nu-şi făcea griji cu intratul în casă. Cu cîtva timp în urmă fusese încuiat pe dinafară şi descoperise un mijloc de a intra pe care îl ţinea secret. Trebuia să se caţere pe acoperişul micului pridvor dinspre faţadă şi să escaladeze un jgheab pentru scurgerea apei. Fereastra camerei lui nu se închidea etanş, şi nişte degete mici de copil puteau să deschidă prin forţare geamul destul de mult pentru a băga mîna înăuntru şi a trage de mîner. El păstrase pentru sine acest secret folositor, şi nimeni nu băgase ceva de seamă.
El se sculă şi pedală fără oprire. Aspectul paşnic al peisajului primăvăratic de la ţară îl linişti şi-1 învioră. Păduce-lul avea un miros dulceag în lumina soarelui, iar pe marginea drumului era plin de opăţele, de clopoţei şi de muştar sălbatic. El pedala ca în ritmul cîntecului păsărelelor. Nimeni nu-1 observă cînd ajunse în cartierul mărginaş al oraşului şi pătrunse pe strada lui. Cîteva clipe mai tîrziu, se strecura în interiorul grădinii, oprindu-se o clipă să privească în jurul lui, oarecum înfricoşat. Grădina se sălbăticise, căci nimeni nu avusese grijă de ea. Iarba crescuse pe gazon, iar buruienile sufocau micul strat de flori pe care le plantase mama lui. Dar în interior casa va fi cu siguranţă la fel ca totdeauna, şi lucrul acesta îi aminti brusc de Whiskers. Trebuia să găsească un mijloc ca s-o recupereze, deşi devenise o excelentă prinzătoare de
97
şoareci şi poate că nu mai voia să părăsească şura.
El făcu turul casei şi garajului şi constată spre mirarea lui că geamul de la bucătărie fusese spart şi că deschizătura fusese înfundată din nou cu o scîndură bătută în cuie. El se întrebă cine putuse face aceasta. Probabil că Wendy o făcuse cu mingea, după plecarea lui.
Bucătăria îi aminti că-i era foame şi se grăbi spre pridvor, pe care se caţără sprijinindu-se pe marginea ferestrei. Etapa următoare era mai grea şi mult mai periculoasă, pentru că jgheabul se putea desprinde, dar trebuia făcută. Erau două rosturi pe care îşi putea pune picioarele, apoi trebuia să se înalţe pînă la fereastră, şi iată-1 stînd pe pervazul ferestrei camerei sale. Da, încă putea să-şi treacă degetul prin deschizătură, deşi i se păru că el se făcuse mai gros de cînd lucra la fermă. O mişcare îndemînatică, şi minerul se ridică. Francis coborî în cameră pe sub perdele. Pe urmă, el trase vesel perdelele la o parte, şi lumina inundă încăperea. Dar el rămase ţintuit locului, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, şi îi stătu inima în loc de spaimă.
Cineva pătrunsese în cameră. Sertarele fuseseră răsturnate, albumul de timbre fusese sfîşiat, pozele cu fotbalişti fuseseră rupte bucăţele, soldaţii lui erau împrăştiaţi prin jur, iar cei mai mulţi dintre ei erau stricaţi. Roţile celor mai multe maşinuţe erau smulse, iar cărţile lui cu benzi desenate, pe care le iubea

atît, fuseseră rupte şi călcate în picioare. Oricine va fi fost făptuitorul, făcuse o treabă temeinică! Francis scoase un strigăt de groază şi de durere. Tot ce îşi dorea era să părăsească cît mai repede cu putinţă această casă groaznică.
Dar unde să se ducă? Jucăriile lui fuseseră ultima legătură adevărată cu casa lui, şi acum nu-i mai rămînea nimic. Dar, aproape fără să-şi dea seama, picioarele îl duseră prin grădină pînă la ascunzătoarea lui din cireş. înflorirea trecuse, dar frunzele o să-1 ascundă vederii, şi putea sta şi plînge

G6 1

acolo cît de mult dorea. El se prinse de o creangă groasă, dar se opri, ca să-şi revină din şocul următor. O pereche de picioare mici brune se legănau deasupra lui, şi o faţă brună se uita în jos la el. „Francis", şopti Ram, „hai sus, îţi povestesc totul".
Francis s-ar fi supărat fără îndoială să-1 găsească pe Ram în pomul său în orice alt moment, dar de data aceasta fu mai mult decît bucuros. El se căţăra în sus nespus de fericit. Ochii negri ai lui Ram îl priveau încordaţi şi plini de dragoste. Faţa lui Ram deveni strălucitoare cînd observă că Francis se bucura să-1 vadă.

„Ţi-am văzut bicicleta, Francis, şi te-am văzut căţărîn-du-te", zise Ram timid. Făcuse multe progrese la engleză de trei săptămîni de cînd nu-1 mai văzuse. „Aşa că stau aici pînă ce ieşi. Ce-ai făcut în casa ta?"
„Cine?" întrebă Francis. „Cine mi-a stricat jucăriile şi mi-a rupt timbrele şi pozele? Totul este rupt, spart şi stricat, Ram". Vocea îi tremura, şi el strîngea creanga de deasupra ca să nu plîngă.
„Tyke şi Spotty", zise Ram. „După ce tu plecat mă urmează în fiecare zi după şcoală. Ei întreabă şi întreabă pe mine unde tu plecat. Am spus că eu nu ştiu. Ei ziceau că o să te bată pentru că ai zis la poliţie despre căsuţa lor".
„N-am făcut niciodată aşa ceva", se apără Francis.
„Apoi, într-o zi, eu vine de la şcoală şi vede pe ei la poartă uitîndu-se la casa ta. Ei arată cu degetul. Ei vorbeşte împreună. Eu rămîne ascuns la colţul străzii şi priveşte pînă ei pleacă, şi eu zice totul lui mami. Apoi, eu vine în cireş şi priveşte pînă se face întuneric, şi ziua următoare, şi ziua următoare, şi după două zile ei vine".
„Ce-ai făcut?"
„Eu priveşte foarte liniştit. Eu vede pe ei că sparge geamul, deschide uşa şi intră toţi înăuntru. Atunci eu sare în cealaltă grădină şi fuge foarte repede şi formează 999 la poliţie, şi eu spune că nişte băieţi este în casa ta".
100

Francis se uita ţintă la el cu ochii mari de admiraţie. Asta da aventură! Ram era minunat. Un adevărat erou!
„Ei vine în trei maşini de poliţie", zise Ram, gesticulînd cu mîinile şi vorbind foarte repede. „Şi ei opreşte la capătul străzii. Eu merge şi uită după colţ. Apoi ei întoarce cu Tyke şi Spotty, şi toţi pleacă cu maşinile".
„Dar ce s-a întîmplat? Unde sunt cei doi acum?"
„Nu i-am mai văzut, dar băieţii zice că ei nu mai întoarce la şcoala noastră. Ei merge la altă şcoală unde rămîne toată ziua şi toată noaptea şi nu mai întoarce niciodată acasă. Şi cînd m-am întors aici, cineva a pus o scîndură la geam, şi acum nimeni nu mai poate să intre în casa ta. Am venit în fiecare zi, Francis, şi suie în cireş ca să văd dacă totul merge bine cu casa ta".
Ei rămaseră acolo mult timp şi vorbiră despre Tyke, despre jucăriile stricate şi despre incendiu. Era aproape ora gustării de după-amiază, cînd Francis îşi aminti că nu prîn-zise încă. Se hotărî brusc să se ducă acasă cu Ram, să mă-nînce ceva la el şi să stea peste noapte. Poate că mama lui Ram o să-1 adopte pînă se întorcea acasă mama lui.
El îi explică lui Ram situaţia. Acesta nu ştia prea bine care va fi reacţia tatălui său. Nu aveau niciun pat în plus, iar al lui era foarte îngust, dar poate că o să-i dea lui Francis patul lui, iar el o să doarmă pe canapea. Ei se dădură jos din copac şi porniră spre casa lui Ram, dar cînd ajunseră la poartă văzură o maşină oprind în apropiere. Din ea coborî tanti Alison, şi nici chiar Francis n-ar fi putut să se înşele în privinţa expresiei de uşurare de pe faţa ei, deşi ea îl salută foarte scurt.
„Hai, Francis", zise ea. „Este timpul să te întorci acasă, şi probabil că ai o foame de lup. Iar el este Ram? Francis ne-a vorbit adesea despre tine, Ram".
Francis se uita la ea cu o privire încruntată. „Nu vin", şopti el. „Nu mă vreţi. Nu m-aţi vrut niciodată. Kate mi-a zis asta. Vreau să stau cu Ram".
101
„Dar nu-i adevărat. Kate s-a supărat şi apoi şi-a dat seama că ceea ce a zis nu era adevărat. Noi toţi vrem ca tu să te întorci. Te-am căutat toată ziua şi speram să te întorci. Nimeni n-a vrut să mănînce ceva pînă ce nu te-am găsit. Nu vrei să mă crezi, Francis?"
Cuvîntul „mănînce" îşi făcuse probabil efectul, şi Francis ştia că tanti Alison nu minţea niciodată. De altfel, tocmai îşi dăduse seama că ferma era singurul loc unde ar fi vrut să fie.
„Bine", zise el cu o voce tristă, „dar ei mi-au stricat toate jucăriile. Ei au rupt şi au aruncat pe jos toate timbrele şi pozele mele cu fotbalişti. Tyke a făcut-o. Ram 1-a văzut".
„Şi lalelele mele sunt toate rupte şi zac pe jos", zise tanti Alison. „Francis a făcut-o, şi Kate 1-a văzut. Dar noi tot vrem să vii la noi".
Francis lăsă capul în jos. „îmi pare rău", murmură el. Aproape că uitase de lalele.
„Este în regulă. Vom vorbi despre asta mai tîrziu, şi te-am iertat. Vrei să vii acum acasă?"
El îi luă mîna. „Hai să-mi vezi jucăriile", zise el. „Tyke a făcut-o, Ram 1-a văzut şi a spus la poliţie.

Ram, cînd mă întorc acasă o să ne jucăm în fiecare zi. Şi, tanti, ar putea să vină şi el la fermă ca să se joace cu mine?"
„Desigur. în fiecare sîmbătă. Nenea John ar putea să-1 ia cu el cînd vine să cumpere nutreţ pentru vite". Ea îi zîmbi lui Ram, iar acesta fugi entuziasmat acasă. Inima îi bătea de mîndrie şi bucurie.
„Trebuie să aştepţi la uşă", zise Francis. Ea îl urmări cu strîngere de inimă pînă ce picioarele îi dispărură înapoia ferestrei de la camera lui. *Copilul este un hoţ înnăscut,* gîndi ea, şi apoi el reapăru la uşă şi o conduse la etaj. Ea se aşeză cu el pe covoraş în mijlocul jucăriilor stricate.
„Toate jucăriile mele", zise el văicărindu-se, „şi benzile mele desenate şi timbrele mele, totul este stricat!" Şi lacrimile începură din nou să-i curgă pe obraji.

Ea îşi puse braţul în jurul lui şi încercă să-1 consoleze. „Nu sunt toate stricate", zise ea. „O mulţime de timbre nu sunt rupte, şi dacă le umezeşti cu apă vei putea să le recuperezi şi să le lipeşti într-un album nou. Priveşte! Sub pat este o maşinuţă care nu s-a stricat".
Ei salvară ce putură, iar el se lipi de ea, istovit şi întristat. I se părea că niciodată nu fusese aşa aproape de ea, dar cum să vorbească ea cu el despre cele întîmplate?
„Ştii acum cum se simte cineva", zise ea liniştit, „cînd oamenii strică, distrug şi rănesc. Mă întreb de ce ţi-a făcut Tyke asta, şi mă întreb de ce ai stricat toate lalelele acelea. Asta n-a făcut bine nimănui, nu-i aşa?"
El se gîndi la aceasta şi-şi suflă trist nasul.
„Eu cred că este ceva rău în noi", zise el în cele din urmă. „Tyke este rău tot timpul, dar eu nu sunt totdeauna rău. Ieri n-am fost rău".
Cuvîntul „ieri" îi dădu o idee lui tanti Alison.
„Eu cred că inimile noastre seamănă puţin cu izvorul pe care l-ai găsit", zise ea. „El era murdar, plin de murdării şi de frunze moarte, şi apa era noroioasă".
El ridică capul, brusc atent şi interesat.
„Oile nu voiau să bea această apă", zise el. „Ele nu beau niciodată apă murdărită la izvor".
„Şi au dreptate. Dar, Francis, ştii de unde vin violenţa şi distrugerea? Ele vin din inimile noastre care sunt murdărite de ură, de egoism şi de răutate; şi atunci, din ele ţîşnesc rîuri de ură, de egoism şi de răutate, cum s-a întîmplat şi aici. Şi toată lumea este nefericită".
El asculta în tăcere, de aceea ea continuă.
„Ciobanul a trebuit să îndepărteze toată murdăria şi frunzele moarte şi să sape un nou izvor. Şi ce s-a întîmplat atunci?"
„Apa a ţîşnit curată şi limpede, şi a început să curgă spre rîu, iar iarba a devenit foarte verde".
„Da, şi o să-ţi spun ce-a zis Iesus despre izvorul unui rîu.

f

Acasă poţi să înveţi pe de rost aceste versete. Iesus a zis: ‚Dacă însetează cineva, să vină la Mine şi să bea. Cine crede în Mine, după cum zice Scriptura, din străfundul inimii lui vor curge rîuri de apă vie'. Dar El a zis aceasta despre Duhul [Spiritul] pe care trebuiau să-L primească cei ce au crezut în El".
„Un rîu de viaţă", zise Francis.
„Chiar aşa. Unde ai auzit asta?"
„Am visat-o. Şi cred că au spus o dată la biserică".
„Ei bine, exact aceasta înseamnă, Francis. Cînd ne pare rău că izvorul nostru este murdărit de ură şi de răutate, putem să-I cerem lui Iesus să ne ierte şi să ne scape de ele. Atunci putem să-I cerem să pună în inimile noastre Duhul Său Sfînt iubitor — şi atunci va fi un nou izvor, şi din El vor curge rîuri de iubire, de fericire şi de bunătate, şi atunci vei deveni un băiat fericit şi plin de dragoste".
Francis se gîndea. Dacă s-ar întoarce cu toţii în această casă distrusă, ar avea nevoie de puţină dragoste şi fericire. Oare lucrurile puteau fi altfel? Poate că da, dacă el însuşi era altfel.
„Este adevărat?" întrebă el.

„Da, dar nu dintr-o dată, ci puţin cîte puţin. Ai vrea să I-o cerem lui Iesus?"
Ei se rugară atunci împreună pe podea, în mijlocul tuturor lucrurilor stricate din cauza urii şi a răutăţii. Tanti Ali-son se rugă cu voce tare ca Dumnezeu să ierte toată mînia, ca Iesus să vină în inima lui Francis şi ca Duhul Sfînt să fie un izvor nou şi curat din care să curgă rîuri de iubire şi fericire. Francis se rugă şi el în inima lui.
Pe drumul de întoarcere, el avu sentimentul că fusese vindecat şi că era plin de pace. Nimeni nu-1 primi cu atîta căldură ca Kate. Dar cel mai bun moment fu atunci cînd, aşezat pe covoraş în timpul rugăciunii, el privi în jurul său, iar privirea i se opri asupra cuvintelor de pe perete.
Deodată, el înţelese. Găsise răspunsul la prima întrebare
104
pe care o pusese acum mai bine de trei săptămîni: „Unde este Dumnezeu?" Căci, dacă Dumnezeu a venit pînă la noi în Iesus, şi dacă Iesus venise să locuiască în inima lui, atunci el îl găsise pe Dumnezeu. Dumnezeu era chiar acolo în interiorul lui, ca izvorul unui rîu curat şi frumos, căci Dumnezeu este dragoste.
105

14
Lebăda
Cînd Francis se întoarse la şcoală, fo o mare uşurare pentru el să se ştie scăpat de Tyke şi de Spotty. Umbrele lor nu-1 mai urmăreau în curtea şcolii, iar învăţătoarea lui observă că Francis se schimbase. O lună fără teamă şi nelinişte operase o mare schimbare în el. Se îngrăşase şi era treaz şi atent la şcoală. Pe scurt, era fericit.
Seară de seară, avea ocazia să audă noi istorii minunate despre Iesus, despre care ştia că venise să locuiască în inima lui, deşi încă nu descoperise ce schimbare însemna lucrul acesta pentru el. Se simţea mai fericit, dar, desigur, era posibil ca pentru aceasta să fie alte motive. Mama lui se simţea mai bine, Tyke era departe, iar Kate devenise foarte prietenoasă faţă de el, ba chiar maternă. Şi, pe deasupra tuturor acestora era rîul.
Dragostea lui pentru rîu creştea pe măsură ce se lungeau zilele, în apropierea verii. După ceai se ducea uneori cu Martin ca să facă un tur cu barca sau să treacă rîul pînă la insulele acoperite cu stuf. în zilele de sîmbătă li se alătura Ram, şi ei mergeau împreună la scăldat. Aveau un loc preferat unde puteau să înoate lăsîndu-se duşi de curent, apoi fugeau pe mal pînă la punctul de plecare, unde săreau iarăşi în apă. Martin şi Chris, care trăiseră toată viaţa pe malul rîului, ajungeau uneori să se întrebe ce găsea Francis atît de pasionant la rîu. Ei alegeau adesea alte distracţii, în timp ce Francis îşi petrecea aproape tot timpul liber pe apă sau în apropierea ei.
într-o dimineaţă, el se trezi din cauză că soarele îşi tri-
mitea razele pe fereastra deschisă drept pe faţa lui. Soarele tocmai răsărise pe cîmpul cu grînele coapte, şi Francis ştiu că trebuia să fie foarte devreme pentru a-1 trezi pe Martin. El îşi scoase capul pe fereastră şi se uită înjur. Vacile nu se mişcau încă, totuşi fiecare pasăre din Warwickshire părea să-şi fi dat întîlnire în pomi, unde fluierau, ciripeau şi cîn-tau melodii. El credea că dacă ieşea în grădină fără să facă zgomot va putea poate să le surprindă, aliniate pe crengile pomilor. Se îmbrăcă, îşi luă sandalele şi ieşi pe uşa din faţă. El nu putea vedea păsările, dar ştia că ele se ascundeau în tufele de liliac şi pe crengile merilor. Grădina era încă cufundată în umbră, iar iarba era rece şi încărcată de rouă şi de pînze de păianjeni. Ceaţa acoperea încă rîul şi învăluia arinii şi sălciile plîngătoare. Orice lucru părea ciudat şi misterios, iar Francis umbla foarte grijuliu, aproape ca şi cum s-ar fi temut să trezească lumea adormită.
El începu să alerge cît de repede putea de-a lungul malului, căci se hotărîse să plece departe. Nimeni n-o să-i re-proşeze că va întîrzia la micul dejun în ziua de sîmbătă, dar nu trebuia să întîrzie prea mult, deoarece venea Ram. Cu-rînd îl ajunse din urmă soarele, care păşea pe nesimţite pe cîmpuri. El transforma rouă în argint, făcea să strălucească piciorul-cocoşului şi risipea ceaţa. Umbrele copacilor se întindeau deasupra rîului, şi Francis se gîndi că avea timp să ajungă mai departe de locul unde se întîlneau cursurile de apă şi să nu se întoarcă pînă ce nu ajungea la podul din satul următor. încă nu fusese niciodată mai jos de punctul acela. Dimineaţa era aşa de înviorătoare, iar soarele era aşa de strălucitor, că ajunse în scurt timp la pod. Fugise tot timpul, pentru că se simţea aşa de tare şi de uşor. Ceasul din turnul bisericii, care se vedea dincolo de arborii de tisă, arăta de abia ora şapte. El voia să alerge mai departe, mai departe ca pînă acum, ca să afle cum arăta următoarea parte a rîului. Dincolo de pod, peisajul avea o înfăţişare mai sălbatică, iar rîul dispărea înapoia unor aluni deşi. Pădurea ajungea
106
107

aici aproape pînă la mal, iar ferigile aproape că acopereau clopoţeii. La o depărtare oarecare se auzea neîncetat cucul. Ffancis se gîndea s-o ia spre casă, cînd deodată malul se dădu înapoi şi rîul se lăţi, şi el se găsi în faţa unei ape puţin adînci acoperite de trestii, cu plaje mici de pietriş şi smîr-curi în care creştea stuf. Francis observă cu interes ţînţarii care dansau la suprafaţa apei şi primele rîndunele care zburau deasupra bălţii. El se aşeză la umbra unei sălcii, căci era deja cald, şi se uită în jurul său.
Atunci o văzu apărînd, o lebădă albă minunată. Ea se uită cu atenţie în stînga şi în dreapta, şi Francis se ascunse temător înapoia copacului, căci ştia că lebedele pot fi foarte aprige. Ea nu părea să-1 fi văzut, dar simţise pericolul şi scoase un şuierat ciudat. Apoi înotă pînă la marginea cursului de apă în stuf, traversă plaja şi se cufundă în apa rîu-lui.
Francis ieşi pe furiş din ascunzătoarea lui, se lungi în iarbă şi se uită cu grijă pe deasupra bancului de pietriş. Acolo era un cuib, construit grosolan într-o adîncitură din stuf, în care erau patru ouă de culoare verde deschis.
Francis era entuziasmat. El găsise, singur-singurel cuibul despre care Martin îi povestise de atîtea ori. în clipa aceea, îşi dorea mai mult ca orice pe lume să posede unul dintre ouă, şi nimeni nu avea nevoie să afle vreodată. La fermă, toţi credeau că era o faptă îngrozitoare să furi un ou de lebădă, dar nu avea de ce să le spună. Putea să-1 ascundă sub hainele din dulap, iar în ziua de luni să-1 ia cu el la şcoală şi să-1 arate prietenilor săi. Era un lucru rar şi minunat să găsească un cuib de lebădă, dar dacă nu lua un ou cu el n-o să-1 creadă nimeni.
Desigur, va trebui să aştepte pînă pleca lebăda. Ea nu părea că vrea să plece din cuib, dar dacă reuşea s-o sperie bătînd apa, poate că va pleca. Francis uitase de micul dejun şi de timp. El uitase şi de Ram. Era gata să aştepte ore în şir, dacă putea să ţină în mîini acest ou cald şi neted.

El aşteptă atît de mult şi de nemişcat, că sfîrşi aproape prin a adormi, legănat de murmurul rîului. Deodată, se trezi tresărind, căci lebăda se ridicase, desfăşurîndu-şi aripile lucitoare. Ea traversă trestiile şi se aruncă în apă. Era de-ajuns o mişcare iscusită, şi oul era al lui Francis.
Dar, în timp ce întindea mîna, se petrecu ceva. El îşi dădu seama că făcea un lucru rău şi, deodată, nu mai avu nicio plăcere să ia. Avea un sentiment ciudat, căci mai înainte nu veghease să nu facă ce era interzis dacă era un lucru pe care dorea extrem de mult să-1 aibă. Acest sentiment era aşa de ciudat, că îşi trase înapoi mîna şi rămase acolo privind lebăda şi admirîndu-i frumuseţea. în această clipă, realiză că-şi făcea griji pentru pasăre; el nu voia ca ea să revină şi să descopere câ-i lipsea un ou. Şi chiar şi lucrul acesta era ciudat, căci pentru Francis de cele mai multe ori nu contase că făcea rău unor animale. Acum însă, voia să se întoarcă şi să se bucure cu lebăda cînd va vedea ieşind puii din ouă. El voia să-i arate lui Martin, Chris şi Ram.
El se sculă şi începu să fugă în direcţia casei. Ştia că se schimbase şi se întrebă ce s-o fi întîmplat cu el. *Probabil că are ceva de-a face cu Iesus în inima mea,* gîndi el. *Presupun că în felul acesta îmi vorbeşte El. Presupun că dacă ascult mă va face totdeauna să fiu atent să nu fac lucruri rele.* Francis constată de asemenea că, într-un fel oarecare, începuseră să curgă nişte rîuri de dragoste şi de fericire. Avea impresia că niciodată nu mai fusese aşa de fericit, nici că mai fugise vreodată atît de repede. Cu hainele ude şi murdare, năvăli în bucătărie, unde familia tocmai termina de luat un mic dejun tîrziu.
„Am găsit un cuib de lebădă cu ouă", strigă el. „Cine vrea să-1 vadă?"
Toata lumea vru să se ducă, aşa că se hotărîră să plece cu toţii şi să ia de mîncare pentru prînz. Tatăl şi mama vor aduce mîncarea cu maşina, iar copiii vor merge pe jos pînă acolo. Era o zi splendidă, inundată de soare, şi Francis nu mai

putea de bucurie că-i putea conduce unul cîte unul pînă la un cuib ascuns între trestii.
Mai tîrziu în seara aceea, după ce Ram plecase acasă, tanti Alison îl găsi pe Francis şezînd în prag şi mîngîin-du-1 în tăcere pe Whiskers.
„începi să semeni cu tizul tău", îi zise ea, aşezîndu-se alături de el. „Tu, cuiburile tale şi pisica ta!"
„Cine este tizul meu?" întrebă Francis.
„Nu ştii? Francisc din Assisi a trăit în Italia acum vreo şapte sute de ani. Iubea atît de mult păsările şi animalele sălbatice, că avea obiceiul să se ducă pe cîmp şi să le predice. Se spune că ele se apropiau de el ca să-1 asculte".

„Nu cred. Cum puteau să-1 asculte păsările?"
„Nu cred că-1 ascultau, ci doar dădeau această impresie, iar oamenii din vremea aceea credeau că aşa era. îmi închipui că inima lui Francisc din Assisi era atît de plină de iubirea lui Dumnezeu, încît pur şi simplu s-a revărsat. Toţi au observat lucrul acesta, chiar şi animalele".
„Aşa cum mi-ai explicat... ca nişte rîuri care ţîşnesc. îmi arăţi mîine cartea aceea?"
„Da, o să caut pasajele pe care le poţi înţelege. Acum, să intrăm. Este vremea de culcare".
Francis mai zăbovi puţin, cu obrazul sprijinit de blana lui Whiskers, ascultînd cîntecul rîului. Aceeaşi apă gîlgîi-toare care plescăia în jurul rădăcinilor arinilor curgea pe sub pod pînă spre braţul mort unde dormea lebăda, cu aripile strînse. Ce bucuros se simţea să ştie că ea şedea pe patru ouă calde!

15

întoarcerea acasă

Era pe la jumătatea lui iunie cînd bunica veni să-1 viziteze pe Francis. Nenea John o luă cu maşina de la staţia de autobuz din sat şi o aduse la fermă, căci nu mergea decît cu greutate, sprijinindu-se într-un baston. Ea şedea în salon cînd Francis sosi în fugă de la şcoală.
Se bucură s-o vadă pe bunica lui, căci dorea să-i pună multe întrebări. Lîngă ea se simţea totdeauna ocrotit şi în siguranţă. Ei băură ceaiul în doi, iar Francis o bombardă cu întrebări. Răspunsurile erau foarte mulţumitoare. Mamei îi mergea mai bine, urmînd ca luni seara să vină acasă. Ea voia să fie prima care se întorcea, pentru a putea pune totul în ordine. Bunica urma să se ducă în Yorkshire ca să le caute pe cele două fetiţe şi să le aducă acasă marţi seara cu trenul, întrucît în marţea aceea nu se ţinea şcoală, Francis se putea întîlni dimineaţa cu mama lui. Bunica urma să rămînă cîtva timp cu ei ca să-i ajute.
„De ce trebuie să pleci?" întrebă Francis. „De ce nu le aduce taţi cu maşina? Şi, de fapt, cînd vine el?"
Bunica îşi drese glasul. „Francis", zise ea în cele din urmă, „trebuie să-ţi spun ceva foarte trist".
„Ce?"
„Tatăl tău nu mai vine la voi. El se va căsători cu altcineva".
„O, da, cu Gloria!" zise Francis calm. „M-am întrebat deja dacă se va ajunge la asta. Biata mami!"
Bunica se uită surprinsă la el. „N-aş fi crezut că ştii ceva despre asta, Francis", zise ea. „Este îngrozitor pentru mama ta. Cum crezi că
110
111
vor reacţiona Wendy şi Deborah?"
„O să fie cu siguranţă triste", zise Francis gînditor. „La urma urmelor, el era tatăl lor adevărat. Dar o să mă îngrijesc eu de ele, bunico. Acum am zece ani. Va trebui să facem ordine în casă, nu-i aşa? Ai auzit ce dezordine a lăsat Tyke în camera mea, nu-i aşa? Dar tanti Alison şi cu mine ne-am dus acolo şi am făcut ordine".
Ea zîmbi la auzul tonului său serios şi important. *Poate că acum va fi mai uşor pentru el,* gîndi ea. *De acum nu se va simţi în plus şi va avea cu adevărat un loc în casă. Ce băiat încîntător este!*
„Ştiu", răspunse ea. „Am fost acolo. Doamna Glengarry va curăţa casa. în plus, va cumpăra de mîncare şi va aerisi paturile, ca să nu aveţi impresia că vă întoarceţi într-o casă părăsită. Dar grădina este într-o stare înspăimîntătoare! Crezi că doamna Glenny te va lăsa să te duci sîmbătă acasă ca să plivești un pic buruienile şi să uzi grădina? Săptămîna aceasta a fost foarte cald, şi toate plantele au nevoie de apă".
Francis era de aceeaşi părere. De altfel, va fi o adevărată distracţie pentru el. El voia să ataşeze furtunul de grădină la robinetul din bucătărie şi să facă pîrîiaşe pe straturile de flori. Şi, acolo unde ajungea apa, plantele mamei vor înverzi iarăşi. De abia mai putea aştepta clipa aceea.
Nenea John lucra cu maşina de tuns iarba. Iarba, margaretele şi trifoiul ajungeau deja pînă la înălţimea genunchilor, şi era timpul să înceapă cositul finului. Francis se apropie de el.
„Nene John", zise el, „cînd te duci în oraş sîmbătă dimineaţă, ai putea să mă laşi împreună cu bicicleta la mine acasă? Aş vrea să fac ordine în grădină pentru mami. Cînd termin o să mă întorc cu bicicleta".
„Bună idee", răspunse nenea John. „Şi poate că s-ar putea duce şi alţii o oră ca să te ajute. Cînd voi veni ca să-i iau, voi tăia iarba. Grădina trebuie să arate acum ca o adevărată
112
junglă. Tu poţi să rămîi acolo pînă termini. Dacă ai nevoie de ceva, poţi să ceri de la doamna aceea drăguţă cu pisicile".

Francis se îndepărtă în fugă, încîntat, şi se duse s-o găsească pe tanti Alison, care era ocupată cu curăţatul de coajă al cartofilor. „Ei bine, Francis", zise ea, „aud că ne părăseşti. O să-ţi ducem dorul".
„Voi veni deseori în vizită", răspunse el. „Vin sîmbătă ca să văd rîul... şi să vă văd pe toţi, pe tine şi pe nenea John, pe Kate, pe Martin şi pe Chris. Şi voi veni duminica la biserică, şi uneori îl voi aduce pe Ram. Mami se întoarce cu autobuzul care opreşte la ora şase la capătul străzii noastre, şi crede că noi venim de abia marţi. Tanti, crezi că aş putea să-i fac o mare surpriză şi să ajung acolo înaintea ei? Ea va deschide uşa, crezînd că găseşte casa goală, şi eu voi fi acolo, eu şi Whiskers. N-ar fi asta o surpriză frumoasă?"
„Ba da, cu siguranţă", zise tanti Alison rîzînd. „O să ţinem secretul. O să te duc cu bagajul tău la ora cinci şi o să te las acolo. Iar dacă din vreun motiv oarecare mama ta nu va prinde autobuzul, dă-ne un telefon şi vom veni să te luăm înapoi".
Ziua de sîmbătă fu un succes uriaş. Nenea John tunse peluza, şi toţi ajutară la plivitul buruienilor. Era doar o grădină mică şi, cu ajutorul furtunului legat la robinetul din bucătărie, Francis avu timpul să ude toate plantele uscate şi însetate. *Cred că luni totul va fi verde,* gîndi el. *Peste tot unde va ajunge apa va fi verdeaţă.*
Pe măsură ce înainta sfîrşitul de săptămîna, el devenea tot mai nerăbdător. Duminică seara, tanti Alison se duse în camera lui ca sâ-i ureze noapte bună. „Va trebui acum să fii ca un tată de familie, Francis", zise ea. „Mama ta va avea multă nevoie de tine. Ce fericire pentru ea să aibă un băiat de zece ani, ca şi cele două fetiţe".
„Da, ştiu. Este un lucru ciudat, dar înainte nu-mi prea plăcea de cele două surori ale mele. Wendy mă pişcă, Deb-
113
by era o plîngăcioasă, şi taţi dădea totdeauna vina pe mine. Dar, ştii ceva? Acum mi-e dor să le revăd".
„Da, va trebui acum să ai grijă de ele. Este trist pentru ele să-şi fi pierdut tatăl, şi cred că vei învăţa repede să le iubeşti. Totul este diferit, acum că-L ai pe Iesus în inimă, nu-i aşa? îţi aminteşti versetul din Biblie pe care ţi l-am zis odată?"
„Da, cred. ‚Dacă însetează cineva, să vină la Mine şi să bea. Cine crede în Mine, după cum zice Scriptura, din străfundul inimii lui vor curge rîuri de apă vie' - ceva despre Duh".
„Da, izvorul este Iesus care vine la tine, iar rîurile sunt dragostea Lui care ţîşneşte din tine şi care te învaţă să iubeşti. Iar dacă El este în inima ta, va fi şi în casa ta, şi lucrul acesta va face toată diferenţa. O să te învăţ un alt lucru pe care 1-a spus Iesus, şi vom sublinia aceste două versete în Biblia ta. Ascultă-1 pe acesta..."
Ea luă Biblia pe care nenea John i-o dăduse lui Francis în dimineaţa de Paşte şi deschise la Evanghelia după Ioan, la capitolul 14.
„Iesus a zis: ‚Dacă Mă iubeşte cineva, va păzi Cuvîntul Meu; şi Tatăl Meu îl va iubi, şi Noi vom veni la el şi Ne vom face locuinţa în el'. Vezi tu, El vine mai întîi să locuiască în inima care îl iubeşte şi ascultă de El, şi pe urmă rîuri de dragoste ţîşnesc în casă, şi totul este diferit".
„Ştiu". El vorbea rar, căutîndu-şi cuvintele. „Dar cînd mă voi întoarce acasă... vezi, nu este ca aici... noi nu citim Biblia acasă... vreau să spun, cum voi putea continua să învăţ despre Iesus?"
„O să-ţi dau o cărticică în care scrie ce să citeşti în fiecare zi. Fă-ţi timp în fiecare zi să citeşti cu atenţie şi roa-gă-te cu privire la ce-ai citit. Ştiu că este greu cînd eşti singur. Dar ce zici de bunica ta? Ar putea să citească împreună cu tine, şi atunci poate că Wendy ar sta să asculte şi ea. Cred că ar putea să înţeleagă".
114
„Ar fi un lucru bun dacă Wendy.ar învăţa despre Iesus", zise Francis cu seriozitate. „Poate că atunci n-o să mă mai pişte".
„Da, s-ar putea", fu de acord tanti Alison, „dar va trebui să ai răbdare. Va lua timp".
Ea îl sărută ş"i ieşi din cameră. Afară era încă lumină, şi el putea auzi vuietul vîntului în lanul de grîu care se cocea. *Voi strînge un buchet de maci,* gîndi el, întrebîndu-se cum vor fi arătînd plantele din grădina lui de acasă. *Totul înverzeşte acolo unde trec cursurile de apă,* gîndi el pe jumătate adormit. *Mîine îmi voi face bagajul, şi poate că tanti Alison îmi va da voie să fac cîteva clătite, ca atunci cînd a venit Ram.* El adormi gîndindu-se la plăcerea pe care o va avea şezînd doar el cu mami la masa din bucătărie cu o cană de ceai şi cu o farfurie de clătite.
în sfîrşit veni ora patru în după-amiaza zilei de luni şi timpul să plece. Fusese aşa de entuziasmat la gîndul întoarcerii acasă, că nu avusese prilejul să realizeze, înainte de a veni să-şi ia rămas-bun, ce rău

îi părea să părăsească familia, vacile şi rîul. Whiskers nu era deloc încîntată că trebuia să părăsească şura... Pe strada Graham, la numărul 23, nu prea existau perspective să găsească şoareci!
„Mă voi întoarce curînd", strigă el prin geamul întredeschis al maşinii. „La revedere tuturor, şi mulţumesc că m-aţi primit".
El încercă să facă cu mîna, dar era greu, căci cu o mînâ o ţinea pe Whiskers strîns, iar cu cealaltă strîngea un buchet enorm de maci, de flori de măceş, de coada-rîndunicii şi de margarete. Mai rămînea destul timp să le aranjeze şi să facă ceaiul înainte de a sosi mama lui.
Ei se duseră la doamna Glengarry ca să ia cheia, şi tanti Alison îl ajută să-şi ducă lucrurile în camera lui. Apoi îi zise la revedere, iar el îşi încolăci braţele în jurul mijlocului ei şi rămase astfel o clipă, realizînd cît de fericit fusese. Dar oare va putea să dureze această fericire?
115
El aranja florile în vaze şi diverse alte vase cam peste tot prin casă, puse faţa de masă cea mai frumoasă şi scoase cel mai frumos serviciu de porţelan, căci credea că nimic nu s-ar putea potrivi mai bine unei asemenea ocazii. El puse ceainicul pe sobă la foc mic şi se duse în salon ca să se instaleze pe canapea aproape de fereastră pentru a supraveghea uşa de intrare. Nu va merge s-o întîmpine la staţia de autobuz, ci îi va face o adevărată surpriză.
El începu să se întrebe cum va putea s-o primească. Ar fi vrut să-i arate că nu mai era un copil şi că era la înălţime. Poate că se va duce la uşa de intrare cînd o va vedea sosind şi îi va lua bagajul. „Nu-ţi face griji, mami", îi va zice el. „Sunt aici, şi voi avea grijă de tine şi de surorile mele. Ceaiul este gata". El se închipuia pe sine arătînd foarte înalt, aproape un bărbat, iar mami va spune: „Sunt aşa de mulţumită că eşti aici, Francis. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine. Cine a făcut clătitele astea?"
Era un vis fermecător şi dulce. Whiskers sări pe genunchii lui, iar Francis îşi puse braţul pe marginea canapelei ca să-şi pună capul pe el. El privi grădina, unde totul era verde, înfloritor şi surîzînd spre soare. *Asta-ipentru că am udat-o,* gîndi el. *„Rîuri de apă vie ".*
El începu să se gîndească la ce-i spusese tanti Alison sîmbătă seara - *,Jiîuri de dragoste şi fericire ".* Ei bine, el fusese fericit, şi începuse să-i iubească pe ceilalţi într-un mod nou. începuse s-o iubească pe Kate, apoi lebăda, păsările, şobolanii-de-apă, pe Ram, şi chiar pe Wendy şi Deb-by. Era nerăbdător să-i revadă. Iesus zisese: „îmi voi face locuinţa în voi". Dacă Iesus era acolo, poate că toţi vor putea să reînceapă de la zero şi să fie fericiţi.
Timpul părea să stea în loc. După toată agitaţia din ultimele clipe, se simţea aşa de obosit, că adormi pe jumătate, legănat de torsul lui Whiskers. Cînd mama lui sosi în sfîr-şit, el n-o văzu venind pe alee şi nici nu auzi zgomotul făcut de cheie în broască.
116
Mama lui Francis şedea în autobuz, ţinîndu-şi mîinile încleştate. Se simţea mai bine şi era gata să reînceapă viaţa, dar aproape îi părea rău că spusese că vrea să fie cea dintîi acasă. Gîndul la casa goală o speria, şi ea ar fi vrut să nu fie singură acolo. Avea prea multe amintiri triste, prea multe temeri pentru viitor. Cînd copiii vor fi acolo, totul va fi diferit. Sau, cel puţin, aşa spera. Wendy şi Debby se vor acomoda probabil foarte uşor; ele erau prea mici ca să înţeleagă mare lucru, iar bunica venea să stea cu ei cîtva timp. Dar ce-i făcuse ea fiului ei, Francis?
Gîndul la el o obsedase tot timpul cît fusese bolnavă. în timpul convalescenţei i se întîmplase adesea să se trezească în plină noapte şi să-şi amintească desenele rupte din lada de gunoi sau lumina care se stingea în ochii lui Francis cînd voia să-i spună ceva şi ea nu reuşea să se concentreze ca să-1 asculte. Toate gîndurile ei fuseseră absorbite de supărarea şi de teama pe care o simţea cu privire la soţul ei, şi ea nu avusese niciodată timp pentru Francis. Iată de ce se dusese el în ascunzătoare, de ce ajunsese într-o tovărăşie rea şi de ce sfîrşise prin a ajunge la nişte străini. Soţul ei îl numise infractor... dar a cui era greşeala? •
Bunica îi spusese că fermierii erau nişte oameni minunaţi şi că Francis se simţea foarte bine la ei, şi desigur că scrisorelele lui amuzante în care vorbea despre viţei, lebede şi cursuri de apă sunau şi foarte vesel. Dar oare va reuşi să-1 recîştige, şi oare o va ierta el vreodată? La spital, cei de acolo crezuseră că ea era mîhnită din cauza soţului ei, dar se înşelau. Acea mîhnire trecuse, şi ea se putea gîndi la el doar cu mînie şi amărăciune. Toată mîhnirea ei era acum pentru fiul ei. Tot timpul nu vorbea decît despre Francis.
Ea păşea încet, căci geanta era destul de grea, şi după ce trecu dincolo de portiţă, se opri să-şi caute cheia. Fu sui prinsă să vadă grădina arătînd atît de bine şi iarba COlitl *Precis că este buna doamnă Glengarry de alături,* \ş\ /.isc ea. *O să trec pe la ea după ce beau o cană de ceai*

11 /

Ea intră în casă, emoţionată de tăcerea solemnă care o învăluia, tînjind deja după copiii ei. Voia să-şi lase geanta în salon şi să pună ceainicul la fiert. Dar, ajunsă în pragul uşii, se opri încremenită, întrebîndu-se dacă nu cumva visa.

Francis stătea culcat pe canapea cu Whiskers în poală, cu braţul sprijinit pe rezemătoare şi cu faţa pe mînă. Ochii îi erau aproape închişi, şi cînd el ridică privirea în sus, fu la fel de zăpăcit ca şi ea.

„Mami", strigă el, şi în clipa următoare braţele lui erau încolăcite în jurul gîtului ei. Ea îl strînse tare la piept şi ştiu, fără să se mai rostească alte cuvinte, că băiatul ei revenise acasă.

